DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

الكفر بالطاغوت ركن التوحيد

TAĞUTU
Reddetmek
TEVHİDİN
Gereğidir

Yazan:
Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAK YAYINLARI:29

Yazan:
Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Tercüme Eden:
İsmail Yıldırım

Dizgi Mizanpaj
Ö.Ömer Ören

Kapak Tasarım
Furkan Gökhan

Adres:
DemirtaşMah.Kepenekçi
Sabunhane Sok.No:27 / 103
Eminönü / İstanbul

Tel:
0 (212) 514 93 19

Web:
www.haqyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

بسم الله الرحمن الرحيم

YAZARIN KISACA HAYATI

Dr. Ziyaeddin Abdullah İbn Abdulkerim El-Kudsi 1937 yılında Kudüs'te doğmuştur. Onbeş yaşında iken Kur'an hafızı olmuş, o zamanlar Filistin'de bulunan akaid, hadis, fıkıh ve tefsir alimlerinden ders almıştır. Mısır'a giderek İslami ilmini orada tamamladıktan sonra Filistin'e geri dönmüştür. Bu arada birkaç defa da hapse girmiştir.

İhvan-ı Müslimin cemaatine bağlıydı. Fakat İhvan-ı Müslim' inde akide konusunda birtakım bozukluklar olduğunu görmüş ve onların sahip oldukları akidenin sapık ve yanlış olduğunu ilan ederek bu cemaatten ayrılmıştır. İhvan-ı Müslimin'in akidesinin temelini oluşturan ve Hasan El-Hudaybi'ye nispet edilen "Du-atun La Kuda" İnanç Sorunları adı altında türkçeye çevrilmiştir. Kitapta savunulan fikirlerin yanlış olduğunu Kur'an, sünnet ve müctehidlerin sözlerinden aldığı delillerle ispat eden bir reddiye yazmıştır.

İhvan-ı Müslim'in cemaatine bağlı olanlar, kendilerinin fikirlerini kabul etmediği için ona iftiralar atmışlar, sapık olduğu açıkça belli olan Tekfir vel-Hicre gibi bir cemaate bağlı olduğu fikrini yayarak, halkın onun kitaplarını okumasını engellemeye çalışmışlardır.

Oysa Dr. Ziyaeddin el-Kudsi'nin kitaplarını okuyan bir kimse onun Tekfir vel-Hicre cemaati ile hiçbir şekilde ilişkisi olmadığını, bu cemaatle Dr. Ziyaeddin El-Kudsi'nin fikirleri arasında büyük farklılıklar olduğunu görecektir.Çünkü bu cemaatin (Tekfir Vel-Hicre) temel akidesi Havariç akidesine yakındır. Bu cemaate bağlı olanlar, sahabe devri dışındaki tüm Ehl-i Sünnet alimlerinin müslüman olmadığını söylemektedirler. Ayrıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük günah işleyen kimseleri tekfir etmekte, bu durumda olan kimseleri tekfir etmeyenleri de tekfir etmektedirler.

Buna karşılık Dr. Ziyaeddin el-Kudsi'nin kitapları incelendiğinde, onun bu fikirlere tamamıyla karşı olduğu kitaplarını Kur'an, sünnet ve ehli sünnet alimlerinin sözleri ışığında yazdığı görülecektir.

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi'ye ait Diğer Eserler

1 – İşte Tevhid
2 – Hakimiyet Allah'ındır
3 – İşte Müslüman
4 – Cahiliyenin Hükmünü mü İstiyorlar ?
5 – Asrımızın Yesakı
6 – İslam Dinin Aslı
7 – Büyük Şirkte Cehalet Mazeret Değildir **(Yeni Çıktı)**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Allah (c.c)‘a hamd olsun! O’na şükreder, O’ndan yardım diler, O’nun bağışlamasını isteriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O’na sığınırız. Allah (c.c) kime hidayet ederse onu saptıracak, kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Şehadet ederim ki; Allah (c.c)‘tan başka ibadete layık ilah yoktur. O tektir, O’nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki; Muhammed (a.s) O’nun kulu ve rasulüdür.

“Ey iman edenler! Allah’tan korkulması gerektiği gibi korkun ve sizler ancak müslümanlar olarak ölün!”

(Ali İmran: 102)

“Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının! Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten sakının! Şüphesiz Allah sizin üzerinize gözetleyicidir.” (Nisa: 1)

“Ey iman edenler! Allah’tan sakının ve sözün en doğrusunu söyleyin ki Allah, amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah (c.c)’a ve rasulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”

(Ahzab: 70-71)

En doğru söz; Allah (c.c)’ın kitabı ve en hayırlı yolu gösteren Rasulünün sünnetidir. En şerli şey; bidat olan şeydir. Her bidat dalalettir. Her dalalet ateştedir.

İnsanların hatta bütün mahlukatın varoluş gayesi; sadece Allah (c.c)’a ibadet etmek ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmamaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki ben, cinleri ve insanları sadece bana ibadet etsinler diye yarattım." **(Zariyat: 56)**

"Oysa onlar, dini O'na has kılarak ihlaslı bir şekilde yalnız Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı." **(Beyyine: 5)**

"(Ey Muhammed!) **Dosdoğru olarak yüzünü dine, Allah'ın insanları ona göre yarattığı fıtratına çevir! Allah'ın yaratışında hiçbir değişme yoktur"** **(Rum: 30)**

Rasulullah (s.a.s) da bu konuda şöyle dedi:

"Her doğan fıtrat üzerine doğar." ***(Müslim)***

Allah (c.c), kudsi bir hadiste şöyle buyuruyor:

"Kullarımın hepsini hanif (müslim ve muvahhid) **olarak yarattım. Fakat şeytanlar onları değiştirdi. Kendilerine helal kıldığımı onlara haram kıldı ve onları bana ortak koşmaya sevketti."** ***(Müslim)***

İnsani ve cinni şeytanlar, insanları halis tevhidden uzaklaştırarak Allah (c.c)'tan başkasına ibadet ettirmek için geçmişte uğraşmış ve bu uğraşılarına değişik yöntemlerle hala devam etmektedirler. Bazen Allah (c.c)'tan başkasına rüku ve secde etme ibadetini onlara meşru gösterirler. Bu konuda başarılı olamazlarsa sadece Allah'ın yapabileceği bir meselede, yardım isteme ve dua etme ibadetini Allah (c.c)'tan başkasına yapmayı onlara meşru gösterirler. Bu konuda başarılı olamazlarsa, sadece Allah (c.c)'a yapılması gereken tevekkül etme ve sadece O'ndan korkma ibadetini başkasına yapmayı onlara meşru gösterirler. Bu konuda başarılı olamazlarsa onları Allah (c.c)'tan başkasına boyun eğdirerek Allah'tan başkasına ibadet ettirmeye çalışırlar. Bütün bunlarda da başarılı olamazlarsa onları, Allah'tan başkasının hükmüne muhakeme ettirerek veya Allah (c.c)'ın haramını helal, helalini haram yaptırarak Allah (c.c)'tan başkasına ibadet ettirmeye çalışırlar. Hadisi kudside geçen:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Fakat şeytanlar onları değiştirdi. Kendilerine helal kıldığımı onlara haram kıldı ve onları bana ortak koşmaya sevketti.” sözünün manası işte budur.

Allah (c.c), insanların kendisine karşı ileri sürebilecekleri bir mazeretleri olmasın diye onlara hücceti ikame edecek (hakkı ve delilleri açıklayacak) rasulleri halis tevhidle gönderdi. Bu rasuller, insanları halis tevhide çağırdılar, küfür ve şirkten sakındırdılar; tevhid ehlini cennetle müjdelediler, küfür ve şirk ehlini cehennemle korkuttular, bütün kulları sadece Allah’ı tevhid etmeye, özellik ve sıfatları ne olurlarsa olsun Allah’tan başka ibadet edilenleri reddetmeye çağırdılar.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki, her ümmete: “Allah’a ibadet edip, tağuttan kaçınsınlar diye rasuller gönderdik.”

(Nahl: 36)

“Senden önce hiçbir rasul göndermiş olmayalım ki ona: “Benden başka ibadete layık ilah yoktur, yalnız bana kulluk edin” diye vahyetmiş olmayalım.”

(Enbiya: 25)

“Oysa tek olan ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Ondan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koşmalarından münezzehtir.” **(Tevbe: 31)**

İbadetlerin sadece Allah (c.c)’a yapılması ve tağutların her çeşidiyle reddedilmesi bütün nebi ve rasullerin en büyük gayesidir. Bu konu üzerinde sürekli olarak durmalarının sebebi işte budur. Hiçbir şey onları bu gayelerinden alıkoyamadı. Bu meselede hiç bir kimseye zerre kadar taviz vermediler, onlarla uzlaşma yoluna gitmediler, orta yola yanaşmadılar ve onları sürekli olarak şu iki konuda uyardılar:

Birincisi; ibadetlerin tamamıyla sadece Allah (c.c)’a yapılması, ki bu iman ve İslam’ın ta kendisidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkincisi; herhangi bir ibadetin tağuta yapılması, ki bu küfür ve şirktir, İslam dinini terkederek tağutun dinine girmektir.

İşte ortada birleşmeyen, birbirine zıt iki yol! İşte kılıçları kınlarından çekmenin, seriyyeler hazırlamanın, ordular göndermenin, savaş ve barışın, dostluk ve düşmanlığın, en değerli, en pahalı şeyleri feda etmenin ve uğruna canlar vermenin gayesi!

Bu mesele netleşmeden tevhid akidesi, İslam ve iman inancı da netleşemez. Bu meselenin açık ve net bir şekilde öncelikle çözümlenmesi gerekir. Acaba ibadete layık olan kimdir? Tağutlar mı yoksa kahhar olan ve herşeyi en ince ayrıntısına kadar bilen Allah (c.c) mı? Evet, işte bu mesele net bir şekilde çözümlenmelidir.

Bu mesele, gözardı edemeyeceğimiz bir meseledir. Bu meselenin çözümü kıyamete kadar sürse bile bu mesele çözülmeden başka bir meseleye geçilmemelidir. Bu mesele insanların hepsine tam olarak anlatılmadan ve net bir şekilde açığa çıkarılmadan, büyüklüğü ne olursa olsun hiç bir mesele onun önüne geçmemelidir.

İbadete gerçekten layık olan kimdir?

İbadetlerin sadece kendisine yapılmasını hakeden kimdir?..

İşte bu mesele netleşmesi gereken en öncelikli meseledir.

Maalesef kendilerine tağutlar tarafından hocalık makamı verilen veya kendilerinin İslam tebliğcisi olduğunu iddia eden kimseler, gerek korktukları ve gerekse bir takım menfaatler elde etmek için, önemli olan bu mesele üzerinde durmazlar ve başka meselelere geçerler. Öyleki bu meseleye hiç değinmeden, tağutları kızdırmayan, bilakis onların anlatılmasına izin verdiği dinin feri meseleleriyle uğraşırlar. Bunların misali; çok uzun kökleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve dalları olan bir ağacı dikmek isteyen, fakat kök yerine sadece dallarını diken kişinin durumu gibidir. Acaba böyle bir ağacın tutması, sabit kalması ve meyve vermesi mümkün müdür?

Bu kitabı, kulları sadece Allah (c.c)'a ibadete sevk-etmek ve fitnesi zamanımızda oldukça artan, gece gündüz insanları kendilerine taptıran yeryüzündeki tağutların her çeşidinden sakındırmak gayesiyle kaleme aldım. Allah (c.c)'tan bu amelimi kabul etmesini, beni bu yazımda muvaffak kılmasını ve sürekli olarak hak üzerinde kalmamı nasip etmesini dilerim...

"Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrafil'in Rabbi! Gökleri ve yeri yaratan, gaybleri yegane bilen Allah'ım! Sen, kullarının arasındaki ihtilaflarda hüküm verensin. Ey Allah'ım! Beni hakka ulaştır. Sen dilediğini doğru yola iletensin!" ***(Müslim)***

Bu kitapta; doğrulara isabet eden görüşlerine yerverdiğimiz Mahmut Şakir, Şankıtiy, Dr. Abdulaziz b. Abdullah el Hamidi, Şeyh Muhammed Hamid el Fıkhi gibi yazarların tevhid ehli olduğunu kabul ettiğimiz anlamına gelmediğini, yapmış oldukları yanlışlardan kendileri sorumlu olduklarını bizler gerçek Tevhid Akidesini insanlara doğruları yansıtarak anlatmaya çalıştığımızı ayrıca belirtmek isteriz.

Allah (c.c)'ın nebisine, onun aline, sahabelerine ve kıyamete kadar onun yolunda gidecek olanlara selam olsun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AÇIKLANMASI GEREKEN BAZI MESELLER

Bir kimsenin kendi durumunu, hangi dine bağlı olduğunu, kime taptığını, kimi ilah edindiğini, Allah'a mı, tağuta mı kul olduğunu iyice bilmesi ve kitabın mevzusunu daha iyi anlaması için bazı kelimelerin gerçek manalarını açıklamak gerekir. Bunlar:

İbadet, din, ilah, tağut....

Bu kelimelere öyle yanlış manalar verildi ki, sonunda bu kelimelerin gerçek manası insanların zihinlerinden silindi.Bu kelimeler kullanıldığında insanlar artık Allah (c.c)'ın istediği şeri manalarını değil, zihinlerinde tasavvur ettikleri yanlış bir takım manaları anlar oldular. Bu yanlış anlayışın doğal bir sonucu olarak, tağutların ve yardımcılarının tuzaklarına kolaylıkla düştüler.İşte bu sebeble öncelikle bu kelimeleri açıklıyorum.

1 - İBADET

İbadet lügatte; boyun eğmek, itaat etmek, küçüklüğünü kabul etmek, demektir. **(1)**

Şeri manası ise; Allah (c.c)'ın sevdiği, razı olduğu, kabul ettiği, emrettiği gizli ve açık bütün ameller ve sözlerdir. İşte bu, Allah (c.c)'ı tam manada sevmekle birlikte, tam manada O'na boyun eğmek ve itaat etmeyi de içine alır.

---

[1] (Lisanul Arap, Kamusul Muhiyt)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İbadetin sadece Allah (c.c)'a yapılması; ibadetin üç rüknu olan nüsuk, teşri ve velayetin sadece Allah'a yapılmasıyla olur.

Her kim Allah (c.c)'ın emirlerine itaat eder, boyun eğer fakat O'nun bu emirlerini sevmezse işte bu kimse Allah (c.c)'ın hükümlerini sevmeyen bir münafıktır. Her kim de Allah (c.c)'ın emirlerine itaat etmediği, O'nun şeriatine ve hükümlerine zahiren boyun eğmediği halde Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia ederse, o ancak yalancı bir zındıktır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Ey Muhammed!) **De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin."** **(Ali İmran: 31)**

İbni Kesir bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Bu ayet, Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia etmesine rağmen Muhammed (a.s)'in gösterdiği yola tabi olmayan kimsenin yalancı olduğunu göstermektedir. Bu kimse, Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia etmekle birlikte, Muhammed (a.s)'in şeriatine, nebinin dinine bütün söz ve hareketleriyle uymadıkça iddiasında yalancıdır."

(İbni Kesir Tefsiri c: 1 s: 366)

Bu açıklamalardan, hayatı bütünüyle kapsayan her şeyin ibadet olduğu anlaşılmaktadır. Allah (c.c)'ı razı eden, kendisiyle Allah (c.c)'a yaklaşılan her söz, her amel veya inanç ibadet hükmünü alır.

Muhakkakki, bir kuldan sadece Allah (c.c)'a ibadet etmesi istenildiğinde, öncelikle ondan, ibadetin kapsamlı ve genel manası istenir. Bu; kulun, rükuda, secdede, boyun eğmekte, oruçta, hacda, adakta, sevgide, buğuzda, cihadda, fedakarlıkta, korkuda, tevekkülde, duada, ümitte, hüküm ve muhakemede ve bunlar gibi farz ve müstehap olan diğer bütün amellerde sadece Allah (c.c)'a ibadet etmesi demektir. Allah (c.c)'ın şu sözü bu meseleyi en güzel şekilde ifade etmektedir:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Ben, cinleri ve insanları sadece bana ibadet etsinler diye yarattım.” **(Zariyat: 56)**

İbni Kayyım bu ayet hakkında şöyle dedi:

“Allah (c.c), bu ayette cinleri ve insanları sadece kendisine ibadet etsinler diye yarattığını haber veriyor. İşte bu sebeble onlara rasuller göndermiş ve kitaplar indirmiştir. Zira onlar, bu gayeyle yaratılmıştır.”

(Bedaiu’t Tefsir c: 4 s: 248)

Aynı şekilde Allah (c.c)’ın şu sözü de bu manayı ifade etmektedir:

“De ki: Namazım, kestiğim kurban, hayatım ve ölümüm Alemlerin Rabbi olan Allah içindir. O’nun hiçbir ortağı yoktur. Müslümanların ilki olarak bununla emrolundum.” **(En’am: 162 –163)**

İbni Cevzi bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

“Ayetin manası şöyledir: İbrahim (a.s) müşriklere şunu haber verdi: “Yaptığım işlerin hepsi, hayatımla ilgili herşey sadece Allah (c.c) içindir, O’ndan başkası için değil... Siz ise bu konularda O’na şirk koşuyor ve amellerinizi Allah’tan başkası için yapıyorsunuz.”

(Zad’ul Mesir c: 3 s: 161)

Namaz, zekat, oruç, hac gibi ameller nasıl sadece Allah (c.c)’a yapılıyorsa, hayatın değişik meseleleriyle ilgili diğer ameller de sadece Allah (c.c)’a yapılmalıdır. Hatta ölüm bile...Kulun ölümü, zamanımızda adeta putlaştırılmış olan vatan, bayrak veya kafir bir lider için değil, yalnızca Allah (c.c) için olmalıdır.

İslam dininde ibadet; insanların anladığı gibi sadece namaz kılmak, oruç tutmak, haccetmek değildir. Daha geniş bir mana ihtiva eder. Allah (c.c)’ın şu sözü, bu meseleyi net bir şekilde ifade etmektedir:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oysa onlar doğruya yönelip her türlü şirkten temizlenmiş olarak yalnız Allah'a ibadet etmek, namazı kılmak ve zekatı vermekle emrolunmuşlardı. İşte bu, dosdoğru dindir!" (Beyyine: 5)

Bu ayetteki Allah (c.c)'a ibadet emri, bütün ibadetleri içine almaktadır. Allah (c.c)'ın, ayette namaz ve zekatı ayrıca bildirmesinin sebebi, bu ibadetlerin öneminden dolayıdır.

Rasulullah (s.a.s)'ın şu sözü bu ayetin ifade ettiği manayı desteklemektedir:

"İslam beş şey üzerine bina edildi: Sadece Allah (c.c)'a ibadet etmek ve O'ndan başkasını reddetmek, namaz kılmak, zekat vermek, beyti haccetmek ve Ramazan orucunu tutmak." ***(Müslim)***

Ayet ve hadiste namaz, oruç, zekat ve hac emirlerinin ayrıca zikredilmesi, bunlardan önce zikredilen ibadet emrinin tekrarı değil, bu ibadetlerin önemini bildirmek içindir.

İbadetin sadece namaz, zekat, hac ve oruçtan ibaret olmadığını, daha geniş manayı ihtiva ettiğini gösteren bir çok delil vardır.

Zaman geçtikçe kafir laik sistemler ve tağutların yardımcısı menfaat perest hocalar, sürekli ve yoğun bir şekilde insanları bu dinden saptırma ve cahilleştirme planları, faaliyetleri yaptılar. İnsanları saptırmak ve onlara tağuti sistemlerin meşruluğunu kabul ettirmek için, bu sahte hocalara; profesör, doktor, alim, allame gibi sıfatlar verilerek dindeki mevkilerinin çok üstün olduğu imajı verildi. İşte bu hocalar (belamlar), bir çok şer'i terimin manasını daraltarak şeriattaki gerçek manalarını anlaşılmaz hale getirdiler. Saptırdıkları şer'i terimlerden bir tanesi de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ibadet kelimesidir. İbadet kelimesi daha geniş manayı ihtiva etmesine rağmen, sadece mescidlerde yapılan bir takım amellerle sınırlandırdılar.

İşte bu sebeble insanların çoğu, ibadet denildiğinde sadece namaz, oruç, zekat, hac ve benzeri amellerin kastedildiğini zanneder. Bu anlayış onların inanç, düşünce, fikir ve davranışlarına yansımış ve sonuç olarak rükuda, secdede Allah (c.c)'a ibadet eden, fakat bazı ibadet çeşitlerini de Allah (c.c)'tan başkasına yapan, buna rağmen hak üzerinde olduğunu söyleyen insanlar türemiştir.

Böyle kimselerden birisine:

"Niçin bu konularda Allah (c.c)'tan başkasına ibadet ediyorsun?" diye bir soru yöneltilse, bu soruya karşılık size şaşkın bir vaziyette cahilce; dini siyasete karıştırma, dinle alakası olmayan şeyleri dine sokma ithamı yaparak cevab verir.Görülüyor ki, insanların ibadet konusunda cehaletleri çok büyüktür. Bu sebeple ibadetin ne demek olduğunu, hangi konularda Allah (c.c)'tan başkalarına ibadet ettiklerini, Allah (c.c)'la beraber ibadet ettikleri mahlukun kim ve neler olduğunu, ibadeti yalnızca Allah (c.c)'a yapmaları gerektiğini ve Allah'a nasıl ibadet edeceklerini onlara anlatalım ki, bu konuda cehaletlerini gidermiş ve hakkı ortaya koymuş olalım.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Helak olan açık bir delilden dolayı helak olsun, yaşayan da açık bir delilden dolayı yaşasın!"

(Enfal: 43)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İbadet Kelimesi İçine Giren Kavramlar:

Şimdi ibadet kelimesinin içine giren kavramları açıklayalım:

a - İtaat:

Bil ki: Zatı için sadece Allah (c.c)'a itaat edilir. Çünkü ibadete layık tek ilah olan, hak ve adaletle hükmeden sadece O'dur. Allah (c.c)'tan başkasına, kim olursa olsun, sıfatı ve mevkisi ne olursa olsun sadece Allah (c.c) için itaat edilir, yoksa o kişinin kendi zatından dolayı itaat edilmez. Zira bir yaratığa kendi zatı için itaat edilirse, o yaratığa ibadet edilmiş ve o yaratık Allah (c.c)'tan başka ilah edinilmiş olur. Her kim, yalnızca kendi zatına itaat edilmesini isterse, velevki "ben ilahım" demese bile kendisinin ilah olduğunu ilan etmiş demektir. Bu sebeble ondan sakın ve insanları da sakındır. Onun, reddedilmesi gereken büyük bir tağut olduğunu bil!

Zatı için itaat etmekten kasıt; verdiği emirler ne olursa olsun, bunlara itaat edilmesini istemektir. "Ne emir verirse versin kendisine itaat edilmesi gerekir" şeklindeki böyle bir itaat türü yaratılmışa verilirse işte bu, şirkin ve İslam milletinden çıkaran büyük küfrün ta kendisi olur.

Şimdi sana bununla ilgili delillerin bazılarını sunuyorum:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey Adem oğlu! Ben size şeytana ibadet etmeyin, o sizin için apaçık bir düşmandır, diye bildirmedim mi?"

(Yasin: 60)

Ayette geçen şeytana ibadet etmek; Allah (c.c)'a isyan konusunda ona itaat etmek demektir. Şeytan onlara şirki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

süslü gösterdi, onlar da ona itaat ettiler. İşte şeytana böylece ibadet etmiş oldular. (1)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Doğru yol kendilerine açıkça belli olduktan sonra gerisin geri dönüp irtidat edenlerin yaptıklarını şeytan kendilerine süslü gösterdi ve onları boş hayallerle aldattı. İşte bu onların, Allah'ın indirdiklerini beğenmeyenlere: "(İlerde) **bazı meselelerde size itaat edeceğiz" demelerindendir. Şüphesiz ki Allah, onların gizlediklerini bilmektedir." (Muhammed: 25-26)**

İbni Kesir, ayetteki "irtidat edenler" sözünü şöyle açıkladı:

"İmanı terkederek küfre döndüler."

(İbni Kesir Tefsiri c: 4 s: 193)

İmanı terkederek küfre dönmelerinin sebebi, Allah (c.c)'ın şeriatini sevmeyenlere: "Bazı meselelerde size itaat edeceğiz" demeleridir. Durum böyleyken acaba İslam şeriatini beğenmemekten daha ileriye giden, İslam şeriatine karşı açık bir şekilde savaş açan ve düşmanlık gösterenlere: "Söyleyeceğiniz her konuda size itaat edeceğiz" diyenlerin durumu acaba nasıl olur?" Şüphesizki bunlar, küfür, irtidat ve İslam milletinden çıkmaya ayette zikredilenlerden daha layıktırlar.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Şüphesizki şeytan sizinle mücadele etmeleri için dostlarına vahyeder. Şayet onlara itaat ederseniz muhakkak müşriklerden olursunuz." (En'am: 121)

---

[1] Taberi Tefsiri ve Zad'ul Mesir'e bak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani; ölü etini Allah (c.c) haram kıldığı halde, onu helal gören müşriklere bu konuda itaat ederseniz biliniz ki sizler, mümin olduktan sonra onlar gibi müşrik olursunuz. (1)

Allah (c.c)'ın şirk ismi verdiği bir amelde muhakkak bir ibadet türü ve bir mahluku ilahlaştırma vardır. Bu sebeble bir nasta şirk ve küfür zikredildiği zaman, aslında ibadet türlerinden birisinin iptal edildiğini ve o konuda Allah (c.c)'tan başkasının ilahlaştırıldığını bil!

Yukarıdaki ayette, ibadet ve mahluku ilahlaştırma çeşitlerinden biri ve Allah (c.c)'ın en önemli özelliklerinden olan; bir şeye helal veya haram deme, birşeyin iyi veya kötü olduğuna karar verme yetkisini müşriklere vererek onlara itaat etme meselesi zikredilmiştir. Allah (c.c)'ın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

---

1 İslam'ın reddettiği itaat iki türlüdür:

1 – Kişiyi İslam milletinden çıkartan itaat: Bu itaat türü, özelliği, konumu ne olursa olsun herhangi bir mahlukun sırf zatı için itaat edilmeye hak kazandığına inanmaktır. Daha açıkçası; ister hakka isabet etsin, isterse isabet etmesin, ne emir verir ve ne yasaklarsa ona itaat edilmesi gerektiğine inanmaktır. Bu itaat, küfür olan bir itaattir. Böyle bir itaatte, Allah (c.c)'ın bir sıfatı, bir mahluka verilmiş olunur.
İslam'dan çıkaran bir başka itaat türü ise müşrik ve kafirlere, şirk ve küfür konusunda itaat etmektir. Onları müslümanlara karşı dost edinmek, Allah (c.c)'ın helal kıldığını haram, haramını helal yaptıklarında onlara itaat etmek gibi...

2 – Kişiyi İslam milletinden çıkartmayan, fakat haram olan itaat: Bu itaat türü, birincisinin dışında olan itaattır. Yani, haram olan bir konuda bir kimseye o haramı helalleştirmeyerek, itaat etmektir. Bir kimse, diğerine içki içmesini söylediğinde, o kimsenin de içkiyi helal saymamak, yaptığını iyi ve güzel görmemek şartıyla ona itaat ederek içki içmesi bu meseleye örnek olarak gösterilebilir.
İşte itaatin bu türlerini öğrendiğinde şirk olan itaati yapanların zamanımızda ne kadar çok olduğunu daha iyi anlarsın. Çünkü zamanımız, sahte ilahların çoğaldığı bir zamandır. İnsanların çoğu, bilerek veya bilmeyerek bu sahte ilahlara itaat etmekte, böylece şirk koşmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hüküm vermek sadece Allah'a aittir." (Yusuf: 40)
"O'nun, hükmünde hiçbir ortağı yoktur." (Kehf: 26)

Özelliği ve durumu ne olursa olsun, ister bir şahıs ister bir sistem ister bir hakim isterse millet meclisi olsun, her kim bu mahlukattan herhangi birisine:

"Sen teşri (kanun koyma) hakkına, helal (serbest) ve haram (yasak) koyma, birşeye iyi ve kötü deme yetkisine sahipsin. Senin iyi dediğin iyi, kötü dediğin kötüdür. Egemenlik kayıtsız, şartsız senindir. Emir verme yetkisi gerek şimdi gerekse ileride sana aittir. Bu konuların hepsinde sana itaat etmekle yükümlüyüz. Çünkü sen, itaat edilme ve emrine boyun eğilme hakkına sahipsin. Sen ne dersen o olur." derse, işte bu kimse o mahluka, Firavun'un iddia ettiği ilahlık sıfatını vererek onu ilah edinmiş ve ona ibadet etmiş olur. Her ne kadar namaz kılsa, oruç tutsa ve müslüman olduğunu iddia etse de... Bu ameli ile sadece Allah (c.c)'a ait olan en önemli bir özelliği o mahluka vererek onu Allah (c.c)'a ortak koşmuş ve müşrik olmuştur.

İbni Hazm, ibadetle alakalı olarak şöyle dedi:

"İbadet; ittiba ve boyun eğmekten ibarettir. Ubudiyyetten (kölelikten) alınmıştır. Bir kimse ancak, kendisine boyun eğdiği, emrine tabi olduğu zata ibadet eder. Yoksa kendisine karşı geldiği, emrine itaat etmediği zata ibadet etmez. Şayet bir zata karşı geldiği ve emrine itaat etmediği halde ona ibadet ettiğini iddia ederse bu kişi bu konuda yalancıdır." ***(El-İhkam)*** **(1)**

Helali haram ve haramı helal yapma konusunda birisine itaatin ona ibadet olduğunu en güzel şekilde açıklayan Allah (c.c)'ın şu sözüdür.

---

[1] İbni Hazm'ın sözü; daha önce itaatin türlerini açıkladığımız gibi anlaşılmalıdır. (Küfre sokan itaat, küfre sokmayan itaat...)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah’a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir.” (Tevbe: 31)

Begavi bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

“Şayet: “Onlar din adamlarına, rahiplerine rüku ve secde ederek ibadet etmiyorlardı” diye söylenirse, buna şöyle cevab verilir:

“Ayette geçen itaat, onlara rüku ve secde etme konusunda değil, Allah (c.c)’a karşı gelerek Allah (c.c)’ın helalini haram, haramını helal yapma konusunda onlara itaat etmektir. İşte böylece onları rab edinmişlerdir.

Adiy b. Hatem (r.a) dedi ki:

“Boynumda altından bir haç takılı olduğu halde Rasulullah (s.a.s)’ın huzuruna girdim. Rasulullah (s.a.s) beni görünce dedi ki:

“Ey Adiy! Boynunda takılı olan şu putu at!” Ben hemen onu attım ve sonra yanına geldim. O:

“Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler...” (Tevbe: 31) ayetini okuyordu. Bu ayeti okumayı bitirince ona şöyle dedim:

“Biz onlara tapmıyorduk ki!” O şöyle dedi:

“Onlar Allah (c.c)’ın helalini haram, haramını helal yaptıklarında, siz de onu haram veya helal yapmıyor muydunuz?” Ben:

“Evet” dedim. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“İşte onlara ibadet böyledir” ***(Begavi Tefsiri c: 3 s: 285)***

Rasulullah (s.a.s)’ın sözünü dikkatle düşün!

Helali haram, haramı helal yapma konusunda din adamlarına ve rahiplerine itaat ettikleri için yahudi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hristiyanları, din adamlarını Allah (c.c)'tan başka rabler edinmekle vasfetmiştir.

Şayet bu din adamları ve rahipler, kendileri için namaz kılmalarını ve oruç tutmalarını onlara emretseydiler asla onlara itaat etmez, belki onları recmederlerdi. Zira namaz, oruç gibi amellerin ibadet olduğu herkes tarafından bilinmekteydi. Fakat itaat etme ve boyun eğmenin ibadet olduğu insanların çoğu tarafından bilinmemekteydi. İşte bu nedenle kendilerinden böyle bir itaat ve boyun eğme ameli istendiğinde hiç çekinmeden bu konuda Allah (c.c)'la beraber onlara ibadet ettiler. Çünkü haramı helal, helali haram yaptıkları zaman onlara itaat ettiklerinde, namaz ve oruç gibi, ibadet ettiklerini bilmiyorlardı.Fakat bu bilgisizlikleri, tekfir edilmeleri konusunda onlara mazeret olmamıştır.

Ebu'l Bahteri bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Onlar din adamlarına, rahiplerine namaz kılmadılar. Şayet din adamları ve rahipleri, kendileri için rüku ve secde yapılmasını onlara emretseydiler elbette bu konuda onlara itaat etmezlerdi. Fakat Allah (c.c)'ın haramını helal, helalini haram yapmalarını onlara emrettiklerinde bu emre itaat ettiler. İşte onların, din adamlarını ve rahiplerini Allah (c.c)'tan başka rabler edinmeleri böyle olmuştur."

(İbni Teymiye Fetvalar c: 7 s: 76)

İbni Teymiye şöyle dedi:"Bir kimse, Rasulden (1) başka herhangi bir kimseye, o kimse Allah (c.c) ve rasulünün

---

[1] Rasule itaat Allah (c.c)'a itaattendir. Çünkü nebiler ancak Allah (c.c)'ın emrettiklerini emrederler. Kesinlikle Allah (c.c)'ın emrine muhalif bir emir vermezler. Rasulullah (s.a.s)'tan sahih olarak şöyle bir rivayet vardır:

"Her kim bana itaat ederse Allah (c.c)'a itaat etmiş olur."

(Müslim)

Kur'an'da 30'dan fazla yerde Rasulullah (s.a.s)'a itaat emri geçmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

emrine muhalefet etse bile, her verdiği emir veya yasak konusunda itaatin gerekli olduğunu söylerse, o kimseyi Allah (c.c)'a denk kılmış olur. Bu yaptığı ile aynı, hristiyanların Mesih'e yaptıklarını yapmış olur. Böyle bir amel ise sahibini şirke sokar ve Allah (c.c)'ın şu sözü ona uygulanır:

"İnsanlardan, Allah'dan başka edindikleri denkleri Allah gibi sevenler vardır. Oysa iman edenlerin Allah'ı sevmeleri daha şiddetlidir." (Bakara: 165)

(Fetvalar c: 10 s: 267)

İbni Teymiye bir başka yerde şöyle dedi:

"Her kim Allah (c.c) dışında sadece kendisine itaat edilmesini isterse, bunun durumu ayen Firavun'un durumu gibidir. Her kim Allah (c.c)'la beraber kendisine itaat edilmesini isterse, bu kimse de insanların kendisini Allah (c.c)'a denk tutmalarını ve Allah (c.c) gibi sevmelerini istemiş olur. Oysa Allah (c.c), yalnızca kendisine ibadet edilmesini, dinin tamamen sadece kendisine has kılınmasını, dostluk ve düşmanlığın sadece kendisi için olmasını emretmiştir." ***(Fetvalar c: 4 s: 328)***

Allah (c.c), Seyyid Kutub'a rahmet etsin. O şöyle demiştir:

"Kullar içinden biri; insanlar üzerinde olarak kendisine zatı için itaat edilmesi gerektiğini, onların üzerine kendi zatından dolayı teşri koyma hakkı olduğunu ve zatından dolayı ölçü ve değerler koyma yetkisine sahip olduğunu iddia ederse, Firavun gibi:

"Ben sizin yüce Rabbinimizim" demese bile, ilahlık iddiasında bulunmuş olur. Her kim, onun bu konudaki iddiasını kabul ederse şirk koşmuş veya Allah'ı reddetmiştir. Bu ise, yeryüzündeki en büyük fesad ve bozgunculuktur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helal ve haram (serbest ve yasak) koyma yetkisi sadece Allah (c.c)'a aittir. İster fert, ister grup, ister ümmet, isterse insanların hepsi olsun, Allah (c.c)'ın kendilerine izin vermediği konularda hiçbir beşer bu hakka sahip değildir. İnsanlar, ancak Allah (c.c)'ın izni dahilinde ve şeriate uygun bir şekilde kanun koyabilirler. Helal ve haram, Allah (c.c)'ın şeriati ve dinidir. Helal ve haram koyan şayet Allah (c.c) ise, insanlar Allah (c.c)'ın dinine bağlıdırlar. Şayet Allah (c.c) tan başkası insanlar için helal ve haram koyuyor (ve insanlar da ona itaat ediyor) ise o zaman Allah (c.c)'ın değil o şahsın dinine bağlanmışlardır.

Bu mesele, Allah (c.c)'ın uluhiyyetinin özellikleri ile alakalı bir meseledir ve dinin ne demek olduğunu ortaya koymaktadır. Bu mesele, iman ve sınırları ile alakalı bir meseledir. Yeryüzünde müslüman olduklarını iddia edenler, "biz müslümanız" iddiasında ısrar etmeye devam etseler bile bu dinin neresinde olduklarına, İslamın neresinde olduklarına bu meselenin ışığında bir baksınlar!.."

(Davet Yolu – Ahmed Faiz, Fizilali'l Kur'an c: 2 S: 170-179)

Mutlak itaate hak sahibi olan sadece Allah (c.c) olduğu için hastalıklı nefisler bu meseleyi suistimal etmesinler diye İslam dini, bu mesele üzerinde titizlikle durmuş ve Allah(c.c)'a isyan konusunda mahluka itaati yasaklamıştır. Allah (c.c), kendisinden başkasına itaati, sadece izin verdiği konularda meşru kılmıştır.

Rasululallah (s.a.s) şöyle dedi:

"Müslüman bir kimseye, masiyetle emrolunmadığı müddetçe, sevdiği veya sevmediği her konuda emiri dinlemek ve ona itaat etmek farzdır. Masiyetle emrolunduğu zaman, dinlemek ve itaat etmek yoktur." ***(Buhari, Müslim)***

Bir başka rivayette Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Allah (c.c)'a masiyet konusunda hiçbir beşere itaat yoktur. İtaat, ancak iyiliktedir." ***(Buhari, Müslim)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"İmama itaat etmek, masiyeti emretmediği müddetçe müslüman üzerine farzdır. Eğer masiyeti emrederse ona itaat yoktur." ***(Ahmed sahih senedle)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Benden sonra sizin başınıza öyle kişiler gelecek ki, sünneti söndürecekler, bidatle amel edecekler ve namaz vakitlerini geciktireceklerdir."

Hadisi rivayet eden Abdullah b. Mes'ud (r.a), Rasulullah (s.a.s)'a şöyle dedi:

"Ey Allah (c.c)'ın Rasulü! Ben bunlara yetişirsem ne yapayım?" Rasulullah (s.a.s) ona şöyle dedi:

"Ey ümmü Abd'dın çocuğu! Sen bana ne yapacağını mı soruyorsun? Allah (c.c)'a isyan konusunda hiç bir mahluka itaat yoktur."

(Ahmed, Abdürrezzak-Cami'de sahih senedle)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Valilerden kim Allah (c.c)'a karşı gelmeyi emrederse ona itaat etmeyin!" ***(Ahmed sahih senedle)*** (1)

---

[1] Hadiste zikredilen imama itaat etmemekten kasıt; ona karşı çıkarak hiçbir konuda itaat etmemek değil, sadece haram konularda ona itaat etmemektir. Şayet emrettiği şey küfür ise işte o zaman onu tekfir ederek mutlak şekilde ona itaat etmemek ve kılıçla karşı çıkmak gerekir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kafirlere, müslümanlar için bir yetki vermedik." **(Nisa: 141)**

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Sizin elinizdeki (eminiriniz hakkındaki) **apaçık bir küfür, Allah (c.c)'tan sizin için bir delil olur. O zaman ona karşı çakarsınız."**

(Müslim)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Kim dinini değiştirirse onu öldürün."

(Buhari, Ebu Davud, Tirmizi, Nesei, İbni Mace)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anne, babanın çocuklarına karşı hakları büyük olmasına rağmen, masiyeti emrederlerse onlara bile itaat edilmemesini Allah (c.c) şu ayetinde emretmiştir:

"Eğer (anne, baban) **bilmediğin bir konuda seni, bana ortak koşmaya zorlarlarsa onlara itaat etme!"**

(Lokman: 15)

b - Muhakeme Olmak:

İbadetin içine aldığı manalardan bir tanesi de muhakeme olmaktır. Şayet kul, özel veya genel olsun, hayatın her yönünde Allah (c.c)'ın şeriatine muhakeme oluyorsa o kul, sadece Allah (c.c)'a kul olmuştur. Eğer Allah (c.c)'ın şeriatinden başka bir şeriate, bu şeriat ne olursa olsun, hayatın en basit meselelerinde olsa bile muhakeme olursa, şeriatine muhakeme olduğu kimseye ibadet etmiş ve ona kul olmuş olur. Çünkü hüküm verme, teşri, kanun ve ölçü koyma hakkı uluhiyyetin en önemli özelliklerindendir. Her kim bu özelliklerin, gerek Allah (c.c)'la beraber ve gerekse yalnızca kendisinde olduğunu iddia ederse işte o kimse ilahlık taslamış ve kendisini Allah (c.c)'a denk kılmıştır. Her kim de bu kimsenin iddiasını kabul eder ve ona muhakeme olursa, işte o kimse kabul etse de etmese de, bilse de bilmese de ona ibadet etmiş olur.

"Muhakeme olma" kavramının, kendisine muhakeme olunan kimseye ibadet etmek manasına geldiğinin daha net bir şekilde anlaşılması için öncelikle; hüküm ve teşri koyma yetkisinin uluhiyyetin en önemli özellikleri olduğunu, buna yalnızca Allah (c.c)'ın hakkı olduğunu, bu konuda hiçbir ortağı olmadığını, hüküm ve teşri koyma hakkını kendinde görenin, sıfatı ve mevkisi ne olursa olsun ilahlık tasladığını, böylece kendisini ilah seviyesine çıkardığını ve Allah (c.c)'ın en önemli özelliklerinden olan bir meselede kendisini Allah'a denk tuttuğunu şer'i delillerle ispat etmemiz gerekir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hüküm vermek, yalnız Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, sadece O'na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."

(Yusuf: 40)

Allah (c.c) bu ayette, tekidden sonra olumsuzluk edatını kullanmıştır. Bu ise, meseleyi sınırlandırmak manasına gelir. Buna göre ayetin manası şöyle olur: Hüküm (emir verme ve yasak koyma) yetkisi, daha açıkcası teşri (kanun koyma) yetkisi yalnızca Allah (c.c)'a aittir.

Allah (c.c), bunun akabinde ayeti hem olumsuz ve hem olumlu bir şeyle devam ettirdi. O da; hayatın her yönünde, en küçük meseleden en büyüğüne kadar, yalnızca kendisine ibadet emridir.

Bu ayet apaçık bir şekilde gösteriyor ki; hüküm vermek ve teşri koymak yalnızca Allah (c.c)'a ait özelliklerdir ve Allah (c.c) bu konularda hiçbir ortak kabul etmemektedir. Buna göre yaratılmışlardan her kim hüküm verme ve teşri koyma özelliğinin kendisinde bulunduğunu iddia ederse, işte o kimse ilahlık taslamış ve kendisini Allah (c.c)'a denk kılmış olur. Her kim de onu bu yaptığında tasdik eder, ona itaat eder ve bu hakkı ona verirse, ona ibadet etmiş ve Allah (c.c)'a ibadette onu ortak koşmuş olur.

İmam Begavi bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Hüküm vermek yalnız Allah'a aittir." Bu lafız; hüküm ve emir verme, bir meselede yasak koyma yetkisinin sadece Allah (c.c)'a ait olduğunu ifade etmektedir."

(Begavi Tefsiri c: 2 s: 427)

Seyyid Kutub şöyle dedi:

"Hüküm verme yetkisi sadece Allah (c.c)'a aittir. Tek ilah olduğu için bu özellik sadece O'na aittir. Çünkü hakimiyet uluhiyyetin özelliklerindendir. Bu konuda hak sahibi olduğunu iddia eden bir kimse, ister bir fert ister bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

grup ister bir parti ister bir heyet ister bir meclis ister bir ümmet veya isterse bütün insanlar olsun farketmez, Allah (c.c)'ın uluhhiyyetinin en önemli özelliğinden birisini Allah (c.c)'tan almaya kalkışmış olur. Her kim Allah (c.c)'ın uluhiyyetinin en önemli özelliğinin kendisinde olduğunu iddia ederse işte o açık bir şekilde Allah (c.c)'ı inkar etmiş olur. Onun küfrü herkes tarafından bilinen bir küfürdür. Bu meselede sadece bu ayet olsa bile hüküm böyledir.

Allah (c.c)'ın bu önemli özelliğinin kendisinde de bulunduğunu iddia etmek bir tek şekilde olmaz. Sadece bu (uluhiyyet iddiası) bile kişiyi İslam dininden çıkartır ve onu, bu hakkı Allah (c.c)'tan alan durumuna sokar. Bu hakkın kendisinde de bulunduğunu iddia eden kişinin, Firavun'un açık bir şekilde:

"Sizin için benden başka bir ilah bilmiyorum" veya: **"Ben sizin yüce rabbinizim"**dediği gibi açıkça söylemesi gerekmez. Allah (c.c)'ın şeriatini hükümden kaldıran, kanunları İslam'dan değil, başka kaynaklardan alan ve hüküm verme yetkisini Allah (c.c)'tan başkasına veren kimse, ister ümmet olsun isterse beşerin tamamı olsun, bu ameli ile Allah (c.c)'ın en önemli özelliği olan bir konuda ilahlık taslamış ve Allah (c.c)'a ait ilahlık özelliğini başkasına vererek İslam'dan çıkmıştır....

Seyyid Kutub devamla şöyle dedi:

"Allah (c.c) ayetin devamında şöyle buyuruyor:

"...Kendisinden başkasına değil sadece O'na ibadet etmenizi emretti..."

İbadeti bu şekilde yani; sadece Allah (c.c)'a boyun eğmek, sadece O'nun emirlerine tabi olmak olarak anladığımızda, Yusuf (a.s)'un, hükmü sadece Allah'a has kılmanın, ibadeti Allah (c.c)'a has kılmak olduğunu ifade eden bu ayetteki sözü de daha iyi anlaşılır. Zira Allah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(c.c)'a ibadetin tam manasıyla yapılması ancak hüküm verme yetkisinin yalnızca O'na verilmesiyle mümkün olur. Şayet hüküm verme yetkisi Allah (c.c)' tan başkasına verilirse, işte o zaman ibadet tam manasıyla sadece Allah (c.c)'a yapılmış olmaz.

Tekrar belirtelim ki, hüküm verme yetkisini Allah (c.c)'tan alarak, Allah (c.c)'la beraber kendisinde de bu yetkinin bulunduğunu iddia etmenin, iddia eden kişiye İslam'dan çıkartan bir hüküm verdiğini herkes bilir. Çünkü hüküm verme yetkisinin kendisinde bulunduğunu iddia eden kişi, tek olan Allah (c.c)'a ibadetten çıkar. İşte bu amel, sahibini İslam dininden çıkartan şirktir. Bu sebeple hüküm verme yetkisinin kendisinde olduğunu iddia eden kimseye bu yetkiyi veren, ona boyun eğen, Allah (c.c)'ın hakkını çalan bu kimselerin yaptığına kalpleri kızmayanların hepsi Allah (c.c)'ın hükmünde aynıdırlar (kafirdirler).

"Dosdoğru din budur."

Bu söz Allah (c.c)'ın dinini sınırlandırmıştır. Doğru din ancak budur! Ondan başka doğru din yoktur. Yani; hüküm verme özelliğini yalnızca Allah (c.c)'a vermek, Allah (c.c)'ın dosdoğru dinidir. İşte ancak bu şekilde Allah (c.c)'a ibadet edilir ve doğru din ancak böyle olur."

(Fizilal'il Kur'an c: 4 s: 1991)

Hüküm verme yetkisinin sadece Allah (c.c)'a ait olduğunu gösteren diğer bir delil ise Allah (c.c)'ın şu ayetidir:

"O'nun, hükmünde hiçbir ortağı yoktur."

(Kehf: 26)

Taberi bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

"Allah (c.c), yarattığı hiç bir mahluku hüküm verme konusunda kendisine ortak kabul etmez. Onların arasında hüküm verecek yalnız O'dur. Hüküm verme, ihtilafları çözme, insanları ve işlerini idare etme konusunda dilediği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sevdiği şekilde hareket eder. Bu özellik sadece O'nun hakkıdır." ***(Taberi c: 8 s: 212)***

Şankıtiy bu ayetin manası hakkında şöyle dedi:

"Bu ayetin manası şudur: Yüce Allah (c.c), hüküm konusunda hiç kimsenin kendisine ortak olmasını asla kabul etmez. Hüküm sadece O'na aittir. O'ndan başka hiç kimsenin kesinlikle hüküm verme yetkisi yoktur. Helal, Allah (c.c)'ın helal kıldığı, haram, Allah (c.c)'ın haram kıldığıdır. Hak din, Allah (c.c)'ın koyduğu şeriattir. İhtilaflı meselelerde sadece O'nun verdiği hüküm geçerlidir.

"O'nun, hükmünde hiçbir ortağı yoktur." Ayetindeki "hükmünde" lafzından kasıt; Allah (c.c)'ın hüküm verdiği her meseledir. Teşri koyma meselesi ise buna öncelikle dahildir.

Bu ayetteki, hükmün sadece Allah (c.c)'ın olduğunu, bu konuda hiç bir ortak kabul etmediğini ifade eden mana, Kur'an'ın diğer ayetlerinde de açık olarak belirtilmiştir. Bu ayetlerden bazıları şunlardır.

"Hüküm vermek yalnız Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O'na ibadet etmenizi emretti..." **(Yusuf: 40)**

"Hüküm, yalnız Allah (c.c)'a aittir. Sadece O'na tevekkül ettim" **(Yusuf: 67)**

"İhtilafa düştüğünüz her meselede hüküm verecek olan Allah'tır." **(Şura: 10)**

"O'nun yüzü dışında herşey helak olacaktır. Hüküm, O'nundur ve O'na döneceksiniz." **(Kasas: 88)**

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Yakinen inanan bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" **(Maide: 50)**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“De ki: “Size kitabı tafsılatlı olarak indirmişken Allah’tan başka hakem mi edineyim?” **(En’am: 114)**

Buna benzer daha bir çok ayet vardır.”

(Edvaul Beyan Tefsiri c: 4 s: 82)

Hüküm verme ve teşri koyma yetkisinin sadece Allah (c.c)’a ait olması, hüküm vermenin sadece Allah (c.c)’a ait bir özellik olduğu ve bu konuda ortak kabul etmediği gerçeğinin ve bu gerçeğe teslimiyet göstermenin gereği olarak kullardan her kim Allah (c.c)’tan başka veya Allah (c.c)’la beraber hüküm verme yetkisinin kendisinde olduğunu iddia ederse işte o kimse ilahlık ve rablik iddiasında bulunmuş, kendisini Allah’a denk kılmış ve kendisini ibadet edilecek bir ilah ilan etmiştir.

Bu meseleyi daha net ve daha kolay anlaşılır hale getirecek delillerden bir tanesi de Allah (c.c)’ın, Firavun hakkındaki şu ayetidir:

“Firavun dedi ki: “Ey halk! Sizin için benden başka bir ilah bilmiyorum.” **(Kasas: 38)**

“(Firavun) **halkı çağırarak topladı ve** (onlara): **“Ben sizin yüce Rabbinizim” dedi.”** **(Naziat: 23-24)**

Firavun, ilahlık ve rablik iddiasında bulunurken hiçbir zaman kendisinin kainatın yaratıcısı olduğunu söylemek istememiştir. Zira bir sivrisineği veya ondan daha küçüğünü yaratabilecek bir güce sahip olamayacak kadar aciz olduğunu gerek kendisi ve gerekse halkı çok iyi bilmekteydi. Öyleki o, Musa (c.c)’nın asası yılana dönüştüğünde kendisini ve tahtını korumaları için sihir-bazlarına sığınmıştı. Fakat Allah (c.c)’ ın açık ayet ve mucizeleri karşısında sihirbazlar bile birşey yapamadılar.

Firavun’un ilahlık ve rablik iddiası; hüküm verme, teşri koyma, hayatın her yönünde ümmeti yalnızca kendisine itaat ettirme, öncelikle kendi sözünün geçerliliğini kabul ettirme konularında idi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Firavun'un halkına söylediği: **"Sizin için benden başka bir ilah bilmiyorum"** ve **"Ben sizin yüce rabbinizim"** sözlerinden neyi kastettiğini Allah (c.c)'ın şu ayeti açıkça göstermektedir:

"Firavun dedi ki: "Ancak size benim görüşümü gösterir ve ancak ben sizi doğru yola sevkederim"

(Mümin: 29)

Firavun'un bu sözünden, görüş bildirme ve teşri koyma hakkını sadece kendisinde gördüğü, bu sebeble sadece kendisinin belirlediği görüş ve teşriye bağlanılmasını istediği anlaşılmaktadır. Firavun'un ilahlık ve rablik iddiası işte bu konularda idi. Bu iddiasında ona tabi olan ve rıza gösteren kimse, onu ilah edinerek ona ibadet etmiştir.

Buna göre, ne zaman ve nerede olursa olsun, her kim hüküm verme ve teşri koyma yetkisini kendisinde görür, kendisinin teşrinin kaynağı olduğunu söyler ve insanların sadece kendisine itaat edip tabi olmalarını isterse, bu ister bir fert ister bir meclis ister bir parti veya isterse bütün halk olsun, Firavun gibi ilahlık ve rablik iddiasında bulunmuş olur. Firavunun:

"**Sizin için benden başka bir ilah bilmiyorum"** veya **"Ben sizin yüce Rabbinizim"** şeklinde söylediği sözleri söylemese bile...

Bu manayı başka ayetlerde de görüyoruz. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Ey kitap ehli! Yalnız Allah'a ibadet etmemiz, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamamız, Allah' tan başka birbirimizi rabler edinmemek üzere bizimle sizin aranızdaki müşterek bir kelimeye gelin!" Eğer yüz çevirirlerse: "Bizim müslüman olduğumuza şahid olun" deyin!" **(Ali İmran: 64)**

"Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler..."

(Tevbe: 31)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rasulullah (s.a.s) ayetlerdeki rab edinmeyi; Allah (c.c) dışında insanlar için helal ve haram sınırları tayin edenlere itaat etmek olarak tefsir etmiştir.

Bu manayı veren bir başka ayet ise Allah (c.c)'ın şu sözüdür:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler. Oysa şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister."

(Nisa: 60)

Şevkani bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

"Rasulullah (s.a.s)'a inen Kur'an'a ve ondan önceki nebilere inen kitaplara inandıklarını iddia etmelerine rağmen, bunları bozan ve yürürlükten kaldıran tağuta [1] muhakeme olmak isteyenlerin bu iddiasına şaşılır doğrusu... Oysa Allah (c.c), gerek Rasulullah (s.a.s)'a ve gerekse ondan önceki bütün rasullere tağutu reddetmelerini emretmiştir." ***(Fethul Kadir Tefsiri c: 1 s: 482)***

Muhammed b. İbrahim Ale'şşeyh bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Allah (c.c)'ın onlar hakkındaki **"yez'umun"** (iddia ediyorlar) sözü, onların Kur'an'a ve geçmiş nebilere inen kitaplara iman iddialarını yalanlamaktadır. Çünkü Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği dışındaki şeylere muhakeme olmayı istemek ve iman, bir kulun kalbinde aynı anda asla bir arada bulunamaz. Zira bunlar birbirine zıd şeylerdir. İman, Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği dışındaki şeylere muhakeme olmaya zıddır, bunu reddeder."

(Tahkimul Kavanin Risalesi)

---

[1] Allah (c.c) 'ın şeriati dışındaki her şeriat tağuttur. İlerde bunu daha net bir şekilde açıklayacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İbni Kayyım şöyle dedi:

"Allah (c.c), **Nisa: 65** ayetinde, usulde, füruda, şer'i hükümlerde, bütün sıfatlarda ve daha başka konularda meydana gelebilecek bütün ihtilaflarda Rasulullah (s.a.s)'ı hakem tayin etmedikçe hiç kimsenin iman etmiş olmayacağını mukaddes nefsine yemin ederek tekid etmiştir. İman ancak bütün meselelerde Rasulullah (s.a.s) hakem tayin edildiğinde gerçekleşmiş olur. Ayrıca bütün meselelerde Rasulullah (s.a.s) hakem tayin edilse de verdiği hükme karşı kalplerinde bir sıkıntı duymadan tamamen teslim olmadıkça, kalpleri verilen hükümden dolayı mutmain olmadıkça ve bu hükümleri tamamen kabul etmedikçe yine de mümin olmayacaklarını bildirmiştir. Dahası, bütün bunlar sağlansa bile, verilen hükme tamamen rıza ve teslimiyet göstermediklerinde, bu hükme karşı gelip itiraz ettikleri veya bu hükümler dışında başka hükümler istediklerinde yine de mümin olamayacaklarını bildirmiştir."

(Ettıbyan Fi Ahkamil Kur'an s: 270)

Ben şöyle diyorum:

"Rasulullah (s.a.s)'ın şeriatini hakem tayin etmeden ve sadece ona muhakeme olmadan imanın sabit ve sahih olmaması şu iki şeye delalet eder:

Birincisi: Allah (c.c)'ın şeriatiyle muhakeme olmak Allah (c.c)'a ibadet etmek demektir. Çünkü Allah (c.c)' ın şeriatiyle muhakeme, imanın şartlarındandır. İmanın şartlarından olan birşey muhakkak ibadetlerdendir.

İkincisi: Allah (c.c)'ın şeriatine muhakeme olmamak daha önce geçtiği gibi imanı kaldırır. İmanı ise ancak herhangi bir konuda mahluka tapmak manasına gelen şirk kaldırır.

İşte bu, muhakeme olan kimsenin muhakeme olduğu kimseye taptığını gösterir. Hayatın, özel veya genel her yönünde sadece Allah (c.c)'a muhakeme olan kimse, Allah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(c.c)'a tam manasıyla ibadet etmiştir. Hayatın, özel veya genel her yönünde, en ufak bir mesele bile olsa Allah (c.c)'tan başkasının şeriatine (kanunlarına) muhakeme olan, o şeriat sahibine tapmış ve onun kulu olmuştur.

Şankıtiy şöyle dedi:

"Allah (c.c)'ın:

"O'nun, hükmünde hiçbir ortağı yoktur."(Kehf: 26) gibi ayetlerinden, Allah (c.c)'tan başka hüküm koyuculara bağlananların Allah (c.c)'e eş koştukları anlaşılmaktadır. Bu hüküm başka ayetlerde de bildirilmiştir.... Bu konuyla ilgili en açık ayet Nisa suresinde geçmektedir. Allah (c.c) bu ayette, iman iddiasında bulunmalarına rağmen Allah (c.c)'ın şeriatinden başkasına muhakeme olmak isteyenleri hayretle karşılıyor. Çünkü tağuta muhakeme olmak istedikleri halde iman iddiasında bulunmaları hayret verici, açık bir yalandır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler. Oysa şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister."

(Nisa: 60)

İşte zikrettiğimiz bu semavi naslardan açıkça anlaşılıyor ki; şeytanın dostları vasıtasıyla koydurduğu İslam şeriatine muhalif beşeri kanunlara tabi olanların kafir ve müşrik olduklarında **ancak onlar gibi Allah (c.c)'ın basiretlerini kör ettiği, vahyin nurundan kör olan kafir ve müşrik kimseler şüphe ederler.**"

(Edvaul Beyan c: 4 s: 73-74)

Son olarak şöyle diyoruz:

"Zamanımızda müslüman olduğunu iddia edenlere bu meselenin ışığı altında baktığımızda, bu dinin başladığı gibi garibliğe dönmüş olduğunu görürüz. Hatta bugün daha da garib olmuştur. Çünkü zamanımızda hakim olan ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insanlara teşri koyan varlık tağuttur. İnsanların tabi olduğu kanunlar tağutun kanunlarıdır. Müslüman olduklarını iddia eden insanların çoğu kalblerinde sıkıntı duymaksızın tağutun kanunlarına muhakeme oluyor. Tağuta ibadet eden müşriklere, bilerek veya bilmeyerek katılıyor. Bu kimselerin arasında namaz kılan, oruç tutan ve hatta müslüman davetçisi olduğunu iddia edenleri de görmek mümkündür.

c - Sevmek Ve Buğzetmek (Dostluk ve Düşmanlık):

Sevmek ve buğzetmek, dost ve düşman olmak da ibadet kelimesinin içine aldığı manalardandır. Her kim, sadece Allah (c.c) için sever ve buğzeder, dost ve düşman olursa; Allah (c.c)'ın sevdiğini sever, sevmediğini sevmezse; Allah (c.c) ve resulüne dost olana dost, düşman olana düşman olursa; Allah (c.c)'ın razı olduğu şeylerden razı olur, buğzettiği şeylere buğzederse, işte o kimse sadece Allah (c.c)'a kul olmuş ve imanı tamamlanmıştır. Her kim de şekli ve resmi ne olursa olsun Allah (c.c)'tan başkası için sever ve buğzederse veya dostluk ve düşmanlık gösterirse, işte o kimse de ister kabul etsin veya kabul etmesin, bunlara kul olmuş ve ibadet etmiştir.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Allah (c.c) için seven, Allah (c.c) için buğzeden, Allah (c.c) için veren, Allah (c.c) için vermeyen kimsenin imanı tamamlanmıştır." ***(Ebu Davud sahih senedle)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"İmanın en sağlam kulpu; Allah (c.c) için dost olmak, Allah (c.c) için düşman olmak, Allah (c.c) için sevmek, Allah (c.c) için buğzetmektir."

(Ahmet sahih senedle)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Allah (c.c) için dost ve düşman olmanın, sevmek ve buğzetmenin imanın en sağlam kulpu olmasının sebebi; Allah (c.c)'a kulluğun en yüksek mertebesini gösterdiği içindir. Bu sebeble kim, Allah (c.c)'tan başkası için dost veya düşman olursa, o kişiye en yüksek seviyede kulluk ve ibadet etmiş olur.

Zatı için sevilen sadece Allah (c.c)'dır. O'ndan başkaları ise ancak O'nun için sevilirler, O'nunla beraber sevilmezler. Allah (c.c)'tan başkası, şekli ve mertebesi ne olursa olsun, zatı için veya Allah (c.c)'la beraber sevilirse, ister isabet etsin ister isabet etmesin, hak veya batıl olsun, onun zatı için dostluk veya düşmanlık gösterilirse Allah (c.c)'tan başka rab ve ilah edinilmiş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan, Allah'dan başka edindikleri denkleri Allah gibi sevenler vardır. Oysa iman edenlerin Allah'ı sevmeleri daha şiddetlidir." **(Bakara: 165)**

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Allah (c.c) dışındaki varlıklardan hiçbirini zatı için sevmek caiz değildir. Allah (c.c)'tan başka varlıklar zatı için değil, ancak başkası için sevilirler. Zatı için sevilen ise sadece Allah (c.c)'dır. Bu ise uluhiyyetin manalarından bir tanesidir. Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

"O ikisinde (yerde ve gökte) **Allah'tan başka ilahlar olsaydı ifsat olurlardı."** **(Enbiya: 22)**

Allah (c.c)'tan başka bir şeyi zatı için sevmek şirktir. Çünkü bu, uluhiyyetin özelliklerindendir. Bu nedenle bu özelliği hak eden sadece Allah (c.c)'tır. Allah (c.c) dışındakiler Allah (c.c) için sevilmezlerse, bu sevgi batıl olur....

Allah (c.c) ve rasulünün emrine muhalefet ederek emir veren ve yasaklar koyan kimseye itaat edilmesinin gerekli olduğunu söyleyen, hristiyanların Mesih'e yaptıkları gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapmış ve onu Allah (c.c)'a denk kılmıştır. Böyle yapan, Allah (c.c)'ın **Bakara: 165** ayetinde zikrettiği, sahibini müşrik yapan ameli işlemiştir:

"İnsanlardan, Allah'dan başka edindikleri denkleri Allah gibi sevenler vardır. Oysa iman edenlerin Allah'ı sevmeleri daha şiddetlidir." (Bakara: 165)

(Fetvalar c: 10 s. 267 ve 607)

İbni Kayyım şöyle dedi:

"Allah (c.c), halkı sadece kendisine ibadet etsinler diye yarattı. İbadet; en yüksek sevgiyle birlikte sadece O'nun emrine boyun eğmeyi gerektirir.

İbadetin aslı; sadece Allah (c.c)'ı sevmek, onunla beraber hiç kimseyi sevmemek, Allah (c.c)'tan başkasını ise sadece Allah (c.c) için sevmektir. Tıpkı nebi, rasul, melek ve Allah (c.c) dostlarının sevildiği gibi... Biz Allah (c.c)'ın nebi, rasul, melek ve dostlarını sadece Allah (c.c) için severiz. Yoksa onları, Allah (c.c)'la birlikte sevmeyiz. Onlara olan sevgimiz, Allah (c.c)'a olan sevginin tamamındandır. Bizim; nebi, rasul, melek ve Allah (c.c) dostlarına olan sevgimiz, Allah (c.c)'a şirk koşanların, Allah (c.c)'a denk kıldıkları kimseleri sevmeleri gibi değildir. Çünkü onlar Allah (c.c)'tan başka edindikleri eşleri Allah (c.c)'ı sevdikleri gibi severler."

(Medaricussalikiyn c: 1 s: 99)

Sevgi, itaat ve tabi olma konusundaki şirki gösteren delillerden bir tanesi de Allah (c.c)'ın, sekarda (cehennemde) bulunan mücrimler hakkındaki şu sözüdür:

"Orada birbirleriyle çekişip tartışarak derler ki: "Vallahi biz apaçık bir sapıklıkta idik. Zira sizi alemlerin Rabbiyle eşit tutmuştuk." (Şuara: 96-98)

Ayetteki söz konusu kimselerin, tabi oldukları reis ve liderlerini alemlerin Rabbiyle eşit tutmaları, yaratma ve kainat kanunlarına tasarruf etme konusunda değil, sevgi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

itaat ve tabi olma konusunda idi. Çünkü onlar bir sineği, hatta ondan daha küçüğünü bile yaratmaktan acizdirler.

Tabi olan o kimseler, tabi oldukları kişileri zatları için sevdikleri, onlara itaat ettikleri ve sadece Allah (c.c)'a verilmesi gereken (özellikleri) hak, sıfat ve yetkileri onlara verdikleri için bu zalim kimseleri Allah (c.c)'a eş koşmuş, böylece ahirette büyük azaba maruz kalmalarına sebeb olan büyük şirki işlemişlerdir. Cehenneme atıldıklarında bu yaptıklarından pişman olarak birbirlerini suçlayacaklar. Ama bu pişmanlık onlara bir fayda vermeyecektir.

İbni Kayyım bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Bilindiği gibi onların, taptıkları varlıkları Allah'a eş tutmaları; yaratma, rızık verme, öldürme, yaşatma, mülke tasarruf etme ve güç sahibi olma konularında değildi. Onları Allah'a eş tutmaları, sevgide, boyun eğmede ve itaatte idi. Bu ise cehalet ve zulmün en üstün seviyesidir. Zira çürüyerek toprak olacak olan bir yaratılmış ile alemlerin Rabbi hiç eşit tutulabilir mi? Köleyle, köle sahibi hiç eşit olur mu?

Onlar, Allah (c.c)'ın fiil ve sıfatlarında onları Allah (c.c)'la eşit tutmadılar. Daha açıkçası onların sıfatlarının Allah (c.c)'ın sıfatları gibi olduğunu söylemediler. Fakat onların Allah (c.c)'a eşit tutmaları sevgi ve yüceltme konusunda idi.

Onların Allah (c.c)'a eşit tutmaları, Allah (c.c)'a eşit tuttukları kimselerin gökleri, yeri, onları ve babalarını yaratma konusunda değil, sevgi konusunda idi. Çünkü bu kimseleri Allah (c.c)'ı sevdikleri gibi seviyorlardı. Zaten gerçek ibadet; sevmek ve boyun eğmektir."

(Bedaiut Tefsir İbni Kayyım c: 3 s: 328-329)

Son olarak şöyle diyoruz:

Zamanımızda kendilerinin müslüman olduğunu söyleyenlerin durumlarına bakıldığında, bir çok varlığı zatları için sevdikleri, onların zatları için dostluk ve düşmanlık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaptıkları, böylece bilerek veya bilmeyerek, farkında olarak veya olmayarak bu kimselere ibadet etmiş ve şirke girmiş oldukları çok açık bir şekilde görülür.

Sevgi Alametleri:

Her iddia için işaret ve alametler vardır. Bu alametlerin varlığı veya yokluğu, iddia edilen şeylerin yalan veya doğru olduğunu gösterir. Sevginin de alametleri vardır. Sevginin varlığı veya yokluğu bu alametlerle anlaşılır. Sevginin en önemli ve en açık alametleri şunlardır:

Tabi Olmak, İtaat Etmek, Boyun Eğmek:

Her kim Rasulullah (s.a.s)'a tabi olur, Rabbinden getirdiği şeriate boyun eğer ve bağlanırsa işte o kimsenin Allah (c.c)'a olan sevgisi tamam olmuştur. Çünkü şeriate bağlanmak kuvvetlendikçe sevgi de kuvvetlenir. Bunun tersi de doğrudur. Aynı şekilde Allah (c.c)'a olan sevgi kuvvetlendikçe Allah (c.c)'ın şeriatine bağlılık ve boyun eğiş de kuvvetlenir. Bu şeyler birbirlerinin delilidir ve birbirlerini gerektirir.

Her kim Rasulullah (s.a.s)'ın gösterdiği yola zahiren bağlanmayı bütünüyle terkederse, işte bu, o kimsenin kalbinde Allah (c.c)'ın mutlak sevgisinin yok olduğunu gösterir. Böyle bir kimse kafir ve zındıktır. Her kim Allah (c.c) ve Rasulunün gösterdiği yola tabi olmadığı halde Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia ederse, işte bu, o kimsenin yalancı olduğunu gösterir. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin...." (Ali İmran: 31)

İbni Kesir bu ayet hakkında şöyle dedi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu ayet, Muhammed (a.s)'in yoluna uymadığı halde Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia edenin yalancı olduğuna hüküm vermekte ve Rasulullah (s.a.s)'ın şeriatine, nebinin dinine, bütün söz ve fiillerinde tabi olmadıkça Allah (c.c)'ı sevdiğine dair ileri sürdüğü iddianın yalan olduğunu bildirmektedir." ***(İbni Kesir Tefsiri c: 1 s: 366)***

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Her kim rasulün getirdiğine bağlanmadığı halde Allah'ı sevdiğini iddia ederse yalan söylemiştir. Çünkü onun sevgisi sadece Allah (c.c)'a değildir. Şayet Allah (c.c)'ı sever, fakat rasulün getirdiğine bağlanmazsa bu kimsenin sevgisi şirk olan sevgidir. Zira bu kimse rasulün getirdiğine bağlanmamış, kendi heva ve hevesine bağlanmıştır. Böyle bir sevgi iddiası yahudi ve hristiyanların Allah (c.c)'ı sevdiklerini iddia etmelerine benzer. Çünkü onlar Allah (c.c)'ı sevme konusunda gerçekten ihlaslı olsaydılar, sadece Allah (c.c)'ın sevdiğini sever ve ona tabi olurlardı. Bu sevgi ise kişiyi Rasulün getirdiğine bağlanmaya sevkeder. Bu kimseler Allah (c.c)'ı sevdiklerini iddia etmelerine rağmen Allah (c.c)'ın sevmediğini sevdikleri için, Allah (c.c)'a olan sevgi iddiaları aynı müşriklerin sevgi iddiası gibi olmuştur."

(Fetvalar c: 8 s: 360)

İbni Kayyım şöyle dedi:

"Allah (c.c) ı sevmek; Allah (c.c)'a ibadetin gerçeği ve sırrıdır. Bu sevgi, ancak Allah (c.c)'ın emrine boyun eğmek ve yasaklarından kaçınmakla gerçekleşir. Allah (c.c)'ın emrine tabi olunur, boyun eğilir ve yasaklarından kaçınılırsa işte o zaman sevgi ve kulluk Allah'a olmuş olur. Bu sebeble Allah (c.c), rasulüne bağlanmayı kendisini sevmeye alamet ve delil kılarak şöyle buyurmuştur:

"De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin." **(Ali İmran: 31)**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu ayette Allah (c.c), insanların kendisini sevmesinin alameti ve kendisinin de onları sevmesinin şartı olarak rasule bağlanmayı zikretmiştir. Bilindiği gibi, bir meselede koşulan şart tahakkuk etmezse o mesele gerçekleşmez. Bu nedenle rasulün getirdiklerine bağlanmadığı görülen kimsenin, Allah (c.c)'ı da sevmediği anlaşılır. Zira rasulün getirdiklerine bağlanmadan Allah (c.c)'a sevginin ispatı imkansızdır.

Rasule bağlanmak ise ancak Allah (c.c) ve rasulünü sevmek ve onların emirlerine itaat etmekle olur. Allah (c.c)'a ibadet etmek ancak Allah (c.c) ve rasulünü her-şeyden fazla sevmek, hiçbir şeyi Allah (c.c) ve rasulünden daha fazla sevmemekle olur. Şayet bir şey Allah (c.c) ve rasulünden daha fazla sevilirse bu, Allah (c.c)' ın asla affetmediği şirk olur ve böyle kimseye Allah (c.c) hidayet etmez. Allah (c.c)'ın şu ayetinde buyurduğu gibi:

"De ki: "Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elde ettiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşunuza giden evleriniz Allah'tan, rasulünden ve onun yolunda cihaddan daha sevgili ise Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Şüphesiz Allah, fasık olan kavme hidayet etmez." **(Tevbe: 24)**

Her kim bu ayette zikredilenlerden herhangi birisine itaati Allah (c.c) ve rasulüne itaatten veya onlardan her-hangi birisinin sözünü Allah (c.c) ve rasulünün sözünden veya onlardan herhangi birisinin rızasını Allah (c.c) ve rasulünün rızasından veya onlardan herhangi birisinden korkma, onlara tevekkül etme ve istemeyi Allah (c.c)'tan korkma, O'na tevekkül etme ve O'ndan istemeden önde görürse, bu kimse için Allah (c.c) ve rasulü, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zikredilenlerden daha sevgili değil demektir. Böyle yapmasına rağmen hala Allah (c.c) ve rasulünün sevgisinin onlara olan sevgisinden daha üstün olduğunu söylüyorsa, işte o kimse sözünde yalancıdır. Zira o, üzerinde bulunduğu durumun zıddına hareket etmiştir. Aynı şekilde ayette zikredilenlerden herhangi birisinin hükmünü Allah (c.c) ve rasulünün hükmünden öncelikli gören kimse de bu zikredilenleri Allah (c.c) ve rasulünden daha çok seviyor demektir." ***(Medaricus Salikiyn c: 1 s: 99-100)***

Ben şöyle diyorum:

"Bu açıklamalardan anlaşılan şudur: Zamanımızda İslam şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayanların, Allah (c.c) ve rasülünü sevdiklerine dair iddiaları apaçık bir yalandır. Bu iddiaları sadece insanları kandırmak için ileri sürerler ve para vererek satın aldıkları alim taslaklarını da bu mesele için kullanırlar. İşte bu sebeble bu alim taslağı belamlar, Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan tağutların müslüman olduklarını ve Allah (c.c)'ı çok sevdiklerini insanlara anlatırlar.

Allah (c.c)'ın şeriatini hayatın her alanında uygulamadan kaldırıp yerine beşeri kanunları uygulayan, bu kanunlara öncelik tanıyarak Allah (c.c)'ın şeriatinden daha üstün tutan yöneticiler, Allah (c.c) ve rasulünü sevdiklerini nasıl iddia edebilirler? Böyle bir iddiayı ileri süren kimseler ya İslam'ı bilmemekte veya İslam'ı gerçek manada bilmeyen halkı kandırmak istemektedirler. Zira halkın, İslam'ı gerçekten bildiğini bilseydiler asla böyle gülünç bir iddiayı ortaya atmazlardı. Fakat sahte alim taslakları vasıtasıyla ve halkın İslam'daki cehaletlerini fırsat bilerek böyle bir iddiayı ortaya attılar ve halkı da buna inandırdılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oysa Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Ben kendisine ailesinden, malından ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiç bir kul iman etmiş olmaz." ***(Müslim)***

Bir başka rivayette şöyle dedi:

"Ben kendisine babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiçbiriniz iman etmiş olmaz..." ***(Müslim)***

Daha önce belirtiğimiz gibi imanı ancak, ibadetlerden herhangi birisini Allah (c.c)'tan başkasına yaparak Allah (c.c)'a ortak koşmak bozar.

Ebu Süleyman el Hatıbi bu hadisin şerhinde şöyle dedi:

"Hadisin manası şudur: "Helakin söz konusu olsa bile itaatinde tam manasıyla ihlaslı olmaz ve rızamı heva, hevesinden daha üstün tutmazsan sevginde doğru söylemiş sayılmazsın." ***(Müslim'in şerhi c: 2 s: 15)***

Bu alimin hadise verdiği manayı dikkatle düşün! Sonra zamanımızda müslüman olduğunu iddia edenlerin durumuna bir bak! İşte o zaman dinin gerçeğiyle insanların durumu arasındaki mesafinin ne kadar büyük olduğunu görürsün.

Durum oldukça ciddidir. Herkes dikkatli olsun! Namaz, oruç, zekat gibi ibadetleri sadece Allah (c.c)'a yaptığı halde hayatın diğer yönlerindeki ibadetlerde tağuta kul olan kişi şirkten kurtulduğunu, müslüman olduğunu, Rasulullah (s.a.s)'ın şefaatına nail olacağını ve Allah (c.c)'ın azabından kurtulacağını asla zannetmesin! Zira durum onların zannettikleri gibi olmayacak....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2 - DİN

Bir kimsenin hangi millet ve din üzerinde olduğunu bilmesi için öncelikle din kelimesinin manasını ve neye delalet ettiğini çok iyi bilmesi gerekir. İşte ancak o zaman hangi dine; Allah (c.c)'ın dini, taati ve şeriatine mi yoksa Allah (c.c)'tan başkasının dini, taati ve şeriatine mi bağlı olduğunu daha iyi anlar.

Lisan'ul Arap sözlüğünde, "Din Kelimesinin Manası Bölümünde" şöyle geçmektedir:

Eddeyyan: Allah (c.c)'ın isimlerindendir. Manası; "Hakimdir", "Kadıdır" (İhtilafı çözendir) demektir.

Bazı sahabelere Ali (r.a) hakkında soruldu. Sahabeler şöyle dediler:

"Rasulullah (s.a.s)'dan sonra bu ümmetin (deyyanıdır) hakimi ve kadısıdır.[1]

Eddeyyan: "Kahhardır" manasındadır. Hakim ve kadı manası da verilir. Bu kelime "da ne" fiilinden türemiştir.

"Danennas": İnsanları kendisine itaate zorladı, demektir.

Rasulullah (s.a.s), Ebu Talib'e şöyle dedi:

"Kureyş'ten öyle bir kelime istiyorum ki, araplar bu kelimeyle Kureyş'e **(tediynu)** itaat eder ve boyun eğerler."

Din: Ceza ve mükafat demektir.

"Dintuhu bi fi'lihi diynen" yani; yaptığı sebebiyle ona ceza verdim, demektir.

Yevmu'ddiyn: Ceza günüdür. Ata sözlerinden birisinde şöyle geçer:

---

[1] Ümmetin sahabelerine "deyyan" ismi verilmesi; deyyan kelimesi; Allah (c.c)'ın şeriatine göre hüküm veren manasına geldiği içindir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kema tediynu tudan" yani; Cezalandırdığın gibi ceza alırsın, demektir. Allah (c.c);

"Maliki yevmiddin" buyuruyor. Bu ise; "ceza ve hesap gününün maliki (sahibi)dir" manasına gelir.

Din: İtaat manasına da gelir.

"Dintu lehu." Bu söz; ona itaat ettim, manasına gelir.

Din: "Adet ve durum" manasına gelir. Araplar şöyle derler:

"Diyni ve deydeni" yani; o hala benim adetimtir, demektir.

Rasulullah (s.a.s)'ın hadisinde şöyle geçmektedir:

"Akıllı kimse *(da ne nefsehu)* nefsini zelil eden ve ölümden sonrası için hazırlık yapandır. Ahmak ise heva ve hevesine tabi olan ve Allah (c.c)'a boş ümitler bağlayandır."

Ebu Ubeyde şöyle dedi:

"Hadiste geçen **"Da ne nefsehu"**dan kasıt; nefsini zelil etti, ona hükmetti veya ona hesap sordu, demektir.

"Din Allah (c.c)'ındır". Bu ise; "itaat ve ibadet O'nun hakkıdır", manasına gelir.

Da nehu deynen; yani; onu zelil etti ve kendisine köle yaptı, demektir.

Allah (c.c) Kur'an'da şöyle buyuruyor:

"Kralın dinine göre kardeşini alıkoyamazdı."

(Yusuf: 76)

Katade şöyle dedi:

"Kralın dininden kasıt; kralın hüküm ve kanunları demektir."

"Dintuhu ediynuhu diynen." Onu idare ettim, demektir.

"Dintuhu" yani; ona sahip oldum, demektir.

"Deyyentuhu'l Kavm." Onu kavme reis tayin ettim, demektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dintu'rracul." Sevmediğini yapmaya zorladım, demektir.

Din: İnsanın kendisine bağlandığıdır.

Din: Sultan manasındadır.

Din: Allah (c.c)'tan korkmak manasındadır.

Din: Zorlamak manasındadır.

Din: Masiyet manasındadır.

Din: İtaat manasındadır.

Havariç hakkında Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Onlar dinden, okun avı delip geçtiği gibi çıkarlar."

Hattabi şöyle dedi:

"Bu hadisteki **"dinden çıkarlar"** sözündeki "din" kelimesi "itaat" manasına gelir. Buna göre hadiste; kendisine itaat etmeleri farz olan imama itaatten ayrılırlar demek istenmiştir. Allah (c.c) daha iyi bilir.

Hac hadisinde şöyle geçer:

"Kureyş ve onların **dinine** tabi olanlar."

(Lisanu'l Arap c: 13 s: 166)

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Din kelimesi mastardır. Mastar ise özne ve nesneyi tamamlar. Şöyle denir:

"Da ne fulanu fulane." yani; ona ibadet ve itaat etti manasındadır.

"Da nehu" onu zelil etti, demektir.

"**El Abdu yedinu lillah."** Kul, Allah (c.c)'a ibadet ve itaat eder manasındadır.

Din kelimesi; kul için kullanıldığında; ibadet ve itaat eden manasına gelir. Allah için kullanıldığında ise; ibadet ve itaat edilen manasına gelir." ***(Fetvalar c: 15 s: 158)***

Bu anlatılanlardan anlaşılıyor ki din kelimesinin en önemli manası; hüküm vermek, ihtilafı çözmek, kanun koymak, büyük bir sultaya boyun eğmek, itaat etmek ve bağlanmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buna göre her kim sadece Allah (c.c)'a itaat eder, O'nun hükmüne ve şeriatine boyun eğer ve nebisine bağlanırsa işte o, Allah (c.c)'ın dini olan İslam'a girmiş ve böylece yalnızca Allah (c.c)'a ibadet etmiş olur. Her kim de Allah (c.c)'a itaatten yüz çevirir, O'nun hükmüne ve şeriatine boyun eğmeyi reddeder ve hayatın en ufak meselesinde bile olsa Allah (c.c)'tan başkasının hüküm ve şeriatine bağlanırsa işte o, diliyle binlerce defa Allah (c.c)'ın dini İslam'a bağlı olduğunu iddia etse de, itaat ettiği kimsenin dinine girmiş ve Allah (c.c)'tan başkasına ibadet etmiş olur.

Bu gerçeği ispat eden delillerden bazıları şunlardır:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Fitne (şirk) **kalmayıncaya ve dinin hepsi sadece Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!"** **(Enfal: 39)**

İbni Teymiye bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Ayetteki din, itaat manasındadır. Eğer dinin bir kısmı Allah (c.c) için diğer kısmı Allah (c.c)'tan başkası için olursa işte o zaman cihad ve savaş, din tamamıyla Allah (c.c)'ın oluncaya kadar farz olur." ***(Fetvalar c: 28 s: 544)***

Allah (c.c) sana hidayet etsin! İbni Teymiye'nin, din kelimesini itaat olarak açıklayışına iyice bak ve dikkatle düşün! Her kim, hayatın en ufak meselelerinde bile olsa, Allah (c.c)'tan başkasına itaat ederse, Allah (c.c)' ın dinine değil, başkasının dinine girmiş olur. İbni Teymiye'nin, böyle kimselerin itaati tam olarak Allah (c.c)'a oluncaya kadar onunla savaşılması gerektiğine dair sözüne de dikkat et!

İbni Cerir, "dinin hepsi sadece Allah (c.c)'ın oluncaya kadar" sözü hakkında şöyle dedi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu söz; "itaat ve ibadet halis bir şekilde, tam olarak, sadece Allah (c.c)'a yapılıncaya kadar", manasındadır. Ayetteki "fitne"yi ise "şirk" olarak tefsir etmiştir."

(İbni Cerir Taberi)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Zina eden kadın ve zina eden erkekten her birine yüzer sopa vurun! Allah'ın dinini uygulama konusunda o ikisine acımayın!" **(Nur: 2)**

"Muhakkakki Allah'ın kitabında, gökleri ve yeri yarattığı günde Allah katında ayların sayısı on ikidir. Bunlardan dördü haram aylardır. İşte doğru din budur." **(Tevbe: 36)**

"Biz Yusuf için böyle bir plan kullandık. Yoksa kralın dinine göre kardeşini alıkoyamazdı." **(Yusuf: 76)**

"İşte böylece ortak koştukları kimseler, müşriklerin çoğuna, gerek onları mahvetmek ve gerekse dinlerini karıştırmak için çocuklarını öldürmelerini süslü gösterdiler." **(En'am: 137)**

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?"

(Şura: 21)

"Sizin dininiz size, benim dinim banadır."

(Kafirun: 6)

Bunlar gibi ayetler çoktur. Bu ayetlerin hepsinde din; insanın bağlı olduğu kanun, hadler, şeriat, yol, ideoloji ve pratik nizam manasında zikredilmiştir. Şayet bir kimsenin bağlı olduğu kanun, nizam Allah (c.c)'ın kanun ve nizamı ise şüphesiz bu kişi Allah (c.c)'ın dinindedir. Şayet bağlı olduğu kanun ve nizam kralın kanun ve nizamı ise bu kişi kralın dinindedir. Şayet bağlı olduğu nizam şeyhlerin, din adamlarının ve papazların kanun ve nizamları ise bu kişi bunların dinindedir. Şayet bağlı olduğu nizam ve kanun aile, kabile, aşiret veya milletin kanun ve nizamı ise bu kişi şüphesiz bunların dinindedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Firavun şöyle dedi: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim. O, Rabbine dua etsin dursun. Şüphesiz ki ben, dininizi değiştirmesinden ve yeryüzünde fesad çıkarmasından korkuyorum." (Mümin: 26)

Musa (a.s) ve Firavun'un kıssalarının tafsilatına bakan kişi, bu ayette geçen din kelimesinin sadece millet veya din manasına gelmediğini, aynı zamanda bir devletin veya şehirin kanunu manasına da geldiğini görür. Firavun'un korktuğu ve ilan ettiği şey; Musa (a.s)'nın davetinde başarılı olmasıdır. Şayet Musa (a.s) davetinde başarılı olursa o zaman Firavun'un devleti, nizamı, kanunu ve hakimiyeti temelinden sökülecekti. Bu sebeble Firavun devamlı olarak bu mesele üzerinde durmuş ve bu meseleyi ilan etmiştir.

Bu açıklamalardan anlaşılıyor ki, bir zamanlar müslümanların diyarı olan yerlerde yürürlükte olan beşeri kanunlar birer dindir. Velevki bu kanunları koyanlar onu din olarak isimlendirmesinler... Her kim bu kanun ve sistemlere girer, bağlanır ve rıza gösterirse işte o kimse, hiç şüphe yoktur ki Allah (c.c)'ın dininde değil, tağutun dinindedir. Kendisinin müslüman olduğunu iddia etse ve kendisine müslüman ismini verse bile...

İslami temele, Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği şeriate ve Allah (c.c)'a itaate bağlanmayan her nizam, anayasa, kanun veya düşünce batıl birer dindir ve tağuttur. Müslüman olan, ondan beri olmalı, onu reddetmeli ve ona bağlı olanları tekfir etmelidir.

Allah (c.c)'ın Kafirun suresinde buyurduğu gibi:

"De ki: Ey kafirler! Ben sizin taptığınıza tapmam. Siz de benim taptığıma tapmazsınız. Ben sizin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

taptıklarınıza asla tapacak değilim. Sizler de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz sizin, benim dinim benimdir.” **(Kafirun: 1-6)**

Allah (c.c) başka ayetlerde şöyle buyuruyor:

“Allah katındaki din, İslam’dır.” **(Ali İmran: 19)**

“Kim İslam’dan başka bir dine yönelirse o (din)**, ondan kabul edilmeyecek ve o** (kimse) **ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”** **(Ali İmran: 85)**

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, her insanın bir dini ve taptığı bir mabudu vardır. Hatta Allah (c.c)’ın varlığını ve semavi dinleri kabul etmeyen mülhidin (ateistin) bile bir dini ve ilahı vardır. Onun dini ve ilahı, kendisine tabi olduğu hayat sistemi ve onun için kanun koyucularıdır. İşte bu kimse, bu kanunlara bağlanarak Allah (c.c)’tan başkalarına tapmaktadır. Bu kimse güya kendisini kurtarmak niyetiyle, dinlerin kompleksinden kaçıp hak dini terketmiş, fakat bir başka batıl dine girmiştir. Fıtrata uygun olan kulluktan kaçınmış, batıl ve fıtrata zıd olan kulluğa girmiştir.

Bütün dinleri reddettiğini iddia eden kominist in de dini vardır. Onun dini; kominizm, onun ilkeleri ve kainat, hayat, nefis hakkındaki komunist felsefesidir. Onların taptığı ilahlardan bazıları; kominizm, sosyalizm ve benzeri fikirleri çıkartan Marks, Lenin, Stalin ve benzerleridir. İşte bu kimselere, sevgi besleyerek, onların hayat görüşlerine itaat ederek ve boyun eğerek tapmaktadırlar.

Aynı şekilde laik sistemlerdeki herhangi bir partiye veya Allah (c.c)’ın dinine savaş açan herhangi bir fikre bağlı olan kişinin durumu da böyledir. Bu kimse de, bu fikirleri koyan düşünürleri ilah edinmiştir. Çünkü onların fikirlerine ve koydukları düzene boyun eğmiş, bağlanmış ve itaat etmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3 - İLAH

İlah: Allah (c.c)'dır. Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenler ise gerçek ilah değil, ilah edinilenlerdir. İlahın çoğulu "alihe" (ilahlar) dir.

İlahe, uluhiyye ve uluhe ise ibadet manasına gelir. "Allah" lafzı, Allah (c.c)'ın ismi azamıdır ve aslı ilah kelimesinden gelmektedir. Fa'al kalıbındadır fakat mef'ul kalıbının manasını verir. Çünkü o me'luhtur yani; ibadet edilendir. İlah, kendisine ibadet edilen demektir, Allah (c.c) lafzı ise ibadeti hak eden en yüce varlık, manasındadır.

Kainatı yaratan yüce Allah (c.c)'ın, **"Allah"** ismi hakkında şöyle denildi:

"Şüphesiz bu lafız "elihe"den alınmıştır. Bu ise "ye' lehu" yani; hayrete düşülmüş manasındadır. Zira akıllar O'nun azamet ve yüceliğinden hayrete düşer."

(Lisanul Araba bak c: 13 s: 467)

İbni Receb şöyle dedi:

"İlah, kendisinden korkulan, çekinilen, umut beklenilen, istenilen, yüceltilen, sevilen, tevekkül edilen, dua yapılan dolayısıyla kendisine itaat edilip isyan edilmeyendir.Bunların hepsi sadece Allah (c.c)'a yapılır. Bunlardan bir tanesini yaratılmışa yapan kimse, Allah (c.c)'a ibadette ortak koşmuş ve la ilahe illallah sözündeki ihlasını bozmuştur. Bu söylenilenlerden her ne kadarı Allah (c.c)'tan başkasına yapılırsa o kadar da Allah (c.c)'tan başkasına ibadet edilmiş olunur."

(Kurreti Uyunil Muvahhidin s: 25)

Bu açıklamadan anlaşılan şudur: İbadetlerden herhangi birisinin kendisine yapıldığı varlık, ibadet yapanın ilahı olmuştur. Her kim sadece Allah (c.c)'a ait olan özelliklerden herhangi birisini, bir yaratılmışa verir veya

ona yöneltirse, onun ilahlığını kabul etmiş ve onu Allah (c.c)'tan başka ilah edinmiş olur.

Bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde insanlara kendilerini zorla kabul ettirerek, onları hak dinlerinden çıkaran ve fitneye düşüren sahte ilahlar daha iyice belli olsun diye sadece Allah (c.c)'a has olan uluhiyyet özelliğinin mahluka verilmesi meselesi üzerinde de durmamız gerekir. Böylece sadece Allah (c.c)'a ait olan bu özelliğin kendisinde olduğunu iddia eden sahte ilahların ne kadar çok olduğu, bu özelliği kendilerine verme konusunda ne kadar çabaladıkları ve bu konuda utanmadan bu hakkın kendilerine ait olduğunu söyledikleri daha net bir şekilde görülür.

Allah (c.c)'ın Uluhiyyetinin Özelliklerinden Bazıları:

1 – Hüküm vermenin yalnızca Allah (c.c)'a ait olması uluhiyyetin en önemli özelliklerindendir. Zira yaratma da emir de O'nun hakkıdır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yaratma da emir de O'nun hakkıdır. Alemlerin rabbi olan Allah yücedir." **(A'raf: 54)**

"Hüküm yalnız Allah'ındır. O, doğru haberi verir ve O, (hak ile batılı) **ayırd edenlerin en hayırlısıdır."** **(En'am: 57)**

"Hüküm vermek, yalnız Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretti." **(Yusuf: 40)**

"Hüküm vermek, O'nundur. Ve O, hesabı çabuk görendir." **(En'am: 62)**

"Hükmünde O'na hiçbir ortak yoktur." **(Kehf: 26)**

Hükmün yalnız Allah (c.c)'a ait olduğunu gösteren bunlardan başka daha bir çok ayet vardır. Bu nedenle kim, sadece Allah (c.c)'a ait olan bu özelliğin kendisinde olduğunu iddia ederse işte o, kendisini ilahlaştırmıştır. Her kim de onun bu iddiasını kabul ederek bu özelliği ona verirse, işte o da onu Allah (c.c)'tan başka bir ilah olarak kabul etmiştir.

2 – Teşri koymak, helal veya haram, iyilik veya kötülük ölçülerini tayin etmek sadece Allah (c.c)'a ait olan uluhiyyetin en önemli özelliklerindendir.

Bu nedenle kim, bu özelliklerden herhangi birisinin kendisinde olduğunu iddia ederse, yani; Allah (c.c)'a muhalefet ederek teşri koyma, helal (serbest) ve haram (yasak) ölçülerini tayin etme, bir şeye iyi veya kötü deme yetkisinin kendisinde bulunduğunu iddia ederse kendisini ilah ilan etmiş ve Allah (c.c)'a denk kılmış olur. Her kim de onun bu iddiasını kabul ederek bu yetkiyi ona verir ve ona bağlanırsa onu kendisine ilah edinmiş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Onlar hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koşmalarından münezzehtir." **(Tevbe: 31)**

Bu ayetle ilgili açıklamayı daha önce naklettim ve ayette geçen papazları ve din adamlarını rab ve ilah edinmenin ne manaya geldiğini açıklayan alimlerin sözlerini de naklettim. Ayette geçen, onları rab ve ilah edinmekten kasıt; helal ve haram koyma yetkisini onlara vermektir. Böylece hıristiyanlar onları Allah (c.c)'tan başka rab ve ilah edinmişlerdi. Onlar da bu yetkiyi ken-

dilerinde görmüş, böylece rablık ve ilahlık iddiasında bulunmuşlardı.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?"

(Şura: 21)

"(Ey Muhammed!) **De ki: "Biliyor musunuz, Allah size rızık olarak her ne indirmişse, onun kimini haram kıldınız, kimini helal..." Yine de ki: "Allah mı bunun için size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?"** **Yunus: 59)**

"Diliniz yalana alıştığı için: "Bu helal, bu haram" demeyin! Yoksa Allah'a yalan iftira etmiş olursunuz. Muhakkakki Allah'a karşı yalan iftira eden kimse, kurtuluşa erişemez." **(Nahl: 116)**

Sahih rivayete göre Beni Temim'den bir arabi Rasulullah (s.a.s)'a şöyle dedi:

"Ben bir şeye iyi dersem o iyi, kötü dersem o kötüdür." Rasulullah (s.a.s) ona şöyle dedi:

"Bu özellik sadece Allah (c.c)'a aittir."

(Fetvalar c: 28 s: 164)

Rasulullah (s.a.s), arabiye verdiği cevabında şunu demek istemiştir:

"Senin ileriye sürdüğün bu iddia, beşere ait bir özellik değildir. Bütün insanlar toplansa bile bu yetki onlara verilemez. Bu özellik sadece ve sadece Allah (c.c)'a aittir. Zira senin iyi gördüğün Allah (c.c) katında kötü olabilir. Kötü gördüğün ise Allah (c.c) katında iyi olabilir. Bu sebeble eşyaya iyi veya kötü hükmünü vermek mahluka değil, sadece Allah (c.c)'a ait bir özelliktir ve Allah (c.c)'ın yetkisindedir."

3 – Dilediği meselede hüküm vermek ve hükmünde takipçisi olmamak Allah (c.c)'ın uluhiyyetinin özelliklerindendir.

Bu özellik sadece Allah (c.c)'a aittir. Allah (c.c) bir konuda hüküm verdikten sonra yaratılmışlardan hiç birisinin o konuda herhangi bir söz, anlayış, görüş veya itiraz hakkı yoktur. Zira emir sadece Allah (c.c)'a aittir. Rasul ise bu emri tebliğ edendir. Bize düşen görev; bu emre rıza göstermek, boyun eğmek ve teslim olmaktır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Muhakkakki Allah, dilediği şeye hükmeder."

(Maide: 1)

"Allah hükmeder; O'nun hükmünü iptal edecek yoktur. Ve O, hesabı çabuk görendir." **(Ra'd: 41)**

"Allah ve rasulü bir konuda hüküm verdiğinde inanmış erkek ve kadınların artık işlerinde başka yolu seçme hakları yoktur. Her kim Allah'a ve rasulüne baş kaldırırsa apaçık bir şekilde sapmış olur."

(Ahzab: 36)

"Ey iman edenler! Allah ve rasulünün önüne geçmeyin!" (1) **(Hucurat: 1)**

"Aralarında hüküm verilmesi için Allah ve rasulüne çağırılan müminlerin sözü: "İşittik ve itaat ettik" demektir. İşte kurtuluşa erenler bunlardır!" **(Nur: 51)**

---

[1] Rasulullah (s.a.s)'ın önüne geçmek; onun sözüne bir şey eklemek; karşı gelmek veya zıd bir anlayış ileriye sürmektir. Bu hareket aslında Allah (c.c)'a yapılmıştır. Çünkü Rasulullah (s.a.s), Allah (c.c)'ın kendisine bildirdiğini tebliğ eder ve haktan başka bir şey söylemez. Allah (c.c) onun hakkında şöyle buyurmuştur:

"O hevasından konuşmaz. Onun konuştuğu ancak bir vahiydir."

(Necm: 4)

Rasulullah (s.a.s) sağ iken söylediği söze itiraz etmek, başka anlayış ileriye sürmek küfürdür. Rasulullah (s.a.s) öldükten sonra ise sabit olan sünnetini reddetmek, ona itiraz etmek veya başkasının sözlerini ondan önce tercih etmek de aynı şekilde küfürdür.

Allah (c.c)'ın dilediği şeyde hüküm vermesi ve hükmünde takipçisi olmamasıyla ilgili daha başka ayetler de vardır. Bu nedenle herhangi bir kimse bu özelliğin kendisinde olduğunu iddia eder, yani; "ben istediğim hükmü veririm, kimsenin benim hükmüme itiraz hakkı yoktur, hükmümde takipçi yoktur, ona zıd hüküm verecek veya itiraz edecek kimse de yoktur, zira benim verdiğim hüküm herkesin üstündedir, bu hükme zıd bir anlayış, bir itiraz veya bir düşüncenin ileri sürülmesini asla kabul etmem" derse kendisini ilahlaştırmış ve Allah (c.c)'a denk kılmıştır. Böylece aynı Firavun'un dediği gibi demiş olur. Zira Firavun şöyle demişti:

"Ancak size benim görüşümü gösterir ve ancak ben sizi doğru yola sevkederim." **(Mümin: 29)**

Her kim bu özelliği bir şahsa verir, söylediğine rıza gösterir veya ona bağlanırsa, işte o kimse Allah (c.c)'a ait olan bir özelliği ona vererek onu Allah (c.c)'tan başka bir ilah ve bir mabut edinmiş olur.

Zamanımızdaki küfür demokrasi sistemlerinde olduğu gibi... Bu sistemlerde Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine muhalefet ve itiraz etme, ona zıd görüş beyan etme yetkisi parlemontoya verilmiştir. İşte bu sebeble parlementoda bulunan kimseler bu sistemi kabul etmiş olduklarından dolayı İslam'dan çıkmışlardır.Çünkü demokrasi sistemindeki parlementoda yer alan kimseler, ilahlık iddiasında bulunmuşlardır.

4 – Yaptığı sebebiyle hesap sorulmama, kendisinden başka herkese hesap sorma da sadece Allah (c.c)'a ait özelliklerdendir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Allah) **yaptığından sorulmaz, onlar ise sorulurlar."** **(Enbiya: 23)**

Her kim bu özelliğin kendisinde olduğunu iddia eder, yani; "yaptığım sebebiyle kimse bana hesap soramaz, ben hesap sormanın üstündeyim" derse kendisini ilahlaştırmış ve Allah (c.c)'a kendini denk kılmıştır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O'nun benzeri birşey yoktur ve O, işitendir, görendir." **(Şura: 11)**

Her kim de bu özelliği ona verir, onun iddiasına rıza gösterir ve bağlanırsa o kimseyi Allah (c.c)'tan başka ilah ve mabut edinmiş olur.

5 – Zatı için sevilmek de Allah (c.c)'a ait olan özelliklerdendir. O'nun dışıdakiler ise sadece Allah (c.c) için sevilirler. Bu özellikle ilgili delilleri daha önce zikrettik.

Her kim bu özelliği kendi nefsi için iddia eder, yani; zatı için sevilmesi, dostluk ve düşmanlık gösterilmesi gerektiğini söylerse kendisini ilah ilan etmiş ve böylece Allah (c.c)'a denk ve benzer kılmıştır.

Bu kimsenin bu iddiasına rıza gösteren ve bu özelliği ona veren de onu Allah (c.c)'tan başka ilah, mabud edinmiştir.

6 - Zatı için itaat edilmek de Allah (c.c)'a ait olan özelliklerdendir. O'nun dışındakilere ise sadece O'nun için itaat edilir. Bu sebeble Allah (c.c)'a isyan konusunda yaratılmışa itaat edilmez.

Kendisine kendi zatından dolayı itaat edilmesi gerektiğini iddia eden bir kimsenin, yalnızca Allah (c.c)'a ait olan bir özelliği kendisinde gördüğünü ve bu sebeble kendisini ilahlaştırdığını, bu özelliği ona veren veya bunu kabul eden kimsenin de onu Allah (c.c)'a denk kılarak ilah edindiğini daha önce delillerle açıkladık.

7 – Zarar ve fayda verici olmak da Allah (c.c)'a ait olan özelliklerdendir. Zarar ve fayda sadece O'nun elindedir. O, dilediğini korur, fakat kendisinden hiç kimse korunamaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah'tan başka sana fayda da zarar da veremeyecek olana dua etme! Eğer böyle yaparsan şüphesiz zalimlerden olursun. Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa, O'ndan başkası onu kaldıramaz. Ve eğer sana bir hayır dilerse, O'nun fazlını kimse geri çeviremez. Onu kullarından dilediğine verir ve O, Gafur'dur, Rahim'dir." **(Yunus: 106-107)**

"De ki: "Allah'tan başka bize fayda da, zarar da veremeyecek olanlara mı dua edelim?" **(En'am: 71)**

"Onlar, Allah'tan başka kendilerine fayda veremeyecek şeylere taparlar ve; "bunlar Allah katında şefaatçilerimiz" derler. De ki: "Göklerde ve yerde bilmediği birşeyi mi Allah'a haber veriyorsunuz? Onu tesbih ederim. O, onların ortak koştuklarından münezzeh ve yücedir." **(Yunus: 18)**

"De ki: "O'ndan başka dostlar edindiklerinizin, kendilerine bir fayda veya zarar sağlamaya bile güçleri yoktur." **(Ra'd: 16)**

"De ki: "Allah dilemedikçe ben kendim için ne bir fayda ne de bir zarar sağlamaya güç yetirebilirim." **(A'raf: 188)**

Bu manayı ifade eden bunlara benzer daha bir çok ayet vardır.

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi: "Ben Rasulullah (s.a.s)'ın bineğinin terkisindeydim. Bana şöyle dedi:

"Ey delikanlı! Allah (c.c)'ın sana fayda vereceği şeyleri sana öğreteyim mi? Allah (c.c)'ı koru ki, Allah (c.c) da seni korusun. Allah (c.c)'ı koru ki Allah (c.c)'ı önünde bulasın. Eğer bir kimseden bir şey is-

teyeceksen sadece Allah (c.c)'tan iste! Bil ki, bütün insanlar sana birşey yapmak için bir araya gelseler Allah (c.c) dilemedikçe hiç bir şey yapamazlar. Yine bil ki, zafer sabırla beraberdir, ferahlık ise sıkıntıdan sonradır. Zorluktan sonra da kolaylık vardır."

(İbni Ebi Asım Sünne kitabında sahih senedle rivayet etti)

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Her kim melekleri ve nebileri vasıta edinerek onlardan birşey ister, onlara tevekkül eder, onlardan menfaat sağlamalarını ve zararı defetmelerini isterse şüphesiz müslümanların icmaıyla kafir olmuştur.

Yine onlardan günahların affını, kalplere hidayet etmelerini, sıkıntı ve hacetleri gidermelerini istemek bunlara örnek olarak gösterilebilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Size, melekleri ve nebileri rabler edinmenizi emretmez. Siz müslüman olduktan sonra hiç size küfrü emreder mi?" **(Ali İmran: 80)**

Allah (c.c) bu ayette, melek ve nebileri rab edinmenin küfür olduğunu bildirmiştir." ***(Fetvalar c: 1 s: 124)***

Özet olarak şöyle diyorum:

Sadece Allah (c.c)'a ait olan özellik ve sıfatlar vardır. Bu özellik ve sıfatlarda yaratılmış olan hiçbir şey O'na ortak olamaz. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O'nun benzeri birşey yoktur ve O, işitendir, görendir." **(Şura: 11)** (1)

---

[1] Bu ayet, sadece Allah (c.c)'a ait olan sıfat ve özelliklerin kendisinde olduğunu iddia edenlerin iddiasının batıl olduğunu açıkça göstermektedir. Maalesef bu ayet bu konulara delil olduğu halde unutulmakta ve sadece mücessimelere (Allah (c.c)'ı mahlukata benzetenlere) reddiye olarak kullanılmaktadır.

Allah (c.c) ibadete layık tek ilahın kendisi olduğunu, geniş manadaki bütün ibadetlerin ve ibadetlerin her çeşidinin sadece kendisine yapılmasını ve kendisinden başka hiç bir şeye ibadet edilmemesi gerektiğini bildirmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Namazım, kestiğim kurban, hayatım ve ölümüm Alemlerin rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur." **(En'am: 162)**

Bütün bu açıklamalara göre; özelliği, mertebesi ve sıfatı ne olursa olsun sadece Allah (c.c)'a ait olan özellik ve sıfatlardan herhangi birisinin kendisinde de bulunduğunu iddia eden bir kimse, bu yaptığıyla ilahlık iddiasında bulunmuş, kendisini Allah (c.c)'a denk ve ortak koşmuştur. Her kim böyle iddia eden kişinin iddiasını kabul eder veya ona rıza gösterir veya bu iddiasında ona bağlanırsa onu Allah (c.c)'tan başka ilah edinmiş ve ona ibadet etmiş olur.

Sana bu anlatılanları şayet iyi anlamışsan, şüphesiz ki tağutun manasını, çeşitlerini ve onlara karşı ne yapman gerektiğini daha kolay anlarsın. Allah (c.c)'ın yardımıyla şimdi bu konuya geçiyorum.

TAĞUTU REDDETMEK TEVHİDİN VE İMANIN SIHHAT ŞARTLARINDANDIR

Bil ki! Bütün rasullerin getirdiği İslam'ın rükunlarının en büyüğü; tek olan Allah (c.c)'a iman etme ve tağutu reddetme rüknudur. Zaten bu rükun, rasullerin gönderilme ve kitapların indirilme gayesidir. Namaz, zekat, oruç, beyti hac etme ve bunlar gibi diğer ibadetlerden önce bu rüknu yerine getirmek, kul üzerine öncelikle farzdır. Tağutu reddetmedikçe asla iman geçerli olmaz, hiçbir amel kabul edilmez ve kan korunmaz.

Allah şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz her ümmete: "Allah'a ibadet edip, taguttan kaçınsınlar diye rasuller gönderdik. Onlardan kimisine Allah hidayet etti, kimisine de sapıklık hak oldu." **(Nahl: 36)**

Bu ayet gösteriyor ki, istisnasız bütün rasullerin ilk görevi, ayette bildirildiği gibi, insanları Allah (c.c)'a ibadet ettirmek ve tağutlardan sakındırmaktır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuş olur. Allah işitendir, bilendir." **(Bakara: 256)**

Allah (c.c)'ın bu ayette, tağutu reddetmeyi Allah'a imandan önce zikretmesinde çok büyük ve önemli işaretler vardır. Bunlardan bazıları:

1 – Tağutu red meselesinin küçük görülüp de ihmal edilmemesini, tağutu reddetmenin çok önemli bir asıl oduğunu, bunun dışındaki asıl ve teferruatların ise ona bağlı olduğunu belirtmek içindir.

2 – İmandan önce tağutun reddinin gerekli olduğunu bildirmek içindir. Çünkü kişi tağutu reddetmeden önce

iman ederse bu iman, tağutu red ve şirki terkedinceye kadar sahibine hiçbir fayda vermez.

3 – Allah (c.c)'a iman ile tağuta iman, bir kulun kalbinde bir an bile olsa asla bir arada bulunamaz. Çünkü birisine iman, diğerine iman etmeye zıddır. Bunlardan birisine iman edilirse diğeri reddedilmiş olur. Çünkü iman ile küfür bir kalpte asla bir arada bulunmaz.

Buna göre, ya tağutu reddettikten sonra iman edilir ya da tağuta iman ederek Allah (c.c) reddedilir. Tağuta iman ile Allah (c.c)'a imanın bir kulun kalbinde aynı anda bir arada bulunmasını düşünmek, birşeyin zıddıyla birlikte aynı anda var olduğunu düşünmek demektir. Bu ise imkansız bir şeydir.

Ayetteki **"urveti'l vuska"** (sağlam kulp) hakkında alimlerden bazıları; "sağlam kulp; imandır."

Bazıları; "sağlam kulp; İslam'dır."

Bazıları da; "sağlam kulp; la ilahe illallah'tır" dediler. Bu manaların hepsi doğrudur. Aralarında bir zıtlık yoktur. [1]

Bu ayet gösteriyor ki, her kim Allah (c.c)'a iman ettiği halde tağutu reddetmez veya tağutu reddettiği halde Allah (c.c)'a iman etmezse sağlam kulpa tutunmamış ve la ilahe illallah'a gerçek manada şehadet etmemiş olur.

Rasulullah (s.a.s) sahih bir hadiste şöyle demiştir:

"Kim la ilahe illallah der ve Allah (c.c)'tan başka tapılanları reddederse malı ve kanı haram olur. Onun hesabı Allah'a aittir." ***(Müslim)***

Bil ki! Tağutu reddetmediği halde la ilahe illallah diyen kimse, bir şeyi zıddıyla beraber aynı anda söylemiş gibidir. Yani aynı anda bir şey hakkında hem var hem de

---

[1] İbni Kesir Tefsiri-Bakara: 256 ayetinin tefsirine bak.

yok demiş gibidir. Çünkü la ilahe illallah şehadeti tağutu reddi gerektirir. Tağutu reddetmeyen kişinin misali, sözüyle Allah (c.c)'tan başka ibadete layık ilah yoktur diyen, fakat aynı anda diliyle veya haliyle Allah'la beraber ibadete layık ilah vardır, diyen kimsenin durumuna benzer.

Tevhidi kabul ettiğini söyleyen bu kimse aslında yalancı, münafik, zındık, Allah (c.c)'ın diniyle alay eden kafir bir kimsedir. Zira bu kimse, hem Allah (c.c)'tan başka ibadete layık ilah olmadığını söylemekte hem de aynı anda var olduğunu söylemektedir.

İşte bunun delilleri:

Yalancı olmasına gelince; bir şeyi aynı anda zıddıyla birlikte söylemesidir. Zira bu kimse Allah (c.c)' tan başka bütün ilahları reddettiğini iddia etmekle beraber tağuta iman etmekte ve O'na ibadet etmektedir. Bu sebeble, tevhid üzerinde olduğu iddiasında yalancıdır.

Münafik olmasına gelince; bir şeyi kabul ettiğini söylemesine rağmen ona zıd olan şeyi üzerinde bulundurmasıdır. Zira bu kimse diliyle muvahhid olduğunu söylediği halde tağuta ibadet küfrünü gizlemiştir.

Zındık olmasına gelince; tağuta ibadet ettiğinden dolayı kendisine küfre girdiğine dair deliller gösterilince, la ilahe illallah'ı söylediğini, bu sebeble müslüman olduğunu, kafir olmadığını iddia etmesidir.

Allah (c.c)'ın diniyle alay etmesine gelince; muvahhid olduğunu yüzlerce defa iddia ettiği halde tevhidin zıddına bir söz söylemekten veya amel işlemekten hiç çekinmemesidir. Allah (c.c)'ın şeriatiyle bundan daha büyük bir oyun olabilir mi? Allah (c.c)'ın diniyle bundan daha başka bir alay ve onu hafif görme var mıdır?

Nebinin dini, tevhid dinidir. Tevhid dini ise la ilahe illallah Muhammedun Rasulullah'ı bilmek ve bunun gerekleriyle amel etmektir. Fakat maalesef bazı insanlar la

ilahe illallah kelimesinin manasını bilmemekte, onu bozacak ameller işlemekte ve bu kelimenin sadece; yaratıcı olan, rızık veren Allah (c.c)'tır manasına geldiğini sanmaktadır. Onlar bu kelimeyi, ancak bu manayı kastederek söylerler. Oysa bu kelimeyi bu manayla söylemeleri onlara bir fayda sağlamaz ve onları muvahhid yapmaz. Çünkü, bu sözleriyle sadece rububiyyet tevhidini kabul etmişlerdir. Bu şekildeki bir kabulü müşrikler de yapmakta idi.

La ilahe illallah kelimesinin manası, böyle cahillerin zannettiği gibi değildir. Muvahhid olabilmek için rububiyyet tevhidini kabul etmekle birlikte uluhiyyet tevhidinin de kabul edilmesi gerekir. Uluhiyyet tevhidinin kabulü; bütün ibadetlerin sadece Allah (c.c)'a yapılması gerektiğine dair imanı gerekli kılar.

Bazı insanlar, la ilahe illallah'ın gerçek manasını bilmedikleri halde dilleriyle bu kelimeyi söylerler. Bu kişiler müslüman değildir. Çünkü onlar, la ilahe illallah'ın gerçek manasına iman etmemişlerdir. Oysa bu meseleyi çok iyi bilmek ve anlamak, o meseleye inanmak için gerekli olan şartlardır. Bir şeyi bilmemek ve anlamamak ise o şeye sahip olmamaya benzer.

Bazı insanlar da, la ilahe illallah'ın manasını bildikleri halde gerekleriyle amel etmezler. Bunlar da müslüman değildir. Çünkü tevhidle amel etmek, şirkten uzak olmak ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenleri hem söz hem de amelle reddetmek, tevhid şehadetinin en önemli gereklerindendir. Onlar bu gerekleri yerine getirmedikleri için kafirdirler.

Tevhid hem kalp hem dil hem de amelde sağlanmalıdır. Bunlardan birisini eksik yapan kimsenin müslüman olması mümkün değildir. Tevhidi bildiği halde

onunla amel etmeyen kimse, Firavun ve İblis gibi inatçı bir kafir olmuştur.

Bazı insanlar ise la ilahe illallah'ı söyledikleri halde gerçek manasını hem anlamazlar, hem de akletmezler. Bu kişiler de la ilahe illallah'ın manasını bilmeyen kişiler gibi kafirdirler.

Buna göre, her kim la ilahe illallah'ı söylediği halde tağutu reddetmezse işte o kimsenin kıldığı namaz, tuttuğu oruç, yaptığı hac ve verdiği zekat gibi salih amelleri kendisine fayda vermez. Zira, la ilahe illallah'ı sözle söylemesine rağmen aynı anda onu bozucu ameller yapmaktadır.

Tağutun her türünü reddedebilmek ve sadece o gayeyle yaratıldığımız halis tevhidi gerçekleştirebilmek için tağutu, özellikle de zamanımızın tağutlarını, her çeşidiyle çok iyi bilmemiz gerekir.

4 - TAĞUT

Tağut kelimesi Kur'anı kerimde sekiz yerde, sekiz defa zikredilmiştir. Bunlar:

"Bakara: 256" Bakara: 257, Nisa: 51, Nisa: 60, Nisa; 76, Maide: 60, Nahl: 36, Zümer: 17" ayetleridir.

Tağut kelimesi; taga, yetgı, tugyan, yetgu tugyanenden türemiştir. Haddini asmış, yükselmiş, küfürde ileri gitmiş, isyanda haddini aşmış manalarına gelir. Bu özelliklere sahip olan herkes tağut olarak isimlendirilir.

"Tagal mau ve'l bahr"; su ve deniz yükseldi denildiğinde, denizin dalgaları yükseldi manasına gelir. Haddini aşan her şeye tağut denir.

Tağut kelimesi, hem tekil ve çoğul hem de dişi ve erkek için kullanılır. Fa'lut kalıbında yani; tagyut şeklindedir. Fakat (ye) harfi (gayn) harfinden önce gelmiş ve fethalı

(üstünlü) okunmuştur. Ondan önceki harf de fethalı (üstünlü) olduğu için bu (ye) harfi (elif) harfine çevrilmiş ve "tağut" kelimesi oluşmuştur.

Tağutun çoğulu; "tavagit"dir. Hadiste şöyle geçer:

"Babalarınız ve tağutlar (tavagi - tavagit) **adına yemin etmeyin!"**

Hadisteki tavagi kelimesi, tagiyenin çoğuludur. Bunlar ise müşriklerin ibadet ettikleri putlar ve başkalarına verdikleri isimlerdir. Devs tagiyesi, Hesam tagiyesi denildiğinde Devs ve Hesam kabilelerinin taptığı putlar kastedilirdi.

Tavagi; küfürde haddini aşan manasına da gelir. Bu durumda, Devs ve Hesam'ın büyükleri ve ileri gelenlerine itaat kastedilir. ***(Lisanul Arap c: 15 s: 7)***

Ebu İshak şöyle dedi:

"Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşey cibt ve taguttur... Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"Onlar, tağuta ve cibte inanıyorlar." **(Nisa: 51)**

Ezheri şöyle dedi:

"Ayetteki cibt ve tağut Hayy b. Ahtab ve Ka'b b. Eşref'tir.... Bu mana tağutun lügat manasına zıt değildir. Çünkü o ikisinin emrine tabi olduklarında Allah (c.c)'tan başka o ikisine itaat etmiş olmaktadırlar."

Şu'bi, Ata ve Mücahid şöyle dediler:

"Cibt; sihirdir. Tağut ise; şeytan, kahin ve dalalette baş olan herkestir."

El Ahfeş:

"Tağuta kulluk etmekten kaçınarak..." **(Zümer: 17)** ayeti hakkında şöye dedi: "Tağut putlardan olabildiği gibi cin ve insanlardan da olabilir." ([1])

---

[1] Bu açıklamaların hepsi Lisan'ul Arap'ta geçmektedir.

Vahidi şöyle dedi:

"Bütün arapça dil alimleri tağutu, "Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşey" olarak tarif etmişlerdir."

Nevevi şöyle dedi:

"Leys, Ebu Ubeyde ve El Kesai tağut hakkında şöyle dediler:

"Tağut; Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşeydir."

(Şerh Sahihi Müslim c: 3 s: 18)

Cevheri şöyle dedi:

"Tağut, şeytan ve dalalette baş olan herkestir."

Selefi Salihinin Tağutun Tarifi Hakkındaki Sözleri:

1 – Şeytan.

Ömer b. Hattab (r.a) ve Abdullah b. Abbas (r.a), **Buhari'**de geçen bir hadiste;

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuş olur. Allah işitendir, bilendir." **(Bakara: 256)** ayetini tefsir ederken tağutun; şeytan olduğunu söylemişlerdir.

İbni Kesir, Ömer b. Hattab (r.a) ve İbni Abbas (r.a)'ın tağut hakkındaki görüşlerini naklettikten sonra şöyle dedi:

"Bu görüş çok kuvvetli bir görüştür. Çünkü cahiliye ehlinin üzerinde bulundukları durumu çok güzel açıklıyor. Onlar putlara ibadet ederler (ibadet tağutu), o putlara muhakeme olurlar (teşri ve hüküm tağutu) ve o putlardan yardım isterlerdi (velayet tağutu). (1)

Mücahid, tağut hakkında şöyle dedi:

---

[1] Parantezin içindeki lafızlar yazarın açıklamalarıdır.

"Tağut; kendisine muhakeme oldukları ve emirlerine itaat ettikleri insan görünümündeki şeytandır."

(İbni Kesir Tefsiri)

2 – Allah (c.c)'tan Başka İbadet Edilen Herşey:

Bu görüş; İmam Malik ve Arapça dil alimlerinin çoğunun görüşüdür.

3 – Kahinler:

Bu görüş; Abdullah b. Ömer (r.a) ve Cabir b. Abdullah (r.a)'ın görüşüdür.

İbni Cüreyc, tağut hakkında şöyle dedi:

"Tağut, kahinlerdir. Şeytanlar, o kahinlere inerek ne söyleyeceklerini kalplerine ve dillerine fısıldar."

İbni Cüreyc, şöyle dedi:

"Ebu Zübeyr, bana Cabir b. Abdullah (r.a)'tan şöyle haber verdi: "Cabir (r.a)'e, müşriklerin muhakeme oldukları tağutlar hakkında soruldu. Cabir (r.a) şöyle dedi: "Onların, biri Cüheyne kabilesinde, biri de Eslem kabilesinde olmak üzere muhakeme oldukları birer tağutları vardı. Bunlar; şeytanların kendilerine öğrettiği kahinlerdi."

4 – Sihirbaz:

Bu görüş; Ebu Aliye ve Said b. Cübeyr (r.a)'in görüşüdür.

5 –Putlar:

Bu görüş; İkrime, Dahhak ve Suddi'nin görüşüdür.

6 – Putların Kahinleri (tercümanları):

Abdullah b. Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Cibt, putlardır. Tağut ise; putlara bakan kahinlerdir. Onlar, insanları saptırmak için putlar adına yalan söylerler."

7 – Yahudi alimleri:

Bazı selef alimleri tağutu; yahudilerin anlaşmazlık esnasında kendilerine muhakeme oldukları yahudi alimleri olarak isimlendirmişlerdir. İşte bu kimseler, insanlara

hükmederken Allah (c.c)'ın indirdiği dışındaki şeylerle hükmederlerdi.

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Tağut; yahudilerden bir adamdır ve ismi Ka'b b. Eşref'tir. Yahudiler aralarında ihtilaf ettikleri konularda Allah (c.c) ve rasulünün hükmüne muhakemeye çağrılınca: "Biz sizi, Ka'b b. Eşref'e muhakeme olmaya çağırırız" derlerdi. İşte:

"...Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler" **(Nisa: 60)**

ayeti bunun üzerine inmiştir.

Bu görüş; Dahhak, Mücahid ve Rebi b. Enes'in görüşüdür. ([1])

Tağutun en kapsamlı ve geniş manası;

Sahabe ve tabiinin çoğunluğuna göre; tağut şeytandır.

Malik b. Enes ve arapça dil alimlerine göre; tağut, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşeydir.

Bu iki tarif en kapsamlı tariflerdir. Diğer tarifler ise bu iki tarifin dallarıdır. Tağutla ilgili olarak yapılan bu iki kapsamlı tarif, aslında bir tek asla dayanmaktadır. Fakat bu aslın hem zahiri görünüşü hem de gerçeği vardır.

Bu sebeble bu aslın zahirine göre tağutu tarif eden alimler tağutu; "Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen her şey" olarak açıklamışlardır.

Tağutun gerçeğine göre tağutu tarif eden alimler ise; tağutu; "şeytan" olarak açıklamışlardır. Zira insanı Allah (c.c)'tan başkasına ibadete ve küfrün her çeşidine çağıran şeytandır.

---

[1] Bu görüşlerin hepsi Suyuti-Ed Durerul Mensur, Taberi, Kurtubi ve İbni Kesir Tefsirlerinde geçmektedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Görmedin mi? Biz gerçekten şeytanları, kafirlerin üzerine gönderdik, onları tahrik edip kışkırtıyorlar."

(Meryem: 83)

Bu sebeble küfre giren ve Allah (c.c)'tan başkasına ibadet eden herkes, bu amelleri şeytanın süslemesiyle yapmıştır. Ayrıca zahiren Allah (c.c)'tan başkasına ibadet eden herkes, aslında şeytana ibadet etmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey Adem oğlu! Şeytana tapmayın... diye size bildirmedim mi?" **(Yasin: 60)**

Allah (c.c) İbrahim (a.s)'in babasına söylediği söz hakkında şöyle haber veriyor:

"Ey babacığım! Şeytana tapma...." **(Meryem: 33)**

İbrahim (a.s)'in babası aslında şeytana değil putlara tapıyordu.

Allah (c.c) bu konuda şöyle haber veriyor:

"İbrahim babası Azer'e dedi ki: "Putları mı ilahlar edindin?" **(En'am: 74)**

İbrahim (a.s)'in babası Azer, putlara tapmasına rağmen İbrahim (a.s) babasına: "Ey baba! Şeytana tapma" demiştir. Çünkü şeytan en büyük tağuttur. Bu sebeble puta, taşa, ağaca veya insana tapan kimse, aslında şeytana tapmış sayılır. Buna göre her kim Allah (c.c)'ın hükümleri dışında başka bir kanun veya anayasayı kabul eder veya Allah (c.c)'ın hükümleriyle hükmetmeyen bir hakime muhakeme olursa, işte o kimse aslında şeytanın hükümlerini kabul etmiş ve şeytana muhakeme olmuştur. Tağuta muhakemenin manası işte budur! Her kim bir kavim, bir ırk veya demokrasi benzeri İslam dışı herhangi bir sistem için çarpışırsa aslında o kimse şeytan için çarpışmıştır. Ayetlerde geçen "tağut için çarpışanlar" sözünün manası işte budur.

Tağutun gerçeği şeytandır. Bu sebeble Tağutun gerçeğine göre tağutu tarif eden selefi salih alimleri tağutu "şeytan" olarak açıklamışlardır. Zahire bakan selefi salih alimleri ise tağutu Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşey olarak tarif etmişlerdir.

Selefi salih alimleri ayetlerde geçen tağut kelimesine, ayetlerin nüzul sebebine veya siyakına bakarak; kahin, putlar, putların kahinleri, tercümanları, sihirbaz veya yahudi alimleri gibi manalar vermişlerdir.

Alimlerin Tağut Hakkındaki Sözleri:

İbni Cerir Taberi şöyle dedi:

"Bana göre tağuta verilecek en doğru mana; Allah (c.c)'a karşı haddini aşan ve Allah (c.c)'tan başka kendisine zorla veya gönüllü itaat edip bağlanılarak ibadet edilendir. Kendisine ibadet edilen bu varlık bir insan olabileceği gibi şeytan, put veya herhangi bir şey de olabilir." ***(Taberi Tefsiri)***

İmam Kurtubi şöyle dedi:

"Tağut; kahin, şeytan ve sapıklıkta öncü olan kimselerdir." ***(Kurtubi Tefsiri c: 3 s: 282)***

Kurtubi bir başka yerde şöyle dedi:

"Tağutu reddedin", demek; "şeytan, kahin, put ve bunlar gibi Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen ve sapıklığa çağıran herşeyi terkedin" demektir."

(Kurtubi tefsiri c: 9 s: 10)

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Tağut Fa'lut kalıbında olup tugyandan türemiştir. Tugyan ise haddi aşmaktır. Bu ise zulüm ve haksızlıktır. Allah (c.c)'tan başka kendisine ibadet edilen kişi, eğer

buna razıysa tağut olmuştur.(1) Bu sebeble Rasulullah (s.a.s), putları tağutlar olarak isimlendirmiştir. Sahih bir hadiste Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Tağutlara ibadet edenler (ahiret gününde) **tağutların peşine düşerler."**

Allah (c.c)'a isyan konusunda, hidayet ve hak dinin dışında, kitab ve sünnete muhalif olarak kendisine itaat edilip, bağlanılan her yol tağuttur. Bu sebeble Allah (c.c)'ın kitabı dışında hüküm veren ve kendisine muhakeme olunan kişiye tağut ismi verilmiştir. Firavun'a da işte bu sebeble tağut denilmiştir." ***(Fetvalar c: 28 s: 200)***

İbni Kayyım şöyle dedi:

"Tağut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme konusunda haddini aşan kul demektir. İnsanların tağutu; Allah (c.c) ve rasulünün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah (c.c)'tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah (c.c)'ın emrine dayanmaksızın ve Allah (c.c)'a itaat etmeksizin zatı için tabi olunanlardır. İşte alemlerin tağutu bunlardır. Bunları düşünür ve insanların durumuna bakarsan, insanların çoğunun Allah (c.c)'a değil, tağutlara ibadet ettiğini, Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine değil tağutların hükümlerine muhakeme olduğunu, Allah (c.c) ve rasulüne değil, tağuta itaat edip tabi olduklarını görürsün."

(A'lamu'l Muvakkiin c: 1 s: 50)

---

[1] Tağutun tarifiyle ilgili burada sınır konulmasının sebebi Allah (c.c)'tan başka kendilerine ibadet edilen nebi ve salih kişileri istisna etmek içindir. Zira onlar, hiç bir şekilde kendilerine ibadet edilmesine razı değildirler. Bu sebeble onlar tağut olarak isimlendirilmezler. Fakat bu kimselere ibadet eden kimseler reddedilir ve tekfir edilirler.

Burada şunu ifade etmeden geçmeyeceğim:

"İbni Kayyım'ın, zamanındaki yani 700 sene önceki insanların çoğu hakkındaki görüşü böyleyse, bizim zamanımızın insanlarını görseydi acaba onlar hakkındaki görüşü nasıl olurdu?

Şankıtiy şöyle dedi:

"Özet olarak; Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen her şey tağuttur ve bu konuda en büyük payı şeytan alır. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"Ey Adem oğlu! Ben size, şeytana ibadet etmeyin diye bildirmedim mi?" **(Yasin: 60)**

(Edva'ul Beyan c:1 s: 228)

İmam Abdurrahman el Batin şöyle dedi:

"Tağut; Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenlerin, sapıklıkta öncü olanların, batıla çağıran ve onu iyi gösterenlerin hepsidir. Allah (c.c) ve rasulüne zıd olan hükümlerle insanlar arasında hüküm verenler, kahin ve sihirbazlar, sapık ve yalan hikayeler uydurarak insanları mezarlara ibadet etmeye çağıran mezar bekçileri, hizmetçileri ve koruyucuları aynı şekilde birer tağuttur. Bu tağutların aslı ve en büyüğü ise şeytandır. Şeytan en büyük tağuttur. Allah (c.c) daha iyi bilir."

(Ed-Durerus Seniye c: 2 s: 103)

Şeyh Muhammed Hamid el Fıkhi şöyle dedi:

"Selef alimlerinin tağut hakkındaki sözlerinden şu anlaşılır: Tağut; Allah (c.c)'a ibadet etmeyi, dinde ihlaslı olmayı, Allah (c.c) ve rasulüne itaat etmeyi engelleyerek başka yönlere sevkedendir. Bu, cin ve insanlardan şeytanlar olabileceği gibi, ağaç, taş ve başka şeyler de olabilir. İslam şeriatine muhalif kanunlarla hükmetmek, insanın kan, mal ve ırzları konsunda hüküm vermek için konulan bütün kanunlar, Allah (c.c)'ın şeriati olan hadleri kaldıran, faizin, zinanın ve içkinin haramlığını iptal eden bütün beşeri kanunlar tağut kavramına girerler. Zaten

böyle kanunların herbiri başlıbaşına birer tağuttur. Aynı şekilde yazan kişinin niyeti ne olursa olsun, ister bilerek yazsın isterse bilmeden yazsın, haktan ve Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği şeriatten yüz çevirmek için yazılan her kitap da birer tağuttur."

(Fethül Mecid kitabında dipnot s: 282, Dar'el Kutubil İlmiyye)

Süleyman b. Sehman ([1]) tağut hakkında şöyle dedi:

"Tağut; hüküm tağutu, ibadet tağutu ve itaat ve tabi olma tağutu olmak üzere üç türlüdür.."

(Ed-Durerus Seniye c: 8 s: 272 mürtedin hükmü bölümü)

Yazılanların özeti olarak şöyle diyorum:

"Tağut; ibadetle ilgili en basit meselelerde bile olsa, Allah (c.c) dışında rızası sebebiyle kendisine ibadet edilendir. Sevgi, dostluk, düşmanlık, itaat, bağlanma, muhakeme olma, dua, korku, adak, namaz ve uluhiyyetle alakalı herhangi bir konuda kendisine ibadet edilen Allah (c.c) dışındaki her varlık tağuttur. Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif olan bütün kanun ve şeriatlerin her biri birer tağuttur. Küfür, fesat ve sapıklıkta öncü olan herkes birer tağuttur."

---

[1] **Süleyman b. Mısli b. Sehman b. Hamdan b. Malik b. Amir El Hat'ami:** Hat'am kabilesindendir. Essekka köyünde doğmuştur. Sekka Ebhe'ye bağlı bir köydür. Suudi Arabistan'ın güneyinde bulunan Asir vilayetine bağlıdır. Hicri 1266 yılında doğdu. Meşhur olan hocaları; Abdurrahman b. Hasen, Abdullatif b. Abdurrahman, Hamed b. Atik, Abdullah b. Abdullatif. Hicri 1331'de kör oldu ve 1349'da vefat etti.

Zamanımızda Allah (c.c) Dışında İbadet Edilen Tağutlardan Bazıları

Tağutun manasını açıkladıktan ve tağut sıfatının kime verileceğini belirttikten sonra, şimdi zamanımızda Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen tağutların kimler ve neler olduğunu ayrıntılı olarak açıklayalım ki bunlardan sakınabilelim, onlara verilmesi gereken şer'i hükmü verelim ve takınılması gereken şer'i tavrı takınalım. Meseleye, tağutların başı ve lideri ile başlıyorum.

1 – Şeytan (İblis Aleyhil Lane):

Allah (c.c)'ın kullarını, kıyamete kadar Allah (c.c)' tan başkasına ibadet ettirmek için nefsine yemin eden İblis aleyhil lanedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(İblis) **dedi ki: "Beni azdırman sebebiyle, ben de insanlar için senin dosdoğru yoluna mutlaka oturacağım. Sonra onlara, önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından yaklaşacağım. Onların çoğunu şükrediciler olarak bulmayacaksın."** **(A'raf: 16-17)**

"(Şeytan) **şöyle dedi: "Rabbim! Beni azdırmış olman dolayısıyla yeryüzündeki günahları Adem oğlu için süsleyecek ve hepsini azdıracağım. Ancak içlerinden ihlaslı kılınan kulların müstesna..."** **(Hicr: 39-40)**

İşte bu ayetlerde bildirilen İblis'e ait sıfatların aynısıyla, kendilerini şeytana asker yapan, bütün güçlerini şirk, küfür ve sapıklığı yaymak için kullanan insan şeytanlar da sıfatlandırılmıştır. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"(Müşrikler) **eğer güç yetirseler, dininizden çevirinceye kadar sizinle savaşırlar."** **(Bakara: 217)**

Denilebilir ki: "Daha önce açıklandığı gibi tağut, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilendir. O halde insanların şeytana ibadet etmeleri nasıl olur?"

Bunun cevabı şudur: "Şeytana ibadet; küfür ve şirk konusunda ona bağlanmak ve itaat edilmekle olur. Allah (c.c)'ın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

"Ey Adem oğlu! Şeytana ibadet etmeyin, o sizin için apaçık bir düşmandır, diye size bildirmedim mi?"

(Yasin: 60)

"(Müşrikler) **O'ndan başka, sadece dişilere dua edip yalvarırlar. İnatçı olan şeytandan başkasına da dua etmezler."** **(Nisa: 117)**

"(İbrahim babasına şöyle dedi) **Ey babacığım! Şeytana ibadet etme! Şüphesizki şeytan, Rahman'a asi olmuştur."** **(Meryem: 44)**

2 – Heva ve Heves:

Heva; meyletmek, sevmek, aşık olmak manasına geldiği gibi birşeyi istemek veya temenni etmek manalarına da gelir.

Nefsin hevası; nefsin istekleridir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Nefsini hevadan sakındırdı." **(Naziat: 40)**

Yani; nefsinin istediği şehvetlere uymaktan ve Allah (c.c)'a isyan konusunda çağırdığı şeylere uymaktan kendisini korudu, demektir.

Heva ve heves mutlak olarak kullanıldığı zaman kötü mana kastedilir. Fakat, bu kelimeler ile kötü bir mana kastedilmiyorsa, o zaman bu kelimelerle birlikte başka kelimeler de kullanılmalıdır. "İyi heva" gibi... "Bu heva doğruya uygundur" gibi... **(1)**

---

[1] "Lisan'ul Arab"a bak...

Kur'an, heva ve hevesi, kötüleyerek zikretmiştir. Allah (c.c)'a isyan konusunda heva ve hevese itaat edilip bağlanıldığında, Allah (c.c)'ın şeriatine ters düşse bile heva ve hevesin hak gördüğü hak, batıl gördüğü batıl görülerek eşyalar üzerinde hüküm verici kaynak tayin edildiğinde heva, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olmuş olur.

Heva ve hevese göre dostluk ve düşmanlık yapmak, yaptığı İslam şeriatine ters düşse bile sevdiği kimseyi dost, sevmediğini düşman görmek de aynı şekilde heva ve hevesi, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen ilah edinmek olur. Çünkü heva ve hevesine, şeriate muhalif olsa bile uyan, onu hüküm verici tayin eden kimse, bu hareketiyle heva ve hevesine ibadet etmiş, onu Allah (c.c)'tan başka bir ilah edinmiş ve Allah (c.c)'a denk kılmıştır.

Allah (c.c)'ın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

"Kalbini bizi zikretmekten gafil kıldığımız, hevasına uyan ve işi aşırılık olan kimseye itaat etme!"

(Kehf: 28)

"(Ey Muhammed!) **Hevasını ilah edineni gördün mü?**

"Ona sen mi vekil olacaksın?" **(Furkan: 43)**

"Hevasını ilah edinen, Allah'ın kendi ilmi dahilinde saptırdığı kimseyi gördün mü?" **(Casiye: 23)**

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Heva ve hevesine ibadet eden kimse, heva ve hevesini ilah edinmiştir. Bu kimsenin ilahı heva ve hevesleridir. Bu sebeble, ilahlığı gerçekten hakedeni ilah edinmez. Onun ilah edindiği sadece ve sadece heva ve hevesidir. İşte heva ve hevesini ilah edinen bu kimse aynen müşriklerin ilahlarını sevmeleri veya buzağıya ibadet edenlerin buzağıyı sevmeleri gibi heva ve hevesini sever. Bu sevgi

Allah (c.c)'la beraber olan bir sevgidir. Yoksa Allah (c.c) için olan sevgi değildir. Bu ise şirk ehlinin sevgisidir. Nefisler Allah (c.c)'ı sevdiğini iddia edebilir. Bununla beraber heva hevesin sevdiğini de sever. İşte bu, sevgi de şirktir. Zira heva ve hevesin sevgisini Allah (c.c)'ın sevgisiyle bir yapmış, dolayısıyla sevgide şirk işlemiştir."

(Fetvalar c: 8 s. 359)

3 – Allah'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyenler:

Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen, zulüm ve sapıklıkta başı çeken kimsedir. Çünkü o, Allah (c.c)'ın hükmünü terkedip ondan yüz çevirmiş ve beşer aklına dayalı cahiliye kanunlarıyla hükmetmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)**

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." **(Maide: 45)**

"Kim Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." **(Maide: 47)**

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen bilen bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" **(Maide: 50)**

Allah (c.c)'ın hükmünden başka her hüküm cahiliye hükmüdür ve bu ayetin hükmünü alır. Bu sebeble her kim Allah (c.c)'tan başkasının hükmünü isterse işte o kimse, cahiliyenin hükmünü istemiş demektir.

Beşeri kanunlarla hükmeden hakimler tağut ismini alırlar. Aynı şekilde İslam şeriatine zıd olan adetlerle hükmeden kabile liderleri de bu ismi alırlar.

Şöyle sorulabilir: "Daha önce açıklandığı gibi tağut, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilendir. Allah (c.c)'tan başka hüküm veren hakimler bu tarife nasıl girerler?"

Bunun cevabı şudur: "Allah (c.c), Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimi tağut olarak isimlendirmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler..." **(Nisa: 60)**

Bu ayetteki tağut kelimesi, Allah (c.c)'ın hükmüyle hükmetmeyen hakimi de içine alır. Bazı sahabelere göre ayetteki tağut; yahudi Ka'b b. Eşref'tir. Çünkü o, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen bir kişi idi.

Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakime, muhakeme olunma ve itaat edilme yönüyle ibadet edilir.

Daha önce muhakeme olmanın sadece Allah'a yapılması gereken ibadetlerden olduğunu açıkladım. Her kim Allah (c.c)'ın şeriatinden başka bir şeriate muhakeme olursa, işte o kimse muhakeme olduğu kişiye ibadet ederek onu ilah edinmiş olur.

Ayrıca Allah (c.c)'ın şeriatinden başka kanunlarla hükmeden, kendisine dost ve tabi olanları, rıza gösterenleri vahyin nurundan, İslam'ın adaletinden çıkarır, şirkin, küfrün ve cahiliyenin karanlığına sokar. Allah (c.c)'ın şu ayetinde buyurduğu gibi:

"Kafirlerin dostları ise tağutlardır. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte bunlar ateş ashabıdırlar ve orada ebedi olarak kalacaklardır." **(Bakara: 257)**

Buna göre; Allah (c.c)'ın şeriatinden başka kanunlarla hükmeden kişi, hem isim hem vasıf hem de mana olarak şüphesiz tağut hükmünü alır.

Maide 44, 45 ve 47 Ayetleriyle İlgili Açıklama:

Bu mesele daha net bir şekilde öğrenilsin ve bu konudaki yanlışlar ortadan kalksın diye Seyfuddin El-Muvahhid'in, "Davetçi'nin Tefsiri" kitabındaki **Maide: 44, 45** ve **47** ayetleriyle ilgili açıklamalarını naklediyorum.

"**Maide 44, 45** ve **47** ayetlerinin nüzul sebebi konusunda değişik görüşler vardır. Bu görüşlerden en önemli ve en sahih olanı şu iki rivayettir:

1) Bu ayetlerin, zina yapan iki yahudi hakkında indiğini haber veren rivayetler.

Abdullah b. Ömer (r.a) şöyle dedi:

"Yahudiler, Rasulullah (s.a.s)'a gelerek kendilerinden bir kadın ve erkeğin zina yaptığını ona haber verdiler. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) onlara şöyle sordu:

"Zina hakkında Tevrat'ta ne buluyorsunuz?" Yahudiler şöyle cevap verdiler:

"Onların yaptıklarını herkese yayar ve onlara sopa atarız. Zinanın hükmü Tevrat'ta işte böyledir." Onların bu sözü üzerine Abdullah b. Selam (r.a) onlara şöyle dedi:

"Sizler yalan söylüyorsunuz. Çünkü zina yapanlar hakkında Tevrat'ta bildirilen hüküm recmdir. Öyleyse Tevrat'ı getirin de bakalım."

Bunun üzerine Tevrat'ı getirdiler ve onu açarak okumaya başladılar. Tevrat'ı okuyan kimse recm ayetini eliyle kapatarak ondan önceki ve sonraki ayetleri okudu. Böylece recm ayetini atlamış oldu. Abdullah b. Selam o kişiye şöyle dedi:

"Elini kaldır." O kişi elini kaldırınca recm ayeti gözüktü. Bu durum üzerine yahudiler Rasulullah (s.a.s)'a şöyle dediler:

"Ey Muhammed! Abdullah b. Selam'ın söylediği doğrudur. Tevrat'ta recm ayeti vardır." Bu cevap üzerine Rasulullah (s.a.s) zina yapan kadın ve erkeğin recm cezasıyla cezalandırılmalarını emretti. Öyleki ben, kadın ve erkek recmedildikleri sırada, kadına taşlar gelmesin diye erkeğin onu vücuduyla koruduğunu gördüm."

(Buhari, Müslim ve başkaları rivayet ettiler.)

Bera b. Azib (r.a) şöyle demiştir:

"Rasulullah (s.a.s)'ın yanından kendisine tahmim yapılmış (yüzü siyaha boyanmış) ve sopa atılmış bir yahudi geçti. Rasulullah (a.s) onları çağırdı ve şöyle dedi:

"Zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?" Yahudiler:

"Evet" dediler. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s) onların alimlerinden bir adam çağırıp ona dedi ki:

"Musa (a.s)'ya Tevrat'ı indirenin hakkı için söyle, zina yapanın cezasını kitabınızda böyle mi buluyorsunuz?" Alim şöyle dedi:

"Tevrat'ı indirenin hakkı için demeseydin sana gerçeği bildirmezdim. Zinanın cezası kitabımızda taşlayarak öldürmektir. Fakat şereflilerimiz içinde zina çoğalınca ve zina yaparlarken yakalanınca, şerefli oldukları için onlara ceza uygulamayı terkettik. Fakat zina yapan zayıf kimselere zinanın taşlayarak öldürme haddini uyguladık. Bir gün aramızda:

"Zina konusunda hem şereflilerimize hem de zayıflarımıza uygulayacağımız bir tek ceza belirleyelim" dedik. Böylece taşlayarak öldürme cezası yerine tahmim ve sopa vurma cezasını uygulamaya karar verdik" Bunun üzerine Rasulullah (s.a.s):

"Ey Allah'ım! Vermiş olduğun emri, ölümünden sonra tekrar ilk canlandıran benim." dedi ve zina yapan evli kişinin taşlanarak öldürülmesini emretti. Bunun üzerine şu ayet indi:

"Ey Rasul! Kalbleri iman etmediği halde ağızlarıyla "iman ettik" diyenlerin, yahudilerden yalana kulak verenlerin ve sana gelmeyen başka bir kavim (adına casusluk yapmak) **için dinleyenlerin küfürde yarışmaları seni üzmesin! Onlar** (yerli yerinde söylenmiş) **kelimelerin yerlerini sonradan değiştirirler ve "eğer size bu** (sopa ve tahmim cezası) **verilirse onu kabul edin, eğer bu verilmez** (taşlayarak öldürme cezası verilir)**se ondan sakının" derler."** **(Maide: 41)**

Yahudiler dediler ki: "Eğer Muhammed sopa ve tahmim cezası verirse, bunu ondan alın, eğer recm cezası verirse, bunu ondan almayın" Bunun üzerine Allah (c.c) şu ayetleri indirdi:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)**

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." **(Maide: 45)**

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." **(Maide: 47)**

Bera b. Azib bunu söyledikten sonra: "Bu ayetlerin hepsi kafirler hakkında inmiştir." dedi. ***(Müslim, Ahmed)***

Müslim ve başka kitaplarda Bera b. Azib (r.a)'den rivayet edilen bu hadis **Maide: 44, 45** ve **47** ayetlerinin nüzul sebebiyle ilgili sabit ve sahih bir nastır. Bu hadis değişik lafızlarla bir çok yerde rivayet edilmiştir. Bu hadisle ilgili rivayetler Taberi ve İbni Kesir tefsirlerinde zikredilmiştir.

2) Bu ayetlerin diyet konusunda ihtilafa düşmüş iki yahudi kabilesi arasındaki ihtilafı çözmek için indiğini haber veren rivayetler.

Bu iki taife arasındaki ihtilaf şöyleydi:

"Bu iki taifeden biri diğerini savaşta yenmişti. Savaş sonucunda aralarında yaptıkları anlaşmaya göre yenen taraf yenilen taraftan bir kişiyi öldürürse sadece ölüm diyetini ödeyecek, fakat yenilen taraf yenen taraftan bir kişiyi öldürürse ölüm diyetinin iki mislini ödeyecek veya öldürdüğü kişinin karşılığı olarak katil öldürülecektir."

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Yahudilerden Kureyza ve Nadir kabileleri vardı ve Nadir kabilesi, Kureyza kabilesinden daha şerefli ve daha kuvvetliydi. Bu sebeble şayet Kureyza kabilesinden birisi Nadir kabilesinden birisini öldürürse, öldürdüğü kişiye karşılık ceza olarak öldürülür, fakat Nadir kabilesinden birisi, Kureyza kabilesinden birisini öldürürse, ona karşılık ceza olmak üzere öldürülmez ve sadece hurmadan yüz vesak diyet alınırdı. Rasulullah (s.a.s) Medine'ye geldikten sonra Nadir kabilesinden bir kişi Kureyza kabilesinden bir kişiyi öldürdü. Bu sebeble Kureyza kabilesi Nadir kabilesine şöyle dedi:

"Katili bize teslim edin ki onu öldürelim." Nadir kabilesi ise onlara şöyle cevap verdi:

"Hayır! Bu meseleyi çözmesi için Muhammed'i aramızda hakem teyin edelim."

Kendilerine hüküm vermesi için Rasulullah (s.a.s)'a gittiklerinde Allah (c.c):

"Eğer sana gelirlerse aralarında hükmet ya da onlardan yüz çevir! Eğer onlardan yüz çevirirsen sana kesinlikle hiç bir zarar veremezler. Eğer hüküm verirsen onların arasında adaletle hüküm ver! Muhakkakki Allah adaletli olanı sever." (Maide: 42)

ayetini indirdi. Bu ayetteki adalet ise; nefse karşılık nefistir. Daha sonra Allah (c.c) Maide: 50 ayetini indirdi."

(Ebu Davud, Nesei sahih senedle)

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Bu ayet, iki yahudi taifesi hakkında indi. Cahiliyye döneminde bu iki taifeden biri diğerini yenmişti. Kuvvetli olan taraf, zayıf tarafı yendiği için aralarında şöyle bir anlaşma yapmışlardı:

"İzzetli ve kuvvetli taife, zelil ve zayıf olan taifeden bir kişiyi öldürürse diyet olarak 50 vesak verecektir. (Vesak; 60 sa'dır, sa ise 2751 gr'dır). Zelil ve zayıf taife, izzetli ve kuvvetli taraftan bir kişiyi öldürürse diyet olarak 100 vesak verecektir."

Rasulullah (s.a.s) Medine'ye gelinceye kadar bu anlaşma üzerinde kaldılar. Rasulullah (s.a.s), Medine'ye geldikten sonra zayıf ve zelil olan taife, izzetli ve kuvvetli olan taifeden bir adamı öldürdü. Bu sebeble kuvvetli ve aziz olan taife, zayıf ve zelil olan taifeden öldürülen adamın diyeti olarak 100 vesak istedi. Zayıf ve zelil taife:

"Böyle bir iş olamaz. Dini, nesebi, beldesi bir olan iki taife arasında nasıl olur da diyet konusunda böyle bir farklılık olur? Nasıl olur da birisi diğerinin yarısı veya iki katı olur? Biz, daha önce sizden korktuğumuz ve bize zulmettiğiniz için, sizden öldürdüğümüz kişiye bedel olarak 100 vesak diyet veriyorduk. Fakat artık Muhammed geldi. Bu sebeble istediğinizi size veremeyiz. Aramızda eşitlik olmalıdır." Bu tartışmadan dolayı aralarında neredeyse savaş çıkacaktı. Bunun üzerine aziz ve şerefli olan taife birbirlerine şöyle dediler:

"Vallahi Muhammed, diyetin iki katını vermez. Bu sebeble bir kişiyi Muhammed'e gizli olarak gönderin ve bu konudaki görüşünü öğrenin! Eğer diyetin iki katını size verirse onu hakem tayin etmeyi kabul edin! Eğer diyetin

iki katını vermezse ondan uzak durup onu hakem tayin etmeyin!"

Bunun üzerine münafıklardan bir kaç kişiyi bu meseleyi öğrenmeleri için Rasulullah (s.a.s)'a gönderdiler. Münafıklar Rasulullah (s.a.s)'a gelince, Allah (c.c) münafıkların ne niyetle geldiklerini ona haber vererek "**Maide: 41**'den **Maide: 47**'ye kadar olan ayetleri indirdi..."

İbni Abbas (r.a) sözlerine şöyle devam etti:

"Vallahi bu ayetler bu iki taife hakkında inmiştir ve Allah (c.c)'ın ayetlerde kastettiği kimseler bu iki taifedir."

(Ahmed, Nesei, Ahmed Şakir bu hadis için sahih dedi.)

Maide: 44, 45 ve **47** ayetlerinin, zina yapan iki yahudi hakkında indiğine dair zikredilen rivayetler ile iki yahudi kabilesi arasında çıkan diyet konusundaki ihtilaf hakkında indiğine dair zikredilen rivayetler, bu konuda zikredilen en sabit ve en sahih nasslardır.

İbni Kesir bu konuda şöyle demiştir:

"Bu iki olay aynı zamanda olmuş olsa gerek ki, bunun üzerine bu ayetler inmiştir."

Bu ayetlerin nüzul sebebiyle ilgili zikredilen başka rivayetler de vardır. Fakat bu rivayetler zayıf rivayetlerdir. Ebu Lübabe ile ilgili olarak indiği söyleyen rivayet gibi... Ebu Lübabe ile ilgili olay şöyledir:

"Müslümanlar Beni Kureyza'yı boşalttıklarında Rasulullah (s.a.s), Ebu Lubabe'yi onlara gönderdi. Yahudiler, Rasulullah (s.a.s)'ın kendilerine ne yapacağını ve haklarında ne hüküm vereceğini Ebu Lubabe'ye sorduklarında o, kesileceklerini ima ederek boğazına işaret etti ve böylece Rasulullah (s.a.s)'a ihanet etmiş oldu. Ebu Lübabe daha sonra bu yaptığından pişman oldu.

(Siyeri İbni Hişam, İbni İshak)

Ayetlerin nüzul sebebiyle ilgili olarak zikredilen bu rivayetlerden anlaşılan şudur:

Bu ayetler Allah (c.c)'ın, gerek zina gerekse kısas konusundaki hükmünü değiştiren yahudiler hakkında inmiştir. İşte bu sebeble Allah (c.c) böyle yapan kimselere kafir hükmünü vermiştir. Buna göre;

1 - Hangi zaman ve mekanda olursa olsun her kim yahudilerin yaptığı gibi yaparsa o kimse de onların hükmünü alır.

2 - Halkın, Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif olan bir hüküm üzerinde ittifak etmiş olması o hükmün doğru ve geçerli olduğunu göstermez.

Bu ayetler her ne kadar yahudiler hakkında inmişse de hükmü geneldir. Bu yüzden sadece yahudilere haslaştırmak yanlıştır. Ayetlerin hükmü genel olduğu için her kim yahudilerin yaptığı gibi yaparsa aynen onların hükmünü alır.

Yahudiler gibi yapan kimseler hakkında Allah (c.c)'ın verdiği hükmü vermemek için bu ayetleri yahudilere haslaştıran kimseler böyle yapmakla Kur'an'a, sünnete ve sahabelerin icmasına muhalefet etmişlerdir.

Sahabelerin, bu ayetlerin kimler hakkında indiği konusunda ihtilaf ettikleri doğrudur. Fakat bu ayetlerin hükmünün müslümanları kapsamadığını asla söylememişlerdir. Bilakis onlar, bu ayetlerin hükmünü yahudilere haslaştıran ve müslümanları kapsamadığını söyleyen kimselere kızmışlardır. Çünkü **"lafızların umumuna bakılır, nüzul sebebine bakılmaz"** kaidesi vardır.

Huzeyfe (r.a)'nin yanında **Maide: 44, 45, 47** ayetleri zikredildiğinde bazı kimseler, bu ayetlerin yahudiler hakkında indiğini, müslümanları kapsamadığını söylediler. Huzeyfe (r.a) onlara şöyle cevab verdi:

"Bu ayetlerin yahudiler hakkında indiği doğrudur. (Fakat bu ayetlerin hükmünün sizi kapsamadığını zannetmeyin.) İsrail oğulları size ne güzel kardeş oldu... Tatlı şeyler oldu

mu size, acı şeyler oldu mu onlara, öyle mi? Şüphesiz siz, sizden öncekilerin yolunu adım adım takip edeceksiniz."

(Hakim Müstedrekte rivayet etti, Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahih dedi. Zehebi bu görüşü kabul etti. Taberi.)

İbrahim en Nehai **Maide: 44, 45 ve 47** ayetlerini zikrettikten sonra şöyle dedi:

"Evet! Allah (c.c) bu ayetleri İsrail oğulları hakkında indirdi ve hükümlerinin bize uygulanmasından da razı oldu." ***(Taberi Tefsiri, Ed Durul Mensur, Abderrezzak Tefsiri.)***

Hasan el Basri şöyle dedi:

"Evet! Bu ayetler yahudiler hakkında nazil olmuştur. Fakat hükmü bize de farzdır." ***(Taberi, Ed Durul mensur)***

Alkame ve Mesruk, İbni Mes'ud (r.a)'a rüşvet hakkında sorduklarında onlara şöyle cevab verdi:

"Rüşvet haramdır." Onlar dediler ki:

"Hükümde mi rüşvet haramdır?" İbni Mes'ud (r.a) onlara:

"Hükümde rüşvet küfürdür." dedi ve onlara **Maide: 44, 45, 47** ayetlerini okudu." ***(Taberi Tefsiri)***

Subki:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)** ayeti hakkında şöyle dedi:

"Kim Allah (c.c)'ın indirdiğini bilerek terkeder ve zulmederek onunla hükmetmezse o kafirlerden olur."

(Taberi Tefsiri)

İsmail Kadi, bu ayetler hakkında şöyle dedi:

"Allah (c.c)'ın ayetinin zahiri şunu gösterir:

"Her kim yahudilerin yaptığı gibi Allah (c.c)'ın hükmüne ve İslam'a muhalif bir hüküm ortaya çıkarır ve

insanlar onu uygulasınlar diye insanları o hükmü kanunlaştırmaya zorlarsa, işte bu kimseye, yahudilere verilen hüküm verilir. Bu kimse, ister bir hakim isterse bir başkası olsun farketmez..."

(Fethul Bari c: 13 s: 120 Selefi'nin birinci baskısı.)

Bu ayetlerin hükmünün genel olduğu ve müslümanları da kapsadığı ayetlerin siyakından anlaşılmaktadır. Bunun aksine bir delil ne Kur'an'da, ne sünnette ve ne de selefi salihinin görüşlerinde vardır.

Ayetlerin siyakında da bu ayetlerin hükmünün genel olduğunu gösteren deliller vardır:

1 – Ayetlerde "men" (kim) kelimesi geçmektedir. Bu ise şart edatıdır ve geneli ifade eden en fasih sigadır. Buna göre her kim olursa olsun, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmezse, işte o kimse "kafir", "zalim" ve "fasık" kimselerin ta kendisi olur.

2 – Ayetlerin siyakında Rasulullah (s.a.s)'a hitab vardır.

"Şayet sana gelirlerse ister aralarında hükmet istersen onlardan yüz çevir..." (Maide: 42)

"Onların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet!

Sana hak geldikten sonra onların hevalarına uyma!

(Maide: 48)

Bu ayetlerdeki hitab her ne kadar Rasulullah'a yapılmışsa da asıl hitab İslam ümmetinedir. Bu sebeple bu ayetlerin hükmü, bütün müslümanları kapsar.

Allah (c.c)'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyen Hakim Ne Zaman Büyük Küfür İşler:

Bu ayetlerdeki hükmünün amm (genel) olduğunu bildirdikten sonra,

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)** ayetindeki **"küfrün"** İslam milletinden çıkartan bir küfür mü, yoksa İslam milletinden çıkartmayan bir küfür mü olduğu meselesini açıklamak gerekir.

Her kim Allah (c.c)'ın hükmünü yahudilerin yaptığı gibi değiştirirse, o kimse büyük küfür işlemiş ve kafir olmuştur. Bu konuda alimler arasında herhangi bir ihtilaf yoktur. Fakat sapık bir fırka olan Havariç, bu ayetleri yanlış anlamış ve Allah (c.c)'ın hükmüne muhalefet ederek veya büyük günah işleyerek ölen kimselere kafir hükmünü vermişlerdir. Sahabeler ise bu sapık taifeye reddiye olmak üzere; onların ayetleri yanlış anladıklarını, bu ayetlerde kastedilen kimselerin Allah (c.c)'ın hükmünü yahudilerin yaptığı gibi değiştiren kimseler olduğunu ve İslam milletinden çıkartan büyük küfür işlediklerini; Allah (c.c)'ın hükmünü değiştirmeksizin, sırf nefsine uyduğu için belli bir meselede, Allah (c.c)'ın o mesele hakkında indirdiği hükmü uygulamayıp meseleyi değiştirerek değiştirdiği meseleye Allah (c.c)'ın indirdiği hükmü uygulayan kimsenin ise, bu yaptığını helal görmemesi şartıyla büyük küfür değil, İslam'dan çıkartmayan küçük küfür işlediğini söylemişlerdir.

Zamanımızda ise tağutların şeyhleri ve belamlar, sahabelerin Havaric'e yapmış oldukları bu reddiyeyi kendilerine delil almakta ve böylece Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları uygulayan tağutların büyük küfür işlemediklerini, İslam'dan çıkartmayan küçük küfür işlediklerini söylemektedirler. Bu mesele ileride daha geniş olarak açıklanacak. Fakat öncelikle Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyenlerin ne zaman büyük küfür işledikleri konusunu örneklerle açıklayalım.

1 – Allah (c.c)'ın indirdiğini reddederek Allah (c.c)'ın indirdiği dışında kanunlarla hükmetmeyi caiz gören hakim. Bu hakim Allah (c.c)'ın ayetlerini inkar etmiş olduğu için kafirdir.

İbni Kudame şöyle dedi:

"Allah (c.c)'ın kesin olarak haram kıldığı icmayla sabit olan bir şeyi veya müslümanlar arasında haramlığı yaygınlaşan ve haramlığı konusunda hiç bir şüphe olmayan domuz eti, zina ve bunlar gibi haramların helal olduğuna her kim inanırsa işte o kimse kafir olur."

(El Mugni c: 12, s: 276 Darul Hicre baskısı)

İmam Karafi şöyle dedi:

"Küfrün aslı; kainatın yaratıcısını ve herkes tarafından farz olduğu bilinen namaz, oruç gibi amelleri inkar etmektir. Küfür, sadece Allah (c.c)'ın farz kıldığı amelleri inkar etmekle olmaz, aynı zamanda mübah olduğu herkes tarafından bilinen meselelerin helal olduğunu inkar etmekle de olur. Allah (c.c)'ın inciri ve üzümü helal kılmadığını söylemek veya üzerinde icma edilen meseleleri inkar edenin kafir olmayacağına inanmak gibi...

(El Furuk c: 4 s: 115-117 Dar İhya el Kutubil Arabiyye baskısı.)

"Nihayetil Muhtaç" kitabının yazarı, "Riddeti Gerektiren Ameller"den söz ederken şöyle demiştir:

"Rasulü yalanlarsa... veya zina, livata, içki içme ve vergi gibi hakkında haram olduğuna dair icma olan meseleleri helal kılarsa... Zira Rasulullah (s.a.s)'ın dinde olduğunu haber verdiği, dinde sabit olan bir şeyi redde-den kimse böyle yapmakla rasulü yalanlamıştır. Aynı şekilde evlenme, alış veriş gibi helal olduğu icmayla sabit olan bir meseleyi haram kılmak da küfürdür... Yine beş vakit namaz kılmak, sehiv secdesi yapmak gibi icmayla sabit olan amelleri veya meşruluğu herkes tarafından bilinen sünnet namazlarını veya bayram namazlarını inkar eden

veya altıncı bir namazın olduğunu söyleyen kimse de kafir olur...” ***(Nihayetil Muhtac Şerhil Menac c: 7 s: 411 Halebi baskısı)***

İbni Teymiye şöyle dedi:

“Kim beş vakit namazın, zekatın, ramazan orucunun ve beyti haccetmenin farz olduğuna inanmaz, Allah (c.c) ve rasulünün haram kıldığı fuhuş, zulüm, şirk, iftira gibi amelleri haram kılmazsa kafir ve mürted olur. Böyle bir kimse tevbeye çağırılır. Şayet tevbe etmezse bütün müslüman alimlere göre öldürülür ve iki şehadeti söylüyor olması ona bir fayda sağlamaz.” ***(Fetvalar)***

2 – Allah (c.c) ve rasulünün hükmünü uygulamanın gerekli olmadığına inanan hakim. Bu hakim, Allah (c.c) ve rasulünün hükmünü gereksiz gördüğü için küfre girmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Herhangi bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah’a ve Rasulune havale edin! Eğer Allah’a ve ahiret gününe iman etmişseniz... İşte bu daha hayırlı ve sonuç itibarı ile de daha güzeldir.” (Nisa: 59)

Allah (c.c) bu ayette, teşri hakkını sadece Allah (c.c)’a vermek gerektiğini, iman şartına bağlamıştır. Bu sebeple her kim Allah ve rasulünün hükmünü uygulamanın gerekli olmadığını söylerse işte o, her ne kadar müslüman olduğunu söylese de iman etmiş değildir.

3 – Allah (c.c)’ın hükmünü reddetmediği halde Allah (c.c)’ın hükmünden başka hükümlerin de uygulanabileceğine inanan hakim. Bu hakim, her ne kadar Allah (c.c)’ın hükmünü inkar etmese de Allah (c.c)’tan başkasının hükmünün uygulanabileceğini söylemekle Allah (c.c)’ın hükmünün yetersiz olduğunu söylemiş, onu küçümsemiş ve dolayısıyla küfre girmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Andolsun biz, açıklayıcı ayetler indirdik. Allah, dilediğini doğru yola yöneltip iletir. Onlar derler ki:

"Allah'a ve rasulüne iman ettik ve itaat ettik." Sonra bunun ardından onlardan bir grup sırt çevirir. Bunlar iman etmiş değildirler. Aralarında hükmetmesi için Allah'a ve Rasulüne çağrıldıkları zaman, onlardan bir grup yüz çevirir. Eğer hak lehlerinde ise, ona boyun eğerek gelirler. Bunların kalplerinde hastalık mı var? Yoksa kuşkuya mı kapıldılar? Yoksa Allah'ın ve elçisinin kendilerine haksızlık yapacağından mı korkuyorlar? Hayır, onlar zalim kimselerdir. Aralarında hükmetmesi için, Allaha ve elçisine çağrıldıkları zaman mümin olanların sözü: "İşittik ve itaat ettik" demektir. İşte felaha kavuşanlar bunlardır! Kim Allah'a ve Rasulüne itaat ederse ve Allah'tan korkup O'ndan sakınırsa... İşte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır!" (Nur: 46-52)

Bu ayete göre her kim, Allah (c.c)'a ve rasulüne iman ettiğini ve hatta itaat ettiğini söyler, buna rağmen Allah (c.c) ve rasulünün hükmünden yüz çevirir ve uygulamazsa işte bu kimse, Allah (c.c) ve rasulünün hükmünü inkar etmese bile, ameliyle beğenmediği için küfre girmiştir.

4 – Allah (c.c)'ın hükmünün bu zamanda uygulanamayacağını söyleyen hakim. Bu hakim de Allah (c.c)'ın hükümlerinin her zaman ve mekana hitap edemeyecek kadar basit, yetersiz ve eksik olduğunu söyleyerek küfre girmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İhtilaf ettiğiniz her konuda hüküm verecek olan Allah'tır." (Şura: 10)

"Rasul size ne verdiyse onu alın, size neyi yasak ettiyse ondan da sakın! Allah'tan korkun! Şüphesiz ki Allah'ın azabı şiddetlidir." (Haşir: 7)

"O, hükmüne hiç kimseyi ortak etmez." (Kehf: 26)

Allah (c.c) bu ayetlerde hükümlerine tabi olunmasını belli bir zamana has kılmamış, her zamanda sadece kendisinin ve rasulünün hükmüne uyulması gerektiğini söylemiş ve hükmünde hiç bir zaman ortak kabul etmediğini haber vermiştir. Bu sebeble her kim Allah ve rasulünün hükümlerini belli bir zamanla sınırlandırır ve başka zamanlar için uygun olmadığını söylerse Allah (c.c)'ın ayetlerini inkar etmiş ve kafir olmuştur.

5 – Allah (c.c)'ın hükmü uygulandığında müslümanların gerileyeceğini söyleyen hakim. Bu da bir önceki hakim gibi küfürdedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah, Kitabı ve mizanı hak ile indirdi. Ne bilirsin; belki kıyamet saati pek yakındır." **(Şura: 17)**

"Sonra seni de emir konusunda bir şeriat üzere kıldık. Sen ona uy ve bilmeyenlerin heva (istek ve tutku)**larına uyma! Çünkü onlar, Allah'tan** (gelecek) **hiç bir şeyi senden savamazlar. Şüphesiz zalimler, birbirlerinin velisidirler. Allah ise, muttakilerin velisidir."** **(Casiye: 18-19)**

"Ey iman edenler! Allah'ın rasulünün huzurunda öne geçmeyin ve Allah'tan sakının! Şüphesiz Allah, işitendir, bilendir." **(Hucurat: 1)**

Bu ayetlere göre Allah (c.c), İslam'ı uyulması gereken bir din ve onun hükümlerini de uyulması gereken bir şeriat kılmış, hiç bir şeriat ve dinin bundan öne geçirilmemesini emretmiştir. Zira Allah (c.c)'ın dini ve şeriati müslümanların refahı, mutluluğu ve gelişmesi için uyulması gereken tek din ve şeriattır. Asıl bundan başka din ve şeriatlere uyulduğunda insanların mutluluğu, refahı ve gelişmesi bozulur. Bu sebeble her kim, Allah (c.c)'ın din ve şeriati uygulandığında müslümanların

gerileyeceğini söylerse işte o kimse, Allah (c.c)'ın ayetlerini inkar etmiş ve kafir olmuştur.

6 – Dinin, Allah (c.c) ile kul arasında olduğunu, siyasete karışmadığını, sadece camilerde kalması gerektiğini, siyasi, iktisadi ve kulların birbirleri arasındaki diğer dünyevi ilişkilerde uygulanacak kanunların dini kanunlar olmaması gerektiğini söyleyen hakim. Bu hakim, Allah (c.c)'ın hükümlerini beğenmediği için küfre girmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İşte böylece, biz onu (Kur'an'ı) **Arapça bir hüküm olarak indirdik."** **(Ra'd: 37)**

"Hüküm, yalnız Allah'a aittir. Ona tevekkül ettim. Tevekkül edenler yalnız O'na tevekkül etsin." **(Yusuf: 67)**

"Haberiniz olsun; hüküm yalnız O'nundur. Ve O, hesap görenlerin en süratli olanıdır." **(En'am: 62)**

"Hayır, emrin tümü Allah'ındır." **(Ra'd: 31)**

"Rasulü, kendi aranızda birbirinizi çağırdığınız gibi çağırmayın! Allah, sizden bir diğerinizi siper ederek kaçanları gerçekten bilir. Böylece onun emrine aykırı davrananlar, kendilerine bir fitnenin isabet etmesinden veya acı bir azabın gelmesinden sakınsınlar." **(Nur: 63)**

"Allah onların göğüslerinin sakladıklarını ve açığa vurduklarını bilir. O, Allah'tır. Kendisinden başka ibadete layık ilah yoktur. İlkte de, sonda da hamd O'nundur. Hüküm O'nundur ve O'na döndürülecek-siniz." **(Kasas: 69-70)**

Allah (c.c) bu ayetlerde hükmün sadece kendisine ait olduğunu, belli bir mekan, ve olaylara has kılınmadığını bildirmektedir. Allah (c.c)'ın hükmü her mekan ve olaylar için geçerlidir. Bu sebeble her kim Allah (c.c)'ın hükümlerini belli bir mekan ve olaylarla sınırlandırırsa Allah (c.c)'ın ayetlerini inkar etmiş ve kafir olmuştur.

7 – İslam dininin hırsıza verdiği el kesme cezasının, zinakar evliye verdiği recm (taşlanarak öldürülme) cezasının ve bunlar gibi daha başka suçlara koyduğu cezaların zamanımıza uygun olmadığını söyleyen hakim. Bu hakim, Allah (c.c)'ın böyle suçlar için bildiği hükümlerin zulüm hükümler olduğunu, kendisinin bildirdiği hükmün ise adil olduğunu, dolayısıyla kendisinin Allah (c.c)'tan daha şefkatli ve merhametli olduğunu söylemiş ve böylece küfre girmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah ve rasulü bir konuda hüküm verdiğinde inanmış erkek ve kadınların artık işlerinde başka yolu seçme hakları yoktur. Her kim Allah'a ve rasulüne başkaldırırsa apaçık bir şekilde sapmış olur."

(Ahzab: 36)

"Hayır! Rabbine andolsun ki, aralarında ihtilaf ettikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiğin hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar." **(Nisa: 65)**

"Rabbin dilediğini yaratır ve seçer. Onların ise seçme hakları yoktur. Allah, onların ortak koştukları şeylerden münezzeh ve yücedir." **(Kasas: 68)**

Allah (c.c), kulları arasında olabilecek olaylar hakkında hükümlerini bildirmiştir. Rasulullah (s.a.s) da bu hükümleri açıklamıştır. Allah (c.c) ve rasulü bir konuda hüküm bildirdikten sonra artık hiç kimsenin başka bir hükmü seçme hakkı yoktur. Bu sebeble her kim Allah (c.c) ve rasulü bir konuda hüküm bildirdikten sonra başka hükümleri seçer ve Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerinin adil olmadığını söylerse, Allah (c.c)'ın kulları için seçip beğendiğini beğenmemiş ve dolayısıyla kafir olmuş olur.

8 - Teşri (kanun koyma) hakkının kendisinde olduğunu iddia ederek bu hakkı kendinde gören ve böylece insanlar

için Allah (c.c)'tan başka kanunlar koyan hakim. Bu hakim, Allah (c.c) dışında kanun koymaya kalkıştığı için Allah (c.c)'ın hak, yetki ve sıfatını kendisinde görerek Allah (c.c)'ın hakkına tecavüz etmiş ve kendisini ilah ilan etmiştir. İşte böyle yaptığı için hem tağut hem de kafir olmuştur.

Kuran'da, hüküm verme hakkının sadece Allah'a ait olduğunu bildiren bir çok ayet vardır. Bunlardan bazıları şunlardır:

a) Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hüküm vermek Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."
(Yusuf: 40)

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa tutunmuş olur. Şüphesiz ki Allah Semi'dir, Alim'dir." **(Bakara: 256)**

"Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir." **(Tevbe: 31)**

Allah (c.c) bu ayetlerde hüküm verme hakkını, ibadet tevhidine bağlamıştır. Buna göre Allah (c.c)'ın hükmünü kabul etmek ve sadece O'nun hükmüne teslim olmak O'na hüküm konusunda ibadet etmektir. Tıpkı namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek ve bunlara benzer ibadetleri yapmak gibi....

b) Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yaratma da emir de O'nun hakkıdır. Alemlerin rabbi olan Allah yücedir." **(A'raf: 54)**

"Rabbin dilediğini yaratır ve seçer. Onların ise seçme hakları yoktur. Allah, onların ortak koştukları şeylerden münezzeh ve yücedir." **(Kasas: 68)**

Allah (c.c) bu ayetlerde hüküm verme hakkını Rububiyyet tevhidine bağlamıştır. Buna göre Allah (c.c)' ın hükmünü kabul etmek ve sadece O'nun hükmüne teslim olmak O'nun rabliğini kabul etmek demektir. Tıpkı yaratıcı, rızık verici, öldüren, dirilten olduğunu kabul edip bu konularda O'na teslim olmak gibi...

c) Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Size kitabı tafsilatlı olarak indirmişken, Allah' tan başka bir hakem mi kabul edeyim?" **(En'am: 114)**

"Bu, Allah'ın hükmüdür, sizin aranızda hükmeder. Allah Alim'dir, Hakim'dir." **(Mümtahine: 10)**

"Allah, aramızda hüküm verenlerin en hayırlısıdır." **(A'raf: 87)**

"Sana vahyolunana uy ve Allah hükmünü verinceye kadar sabret! O, hükmedenlerin en hayırlısıdır." **(Yunus: 109)**

"O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır" **(Yusuf: 80)**

"Sen, hakimlerin hakimisin." **(Hud: 45)**

"Allah hükmeder; O'nun hükmünü iptal edecek yoktur. Ve O, hesabı çabuk görendir." **(Ra'd: 41)**

"Hüküm yalnız Allah'ındır. O, doğru haberi verir ve O, (hak ile batılı) **ayırd edenlerin en hayırlısıdır."** **(En'am: 57)**

Allah (c.c)'ın kendisine has isim ve sıfatları vardır. Buna göre, Allah (c.c)'ın hükmünü kabul etmek ve sadece O'nun hükümlerine teslim olmak, O'nun isim ve sıfatlarını kabul etmek demektir. Alim, Hakim, Hakem, Hakimlerin en hayırlısı, Hakimlerin hakimi, hükmü çabuk gören, ayırt edenlerin en hayırlısı olduğunu kabul etmek gibi...

8 – Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunlarla hükmeden hakim. Bu hakim, bütün alimlere göre İslam milletinden çıkartan büyük küfür işlemiştir. Zira hüküm koyma ve teşri hakkı sadece Allah (c.c)'a ait olan bir özelliktir. Bu özelliği her kim kendinde görürse

kendisini ilah ilan etmiş, her ne kadar "ben ilahım" demese bile, küfre girmiştir.

Allah (c.c)'ın hükümlerini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan hakimin küfre girmesinin üç sebebi vardır ve bu sebeblerin her birisi bu hakimin küfre girmesi için yeterlidir. Bu sebebler şunlardır:

Birincisi: Beşeri kanunlarla hüküm veren bir hakim, Allah (c.c)'ın hükümlerini terketmiştir. Allah (c.c)'ın hükümlerini terkeden ve uygulamayan kimse ise kafir olur.

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)** ayetinin nüzul sebebinden, Allah'ın hükmünü terkeden ve uygulamayan kimsenin kafir olduğu anlaşılmaktadır. Tıpkı yahudilerin yaptığı gibi... Bu ayete göre; her kim Allah (c.c)'ın hükmüyle hükmetmezse, velevki başka hükümlerle de hükmetmesin, kafir olur.

İkincisi: Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif bir hüküm icat etmiştir. Buna göre her kim Allah (c.c)'ın hükümlerine muhalif hükümler icad eder, onları insanlara uygular ve insanları onlara uymaya zorlarsa, kafir olur.

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?" **(Şura: 21)**

Bu ayete göre; her kim Allah (c.c)'ın izin vermediği bir konuda insanlar için teşri (kanun) koyarsa, işte o kimse kendisini rububiyyette Allah (c.c)'a ortak koşmuş olur. Her kim de bu kimseye teşri (kanun koyma) hakkını verir ve itaat ederse, o kimseyi Allah (c.c)'a eş koşmuş ve Allah (c.c)'tan başka rab edinmiş olur.

İbni Kesir bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

"Bu kimseler Allah (c.c)'ın şeriatine değil, cin ve insan şeytanların şeriatine uyuyorlar. Böylece bu insan ve cin şeytanlarının onlara haram kıldığı bahira, saibe, vasile ve ham'ın haram ve onlara helal kıldıkları ölü eti, kan, kumar

ve bunlar gibi cahiliyede uydurdukları batıl sapıklıkların ise helal olduğu konusunda onlara itaat ederler. Senin dininin hükümlerine ise asla tabi olmazlar."

(İbni Kesir tefsiri c: 4 s: 111)

İbni Teymiye bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Bu ayete göre her kim delili olmaksızın kendisini Allah (c.c)'a yaklaştırması için bir amel uydurur veya Allah (c.c)'ın şeriatine bakmaksızın bir ameli eli veya diliyle farz kılarsa, işte o kimse Allah (c.c)'ın izin vermediği bir şeriat uydurmuş olur. Her kim de bu konuda ona tabi olursa onu Allah (c.c)'a eş koşmuş olur."

(İktidau Sırati Mustakim s: 267 Medeni baskısı...)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O, hükmüne hiç kimseyi ortak etmez." **(Kehf: 26)**

Bu ayete göre her kim Allah (c.c)'ın izni dışında insanlara bir kanun koyarsa işte o kimse, kendisini Allah (c.c)'a eş koşmuş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Haram aylarının) **yerlerini değiştirmek ancak inkarda bir artıştır. Bununla kafirler şaşırtılıp, saptırılır. Allah'ın haram kıldığına sayı bakımından uymak için, onu bir yıl helal, bir yıl haram kılıyorlar. Böylelikle Allah'ın haram kıldığını helal kılmış oluyorlar. Yaptıklarının kötülüğü kendilerine "çekici ve süslü" gösterilmiştir. Allah, inkarcı bir topluluğa hidayet vermez."** **(Tevbe: 37)**

Haram ayların yerlerini değiştirmek, Allah (c.c)'ın izin vermediği yeni bir teşri koymaktır. Allah (c.c) bu yeni teşriye küfür ismini vermiştir. Bu ayete göre Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif teşri yapan bir kimse kafir olur.

İbni Hazm **Tevbe: 37** ayetini zikrettikten sonra şöyle dedi:

"Kur'an'ın indiği arapça dilinin gereği olarak, bir şeyin fazlası, o şeyin cinsinden olması gerekir. Bu (ayetteki

"(Haram aylarının) yerlerini değiştirmek ancak inkarda bir artıştır" lafzı) ise haram ayların yerlerini değiştirmenin küfür olduğunu göstermektedir. Haram ayların yerlerini değiştirmek bir ameldir ve bu amel Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal kılmaktır. Bu sebeble her kim Allah (c.c)'ın haram kıldığını bildiği bir meseleyi helal kılarsa, yaptığı bu fiille kafir olur." ***(El-Fasl İbni Hazm c. 3 s: 245)***

İbni Hazm'ın sözünden; büyük küfre girmenin sadece inançla değil, amelle de olabileceği anlaşılmaktadır. İşte bu sebeble, bir şeyi Allah (c.c)'ın haram kıldığını bildiği halde helal kılan kişi kafir olur. Bu kimsenin, o fiilin haram olduğuna inanmması, onun küfrüne engel değildir.

İmam Şatıbi'nin bu konuyla ilgili çok sözü vardır. Onlardan bazısı:

İmam Şatibi bidat ehli hakkında konuştuktan ve:

"Ey iman edenler! Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın ve haddi aşmayın! Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez." (Maide: 87) ayetini zikrettikten sonra bu ayetin nüzul sebebini de zikretti ve sonra bazı sahabelerin; evlenmeyi ve et yemeyi terketmekle ilgili düşüncelerini zikretti. Sonra da şöyle dedi:

"Bu mevzuyla ilgili şu meseleler vardır:

1) Helali haram kılmak bir kaç şekilde olabilir.

a) Gerçek Manada Haram Kılmak: Bu haram kılma ameli kafirlerde olur. bahira, saibe, vasile, ham'ı haram kılmaları gibi.. Bunlar dışında, kendi görüşlerine uyarak haram kıldıkları meseleler de buna girer.

Allah (c.c)'ın şu sözü de bu konu ile alakalıdır:

"Diliniz yalana alıştığı için: "Bu haram, bu helal demeyin. Zira Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler." (Nahl: 116)

İslam'a bağlı olan kişilerin kendi görüşleriyle yaptıkları bunlara benzer haram kılma fiilleri de bu bölüme girer...." (Şatıbi sonra diğer meseleleri zikretti.)

(El'itisam c. 1 s: 328)

İmam Şatibi bu sözleriyle, cahiliye ehlinin kendi arzularına göre helal olan bazı şeyleri haram kılması ile insanın zühd için bazı şeyleri terketmesinin arasını ayırmak istemiştir. Yani; kafirlerin, Allah (c.c)'ın helal kıldığı şeyleri kendi görüşleriyle haram kılmaları veya İslam'a nispet edilen bazı kimselerin sırf kendi görüşlerine dayanarak Allah (c.c)'ın kesin helal kıldığı meseleleri haram kılmalarıyla, dünyevi bazı amelleri zühd (takva) sebebiyle terketmenin arasını ayırmıştır. Bu amellerden birincisi apaçık bir küfürdür, ikincisi ise küfür değildir.

Zamanımızda İslam şeriatinin yerini alan beşeri kanunların birinci bölüme girdiğinde hiç bir akıl sahibi şüphe etmez.

İmam Şatıbi bir başka yerde şöyle dedi:

"Bidatlere bakıldığında, mertebelerinin değişik olduğu görülür. Bidatlerin bazıları apaçık küfürdür.

"Allah'ın yarattığı ekinlerden ve hayvanlardan Allah'a pay ayırıp zanlarınca: "Bu Allah'a, bu da ortak koştuklarımıza (putlarımıza) **dediler. Ortak koştukları için ayrılan Allah'a geçmiyor, fakat Allah için ayrılan ortak koştuklarına geçiyor! Ne kötü hüküm veriyorlar!"** **(En'am: 136)**

"Bir de dediler ki: "Bu hayvanların karınlarında olan, yalnızca erkeklerimize aittir, eşlerimize ise haramdır. Eğer o, ölü doğarsa onlar da buna ortaktırlar." Allah, (bu) **uydurduklarının cezasını verecektir. Şüphesiz O, hüküm sahibi olandır, bilendir."**

(En'am: 139)

“Allah bahira, saibe, vasile, ham diye birşey kılmamıştır. Fakat kafirler yalan yere Allah’a iftira etmektedirler ve onların çoğunun da kafaları çalışmaz.”
(Maide: 103)

Allah (c.c)’ın: bu ayetlerde zikrettiği cahili bidatler, açık birer küfürdür. Yine münafıkların kendi nefis ve mallarını korumak amacıyla uydurdukları küfürler de böyledir. Bunlara benzer her amel, apaçık küfür olan amellerdir ve bunların açık bir küfür olduğunda asla şüphe edilmez.” ***(El İtisam c: 2 s: 37)***

İmam Şatıbi’nin “bunlara benzer” sözüne, şüphesiz zamanımızda uygulanan beşeri kanunlar da girer. Çünkü bu kanunlar, cahiliyide uydurulan kanunlar gibi Allah (c.c)’ın izni olmaksızın uydurulan yeni birer kanundur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah’a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir.” **(Tevbe: 31)**

Adiyy b. Hatem (r.a) boynunda gümüşten bir hac takılı olduğu halde Rasulullah (s.a.s)’ın yanına girdi. Rasulullah (s.a.s) o esnada **Tevbe: 31** ayetini okuyordu. Adiyy (r.a) bu ayeti duyunca Rasulullah (s.a.s)’a şöyle dedi:

“Onlar haham ve papazlarına tapmıyorlardı.” Rasulullah (s.a.s) ona şöyle dedi:

“Bu doğru değil, onlar onlara tapıyorlardı. Zira onlar haramı helal, helali haram yaptıklarında onlara tabi oldular. İşte onlara ibadet etmek böyledir!”
(Ahmed Müsnedinde, İbni Cerir, İbni Teymiye hasen dedi.)

Rasulullah (s.a.s) bu hadiste ibadeti, teşride (helal ve haram yapma konusunda) itaat ve tabi olmak olarak açıklamıştır.

İbni Kesir şöyle dedi:

"Suddi bu ayet hakkında şöyle dedi: "Allah (c.c)'ın kitabını arkalarına atarak adamların görüşlerini aldılar. Onun için Allah (c.c) şöyle buyurdu:

"Oysa Allah, onları bir ilaha tapmaya davet etmiştir." Yani; sadece "Allah (c.c)'ın haram kıldığı haram, helal kıldığı helaldir" hükmüne tabi olunur ve bu konudaki hükmü uygulanır. Ondan başka ibadete layık ilah yoktur. O ortak koştuklarından münezzehtir." ***(İbni Kesir Tefsiri)***

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey Kitap ehli! Yalnız Allah'a kulluk etmemiz, O'na hiç bir şeyi ortak koşmamamız, Allahı bırakıp birbirimizi rab olarak benimsememek üzere sizinle bizim aramızdaki müşterek bir söze gelin! Eğer yüz çevirirlerse "bizim müslüman olduğumuza şahit olun" deyin!" **(Ali İmran: 64)**

Kurtubi, **Ali İmran: 64** ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

"Allah'tan başka birbirimizi rabler edinmemek üzere..." Bu ayet; "Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yapma konusunda birbirimize tabi olmayalım" demektir. Bu ayetin manası,

"Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler..." ayetinin manası gibidir. Bu ayet ise; Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yapan kimselere tabi olanlar, o kimseleri Rab seviyesine çıkardılar" manasındadır."

(Kurtubi Tefsiri)

Bu ayetlerin hepsine göre; her kim Allah (c.c)'ın izin vermediği bir meselede insanlar için bir hüküm verirse, kendisini Allah (c.c)'a eş koşmuş ve Allah (c.c)'tan başka rab ilan etmiş demektir. Her kim de bu kimseye itaat eder ve ona tabi olursa, onu Allah (c.c)'a şirk koşmuş ve itaat ettiği kişiyi rab edinmiş olur.

Üçüncüsü: Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif bir şeriatle (bir kanunla) hükmetmiştir. Buna göre her kim, Allah (c.c)'ın hükmünü bir kenara bırakır ve başka kanunlarla hükmederse, kafir olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Üzerine Allah'ın ismi zikredilmeyenleri (hayvanları) **yemeyin! Çünkü o bir fısktır. Muhakkak ki şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için vahyeder. Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz."** **(En'am: 121)**

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emir olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." **(Nisa: 60)**

İslam geldiği zamandaki müşrikler, hayatlarını Allah (c.c)'ın şeriatine göre değil, cahili adetlere ve tağutlarının hükümlerine göre düzenliyorlardı. Kitab ehli olan yahudi ve hristiyanlar ise din adamlarının ve hakimlerinin heva ve heveslerinden uydurduklarına uyar ve bu kimselerin belirlediği hükümleri hayatlarında uygularlardı. Zaten **Maide: 44** ayeti de yahudiler hakkında inmiştir. Zira bu Kur'an ayetleri, müslümanlar da kitab ehli ve müşrikler gibi yapmasınlar diye onları uyarmak için iniyordu. Bu sebeble müslümanlardan hiç bir kimse ne Mekke'de ne de Medine'de, İslam şeriatinden başka bir şeriate asla muhakeme olmamıştır. İslam şeriati dışındaki kanunlara

muhakeme olanlar, ancak münafık olan kimselerdir. Çünkü tağuta muhakeme olma isteği münafıkların en önemli özelliğidir. İşte bu sebeble münafıkları ortaya çıkarmak için bu ayetler inmiştir.

Müslamanlar şunu çok iyi bilmekteydiler: Müslüman olabilmek ve tevhidi sağlayabilmek için sadece Allah (c.c)'ın kanunlarına bağlanmak ve sadece O'nun kanunlarına muhakeme olmak gerekir. İşte bu sebebledir ki eski alimler, la ilahe illallah'ı açıklarken bu meseleye de değiniyorlardı. Bütün İslam taifeleri, sapık olanları dahil, hüküm verenin ve hükmüne muhakeme olunması gerekenin sadece Allah (c.c) olduğu konusunda ittifak etmişlerdir.

Aynı şekilde İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları uygulayan kişinin büyük küfür işleyerek İslam milletinden çıktığı konusunda alimler icma etmişlerdir. Alimlerin bu konuda icma ettiklerini İbni Teymiye, İbni Kayyım ve İbni Kesir söylemiştir.

İbni Teymiye şöyle dedi:

"Bir kimse, haram olduğu icma ile sabit olan bir şeyi helal yaparsa veya helal olduğunda icma olan bir şeyi haram yaparsa veya icmayla sabit olan Allah (c.c)'ın şeriatini değiştirirse bu kişi alimlerin ittifakıyla kafirdir."

(Fetvalar c: 3 s: 267)

İbni Teymiye bir başka yerde şöyle demiştir:

"Allah (c.c)'ın rasulleriyle gönderdiği emir ve yasakları iptal eden kişi, müslümanların, yahudilerin ve hristiyanların ittifakıyla kafirdir." ***(Fetvalar c: 8 s: 106)***

İbni Kayyım şöyle dedi:

"İslam dininin önceki bütün dinleri neshettiği Kur'an ve alimlerin icmasıyla sabittir. Buna göre her kim Kur'an'a bağlanmayıp Tevrat ve İncil'e bağlanırsa, kafir olur. Zira Allah (c.c), sadece İslam şeriatine uyulmasını farz

kılmıştır. Bu nedenle sadece İslam şeriatinin haram kıldığı haram, farz kıldığı farzdır."

(Ahkamu Ehlizzimme c: 1 s: 259)

İbni Kesir (r.a):

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?" (Maide: 50) ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

"Allah (c.c), her hayrı kapsayıcı ve her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüzçevirip bunun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalalet ve sapıklığı ifade eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karışımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vazettiği Yesak gibi İslam dışı hükümlere yönelenin imanını kabul etmiyor.

Yesak; Cengiz Han'ın Kuran, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları (İslam'a girdikleri halde) bu kitabı bir anayasa kitabı olarak gördüler. Allah (c.c)'ın kitabı ve Rasulullah (s.a.s)'ın sünnetini bir kenara atarak bu kitabtaki hükümlerle Tatarlara hükmetmeye başladılar. İşte böyle davranan kimseler kafirdir. Bunlarla, büyük küçük her meselede yalnız Allah (c.c)'ın hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır." ***(İbni Kesir Tefsiri c: 2 s: 67)***

İbni Kesir (r.a) devamla şöyle dedi:

"Bu yapılanların hepsi Allah (c.c)'ın nebilerine indirdiği şeriate muhaliftir. Kim nebilerin sonuncusu Muhammed (a.s)'e inen şeriati terkederek daha önceki nebilere inen mensuh olmuş şeriatlere muhakeme olursa, Allah (c.c)'ın bildirdiği gibi kafir olur. Durum böyleyken Yesak'a (Cengiz Han'ın koyduğu kanunlara) muhakeme olup onu Allah (c.c)'ın şeriatinden önde tutan kişinin hükmü nasıl olur acaba? Her kim böyle yaparsa bütün müslümanların icmaıyla kafirdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanan bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" **(Maide: 50)**

"Hayır! Rabbine and olsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiğin hükümden dolayı kalplerinde hiç bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar." **(Nisa: 65)**

(İbni Kesir Tefsiri)

İbni Kesir (r.a)'in, neshedilmiş şeriatlere muhakeme olan kişiye nasıl da küfür hükmü verdiğine dikkatle bak!

Zamanımızda İslam şeriatinin yerine tatbik edilen beşeri kanunlar, neshedilmiş şeriatlerden daha tehlikeli ve bu kanunlara muhakeme olmak, daha büyük küfürdür.

İbni Kesir şöyle dedi:

"Her kim mensuh olan şeriatlere muhakeme olur, nebilerin sonuncusu Muhammed (s.a.s)'e inen şeriate muhakeme olmazsa, muhakkak kafir olur. Durum böyleyken acaba İslam şeriatini terkederek yesağa muhakeme olan, yesağın kanunlarını İslam kanunlarından daha önde tutan kişinin durumu nasıl olur acaba? Bilinsin ki, böyle yapan kimse müslümanların icmaıyla kafirdir."

(Elbidaye vennihaye c. 13 s. 119)

Şöyle bir soru sorulabilir:

İbni Teymiye, İbni Kayyım ve İbni Kesir; Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları uygulayan hakimin İslam milletinden çıkaran büyük küfür işlediği konusunda alimlerin ittifak ettiğini söylemişlerdir. Acaba bu konuda, bu alimlerden önce yaşayan alimlerin hiç görüşleri yok mudur? Şayet yoksa, neden bu konuda görüş bildirmemişlerdir?"

Bunun cevabı şudur:

İslam tarihinde, İslam şeriatini bir kenara atarak yerine beşeri kanunları koyma ameli, tatarların zamanına kadar görülmüş bir şey değildir. Çünkü o zamana dek, ne kadar zalim olurlarsa olsunlar, hiçbir İslam hakimi Allah (c.c)'ın hükmünü değiştirmeye yanaşmamış ve zamanızda olduğu gibi Allah (c.c)'ın hükmüne muhalif kanunlar koyarak insanları bunlara uymaya zorlamamıştı. O günkü hakimlerden herhangi biri İslam'a muhalif bir hareket yapmak istediğinde, bunu ya gizlice veya tevil ederek yapardı. Bu nedenle, bu hakimlerin zamanında yaşayan alimler, Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak yerine başka şeriatler koyan kimseler hakkında görüş bildirmemişlerdir. Fakat tatarlardan önce, İmam Cüveyni ([1]) zamanında şöyle bir hadiseye rastlanmıştır:

İmam Cüveyni zamanında laik düşünceye sahip zındıklar ortaya çıkınca İmam Cuveyni, bunun tehlikesini o zamanın hakimine derhal bildirdi. İmam Cuveyni, Abbasi bakanı olan Nizam'ul Melik'e şöyle bir mektub yazdı:

"Şehirlerin ve yerlerin haberlerini öğrendikten sonra, size dinin aleyhine ortaya çıkabilecek bir fitneyi haber veriyorum. Eğer bu fitneye karşı çıkılmazsa bu fitne, bütün müslümanların zararına olacak, tehlikesi çok daha büyüyecek ve onu yoketmek zorlaşacaktır.

Biliniz ki, bu fitne ve tehlikesi gerçekten büyüktür. Bu sebeble Allah (c.c)'ın, dinini korusunlar diye hükümdar kıldığı kimselerin bu fitneyi yok etmek için çalışmaları gerekir.

İslam diyarının bazı bölge ve şehirlerinde bir takım zındıklar ve muattılalar çıkmış, insanları, doğru yolu gösteren İslam şeriatini terke çağırmakta ve varlıklı kimselerden de destek almaktadır. Bu varlıklı ve üstün

---

[1] Hicri 419 yılında doğmuş ve hicri 478 yılında vefat etmiştir. Maliki imamıdır. İmam'ul Harameyn olarak tanınır.

kimseler de onları müdafa etmekte ve yardımlarıyla desteklemektedir.

Netice öyle bir hale geldi ki, varlıklı olan bu kimseler dinle alay etmeyi ve İslam şeriatine laf atmayı eğlence haline getirdiler. Bunlar, kendilerini taklid eden kişileri de etkilediler. Müslüman halk arasında bu fitne, bu fitnenin doğal bir sonucu olarak da din hakkındaki şüpheler yayılmaya ve bu dine laf atmalar çoğalmaya başladı."

(Elgıyasi İmamul Harameyn El cuveyni s. 381-382)

İmam Cuveyni bu sözleriyle kimi kastetmektedir acaba? Zındıkları mı, batınileri mi yoksa başkalarını mı? Bu konuyla ilgili olarak söylediği sözlere dikkatle bakılırsa, bu sözlerle batınileri kastetmediği, bilakis halka uygulanması gereken kanunların, İslam şeriatinden değil, beşer aklının ürünü olan ve hakimlerin koyduğu kanunlardan olması gerektiğini söyleyen kimseleri kastettiği anlaşılır.

İmam Cüveyni bir başka yerde onlar hakkında şöyle dedi:

"Her kim halka uygulanacak kanunların, akılların iyi gördüğü ve hakimlerin görüşünden alınabileceğini söylerse, o kimsenin İslam'ı reddetmiş ve İslam şeriatinin yok edilmesine yol açacak sözleri söylemiş olduğunu bil!

Şayet bu görüş doğru olsaydı, evli olmayan zinakarların recmedilmesinin, tehlikeli durumlarda şüphe edilen veya tehlikesinden korkulan kişinin öldürülmesinin, ya da aidatların artması sonucu zekat miktarının da artırılmasının caiz olduğu görülürdü.

Yine, İslami kaideler şayet akla göre konulsaydı, o zaman herkesin aklı şeriat olurdu. Böylece herkes aklına göre yasaklar koyar, heva ve heves vahyin yerini alır, zaman ve mekanın değişmesiyle kaideler de değişir ve şeriat için bir sabitlik ve yerleşebileceği bir zaman söz konusu olmazdı."

(El Gıyasi İmamul Harameyn El Cuveyni s: 220-221)

İmam Cuveyni'nin bu sözleri, İslam şeriatini yürürlükten kaldırmak isteyenlere ve halka uygulanan kanunların insanların heva, heves ve düşüncelere dayanması gerektiğini söyleyenlere yazılan bir reddiyedir.

O zamanki alimler ve müslümanlar, bu tür fitnelerin tehlikesini çok iyi bildikleri için bu tür fitneleri ortaya atanlar, bu amellerinde başarıya ulaşamadılar ve İslam şeriati hakimiyetini sürdürdü.

Bu durum, tatarlar gelinceye kadar böyle devam etti. Tatarlar, müslüman olmalarına rağmen Cengiz Han'ın İslam'dan, hristiyanlıktan, yahudilikten ve kendi fikirlerinden uydurduğu ve yesak adını verdiği kanunları uygulamaya başlayınca o zamanki İslam alimleri, böyle yapan kimselerin hükmünü insanlara anlatmaya başladılar. Böylece müslümanları bu tehlikeden korudular ve tatarların yesağının etkisi çok çabuk yok oldu.

Müslümanların bu heybetli durumu, İslam düşmanı ve batının kuyrukları olan şimdiki sefih idareciler gelerek Osmanlı hilafetini kaldırıncaya kadar sürdü.Bu sefih idareciler (Allah onları yok etsin) İslam ümmetinin gafil, çocuklarının ise İslam konusunda cahil oldukları bir zamanda başa geçtiler ve hayırlı olanı alçak olanla değiştirdiler. Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak onun yerine adi ve küfür olan beşeri kanunları uyguladılar. Tıpkı, müslüman ülkelere hakim oldukları zaman Tatarların, kralları Cengiz Han'ın "Yesak'ı"nı uyguladıkları gibi...

Makrizi şöyle dedi:

"Cengiz Han, Tatarların kralı Onkhan'ı yendikten sonra Doğu ülkerinde bir devlet kurdu ve bu devlet için kanunlar yaptı. Bu kanunları, "Yasa" veya "Yesak" ismini verdiği bir kitabta topladı. Daha sonra bu kanunları çelik levhalara işleterek onları kavminin uyacağı bir şeriat haline getirdi.

Kavmi de bu kanunlara uydu. Cengiz Han, hiçbir dine bağlı değildi."

(El Makrizi, El Mevaid vel İ'tibar, El-Hıtat c: 2 s: 120)

El Kal Kaşandi, Alaeddin El Cuveyni'den şöyle nakletti:

"Cengiz Han'ın ve kendisinden sonra çocuklarının bağlandığı din, Cengiz Han'ın koyduğu yesak kanunlarıdır. Yesak ise, Cengiz Han'ın kendi kafasından uydurduğu kanunlardır. Bu yesak içerisine bir takım hükümler ve cezalar koymuştu. Yesak içerisindeki hükümlerin çoğu İslam şeriatine muhalif idi. Ancak çok az bir kısmı Muhammed (s.a.s)'in şeriatine uygundu. Cengiz Han, koymuş olduğu bu kanunları, "Büyük Yasa" olarak isimlendirdi ve bu kanunları yazdırdı. Sonra da bu kanunlar kendisinden sonra gelecek olan nesillere miras olsun ve böylece her bir aile onları gerek kendileri öğrensin ve gerekse çocuklarına öğretsin diye, kendisine ait kasada saklanmasını emretti."

(Tarih Fatihil Alem Cihank Şay c: 1 s: 62- 63)

Şeyh Muhammed Hamid el Fıkki, "Fethul Mecid" adlı kitabının dip notunda Yesakla ilgili olarak şöyle demiştir:

"Yesak gibi hatta ondan daha şerli olan şey ise; kan, ırz ve mallar hakkında Allah (c.c)'ın Kitabında ve Rasulunün sünnetinde hükümler açıkken, kişinin, batılıların kanunlarını bu konularda kendisine kanun edinip, onlara muhakeme olmasıdır. Böyle yapan kimse şüphesiz kafirdir, mürteddir. Bu ameller üzerinde ısrar ettiği ve Allah (c.c)'ın indirdiği hükme dönmediği müddetçe onun müslüman olarak isimlendirilmesi, İslam'dan olduğu açık olan namaz, oruç, hac ve bunlar gibi amelleri yerine getirmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz."

(Fethul Mecid -dip notta)

Şeyh Muhammed b. İbrahim şöyle dedi:

"İnsanları uyarması için Muhammmed (a.s)'in kalbine Ruh'ul Emin'in apaçık arab dili ile indirdiği Kur' an'ı kerim ile beşer aklının ürünü olan kanunları hüküm konusunda aynı seviyeye yükseltmek ve ihtilaf olduğunda Kur'an'la değil de insan ürünü kanunlarla hükmetmek, apaçık büyük küfür olan amellerdendir....

5 - Bu küfür, büyük küfürlerin en büyüğü, en kapsamlısı, en açığıdır. Bu küfür, şeriate karşı en şiddetli ve ortaya en açık bir şekilde çıkmış olanıdır. Bu küfür, şeriatin hükümlerine şiddetli bir şekilde büyüklenen, Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine en zıd olan ve şer'i mahkemelere rakip olan mahkemeler kurmaktır. Sözde bu mahkemeler için, şer'i mahkemelerde olduğu gibi düzenli, teferruatlı, teşkilatlı ve zorunlu hükümler veren merciler oluşturulmuştur.

Şer'i mahkemelerin mercisi nasıl Kur'an ve sünnetse, beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin de mercileri vardır ve onların mercileri de; değişik ümmetlerin şeriatleri, Fransa, Amerika, İngiltere gibi değişik devletlerin anayasalarından derlenmiş kanunlar, bidatçilerin ve müslüman olmadıkları halde İslam'a nispet edilmiş sapık taifelerin mezheblerinden alınmış kural, ilke ve prensiplerdir.

Bu tür mahkemeleri İslam diyarında çokça görmekteyiz. İnsanların ihtilaflarını çözmek için kapıları açıktır. İnsanlar da saf saf onlara gitmektedirler. Bu mahkemeler, ihtilaflı olan insanlar arasında Kur'an ve sünnete muhalif beşeri kanunlarla hükmederler ve verilen hükmü uygulamaları için onları zorlarlar. Acaba bu küfürden daha büyük bir küfür var mıdır?" La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah şehadetine zıt ve onu bozan bundan daha kötü bir amel var mıdır acaba?

Bu zikrettiğimiz meselelerin delillerinin ilim kitaplarında var olduğu bilinmektedir. Bunları tek tek zikretmeye kalkışırsak bu küçük risalemiz buna yetmez.

Ey akıllılar topluluğu! Ey zekiler cemaati! Ey uyanık olanlar! Size benzeyen (sizin gibi mahluk olan) veya sizden daha düşük olan, hata işleyebilen, hatta hataları doğrularından daha çok olan, ancak yaptıkları doğrular Allah (c.c)'ın kitabı ve rasulünün sünnetinden alınan doğrular olan kişilerin, kanlarınız, mallarınız, ırzlarınız, kadınlarınız, çocuklarınız ve diğer haklarınız hakkında hüküm vermelerine nasıl izin verebiliyorsunuz?

Bu konularda kendi hükümlerini veriyor ve kendisinde hata bulunmayan, hiçbir yönden batılın kendisine yaklaşamadığı, Hakim ve Hamid tarafından indirilen Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerini uygulamıyorlar? Halbuki insanlar, Allah (c.c)'ın hükümlerine boyun eğdiklerinde, kendilerini yaratanın hükmüne, O'na ibadet etmek için boyun eğmiş olurlar. İnsanlar nasıl ki Allah'a secde ediyor ve o konuda sadece O'na ibadet ediyorlar, O'ndan başkasına bu konuda secde etmiyorlarsa, aynı şekilde hüküm konusunda da sadece Hakim, Alim, Hamid, Rauf, ve Rahim olan Allah (c.c)'ın hükümlerine boyun eğmeleri gerekir.

Zalim, cahil, şüpheci, heva ve hevesine uyan, şüpheler içine düşen, kalplerine gaflet, sertlik ve karanlıklar hakim olan yaratılmışın hükümlerine hiçbir zaman boyun eğmemeleri gerekir.

Akıl sahibi kimseler, bu gibilerin hükümlerine boyun eğmez ve o hükümlere asla teslim olmazlar. Çünkü böyle yaptıkları zaman, onlara köle olmuş olurlar. Ayrıca, bu hükümlere boyun eğdiklerinde heva, heves ve şahsi arzulara göre yapılmış, yanlışlarla dolu kanunlara uymuş

olurlar. Ayrıca böyle hükümlere boyun eğmek, Allah (c.c)'ın şu ayetindeki buyruğuna göre küfürdür:

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)**

6 – Şehirdeki olsun çöldeki olsun, böyle topluluklardan çoğunun reisleri, ihtilaf ettikleri konularda, kendisinden başka güç ve kuvvet sahibi olmayan Allah'ın ve O'nun Rasulünün hükmünden yüz çevirerek ve bunları bir kenara atarak, cahiliyeden arta kalan, babalarından ve dedelerinden rivayet edilen hükümlerle ve kendilerine miras kalan adetleri ile muhakeme olmaya dair hüküm veriyorlardı. İşte bu ameller de İslam milletinden çıkartan birer küfürdür." ***(Tahkimu'l Kavanin s: 5-8)***

Bu meseleyle ilgili olarak zikrettiğimiz deliller ve alimlerin sözlerinden; İslam şeriati dışında, mensuh olmuş başka bir şeriate muhakeme olanın kafir olduğunda icma edildiği anlaşılır. Buna göre, bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde zamanımızdaki hakimlerin uyguladığı beşeri kanunlar ise mensuh olmuş şeriatler değildir. Bu kanunlar Cengiz Han'ın yesağına çok benzemektedir, hatta ondan daha kötü ve daha tehlikelidir. Bu sebeple bu kanunları koyanlar ve onlara tabi olanlar hakkında küfür hükmünü vermek daha önceliklidir.

Bu meseleyle ilgili olarak daha bir çok delil vardır. Zira teşri koyma, hüküm verme ve muhakeme olma meseleleri dinin aslıyla ilgili olan, La ilahe illallah'ı direkt ilgilendiren meselelerdir. İşte bu sebeble İslam şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan hakimler, İslam milletinden çıkartan bir değil, bir çok küfür işlemişlerdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"...Karanlık üstüne karanlıktır." **(Nur: 40)**

Allah (c.c)'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyen Hakim Ne Zaman Küçük Küfür İşlemiş Olur:

Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakim, duruma göre İslam'dan çıkartan büyük küfür, duruma göre de İslam'dan çıkartmayan küçük küfür işlemiş olur.

Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimin ne zaman büyük küfür işlediği meselesine değinmiş, **Maide: 44, 45, 47** ayetlerinin yahudiler hakkında indiğini ve onlar gibi yapan kimselerin İslam'dan çıkaran büyük küfür işlediklerini açıklamıştık.

Sahabe ve alimlerin sözlerinde, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimin bazı durumlarda büyük küfür değil, küçük küfür işlediği görülür. Acaba sahabe ve alimlerin bundan kastettikleri kimlerdir?

İbni Abbas (r.a), Tavus ve diğer İslam alimlerinin, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmedikleri halde tekfir etmedikleri hakimler, yahudilerin yaptığı gibi helali haram, haramı helal yapan veya zamanımızdaki gibi İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları koyan hakimler değildir elbette... Zira böyle kimselerin büyük küfür işledikleri konusunda hiç bir müslüman şüphe etmez.

Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimin ne zaman küçük küfür işlemiş sayılacağı konusunda Şeyh Muhammed b. İbrahim şöyle dedi:

"....Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen ikinci kısım hakimlere, yani; İslam milletinden çıkmayan hakimlere gelince... İbni Abbas (r.a)'ın **"Maide: 44"** hakkındaki sözü daha önce geçmişti. O, bu sözünde bu kısım hakimlere işaret etmiştir.

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Bu sizin düşündüğünüz gibi insanı İslam milletinden çıkaran küfür değildir."

İbni Abbas (r.a) bir başka yerde ise şöyle dedi:

"Bu, bir başka küfürdür."

Bir mesele hakkında heva ve hevesine veya şehvetine uyarak Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimin bu yaptığı amelin küçük küfür olabilmesi için; Allah (c.c)'ın o mesele hakkında indirdiği hükümle hükmetmek gerektiğine, Allah (c.c) ve rasulünün o meseleye verdiği hükmün hak olduğuna inanması ve bu konuda hata ettiğini itiraf etmesi gerekir.

Bu hakim her ne kadar yaptığı bu amel sebebiyle İslam milletinden çıkmamışsa da işlediği bu amel büyük haramdır. Öyleki, zina etmek, içki içmek, hırsızlık yapmak, yalan yere yemin etmek ve bunlar gibi büyük günah olan amellerden daha büyük haramdır. Zira Allah bu ameli küfür olarak isimlendirmiştir. Allah (c.c)'ın, kitabında küfür olarak isimlendirdiği bir haram, küfür olarak isimlendirmediği haramdan elbette daha büyük olmalıdır."

(Tahkimil Kavanin s: 7)

Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakimin yapmış olduğu bu amele büyük küfür değil, küçük küfür hükmünün verilebilmesi için aşağıdaki şartların gerçekleşmesi gerekir:

1 – Heva ve hevesine uyarak belli bir meseleye, Allah (c.c)'ın o meseleyle ilgili hükmünü uygulamayıp meseleyi değiştirmiş ve değiştirdiği meseleye Allah (c.c)'ın o meseledeki hükmünü vermiş olmalıdır.

Örneğin; hırsızlık yapmış bir kimse kendisine getirildiğinde, heva ve hevesine uyduğu veya bir takım menfaatler elde etmek istediği için bu kimsenin hırsızlık

yaptığını bilmesine rağmen hırsızlık yapmadığını, bu konudaki delillerin yetersiz olduğunu söyleyerek o kimseye el kesme cezasını uygulamaması veya bir kimseyi öldürmediği halde, hakkında katil ithamı yapılan bir kimsenin katil olduğunu söyleyerek ona öldürme cezasını zulmen vermesi gibi...

Allah (c.c)'ın bir meseledeki hükmünü iptal ederek onun yerine yeni bir hüküm koyan, örneğin; Allah (c.c) hırsız hakkında el kesme hükmünü verdiği halde, bu hükmü iptal ederek onun yerine hapis cezasını koyan hakim ise asla bu grup hakimlere girmez. Zira bu hakim, meseleyi değiştirerek Allah (c.c)'ın o meseledeki hükmünü vermemiş, bilakis Allah (c.c)'ın bir meselede bildirdiği hükmü değiştirmiş ve o mesele hakkında yeni bir hüküm vermiştir. Tıpkı yahudilerin yaptığı gibi... İşte bu hakim İslam milletinden çıkartan bir küfür işlemiş olur.

2 – Hakimin o meselede asıl verilmesi gereken hükmün Allah (c.c)'ın hükmü olduğuna dair imanı tam olmalıdır.

3 – Yaptığı amelin çok büyük bir haram olduğuna inanmalıdır.

4 – Allah (c.c)'ın hükmünü uygulayıp uygulama konusunda muhayyer olduğuna inanmamalıdır.

5 – Allah (c.c)'ın o meselede vermiş olduğu hükmü küçümsememelidir.

Bu sayılan şartlardan bir tanesinin eksik olması halinde söz konusu hakim, insanı İslam milletinden çıkaran büyük küfür işlemiş ve dinden çıkarak mürted olmuş olur.

İbni Abbas (r.a)'ın Sözünün Açıklaması:

Tağutların belamları, zamanımızda İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları tatbik eden hakimleri müdafa etmek ve onlara verilmesi gereken "küfür" hükmünü engellemek için İbni Abbas (r.a) ve Ebu Mecliz'in **Maide: 44** ayeti hakkında söylemiş oldukları sözleri delil alarak şöyle derler:

"Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmeyen hakim, yaptığı bu ameli helal görmediği sürece kafir olmaz. Bu ameli helal görmeyerek yapan hakimi tekfir eden kimseler, Havariç zihniyetine sahip kimselerdir."

İşte bu belamlara göre; İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları tatbik eden hakim, şayet yaptığı bu amelin caiz olduğunu veya İslam şeriatinden daha iyi olduğunu açık bir şekilde söylemez ve İslam şeriatinin bu kanunlardan daha iyi olduğunu söylerse bu durumda İslam milletinden çıkarmayan küçük küfür işlemiştir. Bu hakimleri tekfir eden kimseler ise Havariç zihniyetli kimselerdir.

Tağutların belamlarının kendilerine delil olarak aldıkları İbni Abbas (r.a) ve Ebu Mecliz'in **Maide: 44** ayeti hakkındaki sözlerine gelince... Bu sözlerin kimler hakkında söylendiğini açıklayalım ki, böylece bu sözlerin bu belamların lehine delil olmadığı iyice anlaşılsın.

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Bu sizin düşündüğünüz gibi insanı İslam milletinden çıkaran küfür değildir."

İbni Abbas (r.a) bir başka yerde ise şöyle dedi:

"Bu, bir başka küfürdür."

Her ne kadar bazı alimler, İbni Abbas (r.a)'ın **Maide: 44** ayeti hakkındaki sözünün sened bakımından zayıf olduğunu söylemişse de, bazı alimler bu sözün sahih olduğunu söylemiştir. İbni Abbas (r.a)'ın bu sözünün

sened bakımından zayıf olduğunu söyleyenlerin görüşü daha kuvvetli olmasına rağmen, bu sözün sahih olduğunu kabul ederek meseleyi açıklayalım:

İbni Abbas (r.a) bu sözü, yahudilerin yaptığı gibi yapanlar veya zamanımızda olduğu gibi İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları uygulayanlar hakkında söylememiştir. Bilakis **Maide: 44** ayetini yanlış anlayarak Osman (r.a)'ı ve Ali (r.a)'yi tekfir eden Havaric'e bir cevab olarak söylemiştir. Hadis alimlerinin sahih senedle rivayet ettikleri, İbni Abbas (r.a) ile Havariç arasındaki tartışma bunu göstermektedir.

Ali (r.a) ile Muaviye (r.a), aralarındaki ihtilafı çözmek için hakem tayin ettiklerinde Havariç, **Maide: 44** ayetini kendilerine delil alarak insanları hakem tayin ettiği için Ali (r.a)'den ayrıldılar ve onları tekfir ettiler.

Ali (r.a), bir cuma günü minbere çıktı. Allah (c.c)'a hamd ve sena ettikten sonra Havariç hakkında konuşarak onları kötüledi ve onların, sahabelerin görüşünden ayrı bir görüşe sahip olduklarını söyledi.

Ebu Rezin şöyle dedi:

"Ali (r.a) minberden indikten sonra havariçten olanlar mescidin etrafında toplandılar ve dediler ki:

"Hüküm yalnız Allah'a aittir. " Bunun üzerine Ali (r.a) onlara:

"Sizin hakkınızda Allah (c.c)'ın hüküm vermesini bekliyorum" dedi ve susmaları için eliyle onlara işaret etti. Onlardan bir adam parmaklarını, kulaklarının içine sokmuş vaziyette:

"Doğrusu sana ve senden öncekilere vahyolundu (ki)**: "Eğer şirk koşacak olursan şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın!"** **(Zümer: 65)**

ayetini okudu." ***(Musannef İbni Ebi Şeybe c: 5 s: 121)***

Ali (r.a)'nin, Havariç'le karşılıklı tartışması olmuş, İbni Abbas (r.a)'ı da onlarla tartışması için göndermiştir. İbni Abbas (r.a) onlarla tartışmaya gittiğinde onların bütün şüphelerini tek tek tartıştı. Hatta onlardan az bir kısmı müstesna, çoğu bu şüphelerinden döndü. Ali (r.a), şüphelerinden dönmeyen taifeyle savaşmıştır.

İbni Abbas (r.a) ile Havariç arasında geçen tartışmanın bir kısmı şöyledir:

İbni Abbas (r.a) onlara şöyle sordu:

"Rasulullah (s.a.s)'ın amcasının oğlu ve onun damadı olan Ali (r.a)'ye, muhacire ve ensara niye karşı çıktığınızı bana söyleyin?" Onlar şöyle cevab verdiler:

"Onlara karşı çıkmamızın üç sebebi vardır." İbni Abbas (r.a):

"Bunlar nelerdir?" diye sorunca onlar dediler ki:

"Birincisi; Allah (c.c)'ın bir emri konusunda insanları hakem tayin ettiler. Oysa Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hüküm vermek Allah'a aittir..." **(Yusuf: 40)**

İnsanların hüküm verme hakları ise yoktur." İbni Abbas (r.a) onlara şöyle dedi:

"Sizin bu iddianızın yanlışlığını Kur'an'dan ayet okuyarak size ispatlamama razı mısınız?" Onlar:

"Evet" dediler. İbni Abbas (r.a) onlara dedi ki:

"Siz diyorsunuz ki: "Allah'ın bir emri konusunda insanları hakem tayin ettiler." Öyleyse size, çeyrek dirhem değerinde olan bir tavşanı ihramlı iken avlamanın cezasını belirlemek için insanları hakem tayin etmeyi bildiren ayeti okuyayım. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Siz, ihramlıyken avı ödürmeyin. Sizden kim onu kasıtlı olarak öldürürse, cezası, hayvandan öldürdüğünün bir benzeridir. Buna da, Kabe'ye ulaşmış bir kurbanlık olarak içinizden adalet sahibi iki kişi hükmedecektir." **(Maide: 95)**

Şimdi Allah hakkı için size soruyorum: İhramlıyken avlanmanın cezasını belirleme konusunda mı yoksa insanların kanını koruma ve ıslah olmalarını sağlama konusunda mı insanları hakem tayin etmek daha iyidir? Siz çok iyi biliyorsunuz ki Allah (c.c) dileseydi avlanma konusundaki bu yetkiyi erkeklere vermeyebilirdi.

Yine Allah (c.c), karı ile koca arasındaki ihtilafın çözülmesi için insanların hakem tayin edilmesini bildirmiş ve hakemlik yetkisini erkeklere vermiştir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem, kadının ailesinden bir hakem gönderin. (Karı-koca) **barışmak isterlerse Allah aralarını bulur. Allah şüphesiz Alim'dir, Habir'dir."** **(Nisa: 35)**

Şimdi bu deliller karşısında görüşünüzün yanlışlığını kabul ediyor musunuz?" Onlar:

"Evet" diyerek cevap verdiler. ***(Hakim Müstedrek c: 2 s. 150-152'de rivayet etti ve Müslim'in şartlarına göre sahih dedi. Zehebi de buna katıldı. Ahmed Müsned c: 1 s. 342'de özet olarak rivayet etti. Ahmed Şakir bu rivayet için senedi sahihtir dedi. Beyhaki Essünenül Kübra c: 8 s: 179'da, Taberani Mucemul Kebir'de, Abdurrezzak Mushannefin'de, İbni Abdul Ber Camiul Beyan'da s: 375-277'de rivayet etti.)***

Bu delil, İbni Abbas (r.a)'ın Havaric'le tartıştığını, onlara **Maide: 44** ayetini yanlış anladıklarını ispatladığını ve bu gibi görüşlerin tehlikesinden müslümanları uzaklaştırdığını göstermektedir. Onlara söylemiş olduğu:

"Bu sizin düşündüğünüz gibi insanı İslam milletinden çıkaran küfür değildir." veya "Bu, bir başka küfürdür (bu büyük küfürden aşağı bir küfürdür)" şeklindeki sözlerini, insanlar sahabeleri ve zalim hakimleri tekfir etmesinler ve bu ayeti onlara uygulamasınlar diye, onların bu konudaki yanlış anlayışlarını düzeltmek için söylüyordu. Yoksa bu

sözleriyle, zamanımızda İslam şeriatini bir kenara atarak onun yerine beşeri kanunları uygulayan hakimleri asla kastetmemiştir. Zira onun zamanında böyle bir durum zaten olmamıştı.

İbni Abbas (r.a) da diğer sahabeler gibi, Havaric düşüncesine sahip olanların İslam ümmeti için ne kadar büyük tehlike olduklarını çok iyi bilmesine rağmen Havaric'ten bazı kimselerle sorularına cevap vermek için ilişki kuruyordu . Bu sebeble onun yanında Havaric'ten ve onların ibadetkar oluşlarından söz edildiğinde şöyle derdi:

"Bunlar yahudiler ve hristiyanlardan daha ibadetkar değildir. Zira yahudi ve hristiyanlar çok ibadetkar olmalarına rağmen Allah (c.c) onları sapıklıkla vasfetmiştir." ***(İbni Ebu Şeybe c: 15 s: 313, Lalikai Şerhussünne c: 8 s: 1322 Hadis no: 2315)***

İbni Abbas (r.a), Havariç hakkında şöyle dedi:

"Onlar Kur'an'ın muhkemine iman etmekte fakat müteşabihi konusunda yanlışa düşerek helak olmaktadırlar." ***(Lalikai Şerhussünne c: 8 s: 1322)***

Ebu Mecliz'in rivayetine gelince... Bu rivayetler şöyledir:

Mutemir b. Süleyman: "İmran b. Cedir'den şöyle duydum" dedi.

"Beni Amr b. Seddüs'ten (haricilerden) Ebu Mecliz'e bir topluluk geldi ve şöyle dediler:

"Ya Eba Mecliz!

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)**

sözünü gördünüz mü? Bu, hak mı?" Ebu Mecliz:

"Evet" dedi. Onlar dediler ki:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." **(Maide: 45)**

Bu, hak mı? Ebu Mecliz:

"Evet" dedi. Onlar dediler ki:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." **(Maide: 47)**
Bu, hak mı? Ebu Mecliz:

"Evet" dedi. Bunun üzerine onlar şöyle dediler:

"Ey Eba Mecliz! Şunlar (Ali ve Muaviye (r.a)'yi kastediyorlar) Allah'ın indirdikleriyle hükmediyorlar mı?" Ebu Mecliz dedi ki:

"Bu onların dinidir. Onunla yaşıyorlar, onunla konuşuyorlar, ona davet ediyorlar. Eğer onlar, ondan birşey terk ederlerse, bir günah işlediklerinin bilincindedirler, günah işlediklerini kabul ediyorlar."

Onlar şöyle dediler:

"Vallahi böyle değil, sen korkuyorsun." Ebu Mecliz şöyle dedi:

"Asıl sizler korkuyorsunuz. Ben bu işledikleri şeyi küfür olarak görmüyorum, ama siz tereddüt etmeden küfür hükmü veriyorsunuz ve küfür hükmü vermenize rağmen onlara karşı çıkmıyorsunuz. Halbuki ayetler yahudiler, hristiyanlar ve bunlar gibi yapan şirk ehli hakkında nazil olmuştur."

Bu konudaki diğer bir rivayet ise şöyledir:

Hammad, İmran b. Cedir'in şöyle dediğini rivayet etti:

"Ebadiyye'den (haricilerden bir taife) bir grup Ebu Mecliz'e gelerek şöyle sordular:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin, zalimlerin, fasıkların ta kendileridir. Öyle değil mi?" Ebu Mecliz (emirleri kastederek):

"Bunlar yaptıklarının farkındadırlar ve günah işlediklerini kabul ediyorlar. Bu ayetler ise yahudiler ve hristiyanlar hakkında nazil olmuştur" dedi. Onlar şöyle dediler:

"Vallahi bildiklerimizi sen de biliyorsun. Fakat onlardan çekiniyorsun." Ebu Mecliz:

"Bu ithamı aslında hak eden sizlersiniz. Biz ise korkmuyoruz. Fakat bu ayetleri sizin gibi anlamıyoruz" dedi. Bunun üzerine onlar:

"Hayır, siz de anladığımızı anlıyorsunuz, ama korkunuzdan bu işi açıklayamıyorsunuz" dediler."

(Taberi Tefsiri c: 10 s: 347)

Mahmut Şakir bu iki rivayet hakkında şöyle dedi:

"Allah'ım! Sapıklıktan sana sağınırız. Zamanımızda söz sahibi olmuş fitne ve şüphe ehli, siyasal iktidarların Allah (c.c)'ın indirdikleriyle hükmetmemelerinin, Kur' an ve sünnetin hükümlerini bırakarak batının kanunlarını İslam memleketlerinde uygulamalarının İslam'da caiz olduğuna dair delil arıyor. Bu konuda zikredilen Ebu Mecliz'le ilgili iki rivayeti bulunca hemen olayı anlamadan bu iki rivayeti dayanak edinerek siyasal, ekonomik, sosyal ve hukuki meselelerde, kitap ve sünnetin dışında, kafirleri taklit ederek hüküm vermenin, beşeri ilişkileri buna göre düzenlemenin mümkün olabileceğini, böyle davrananların, bunları uygulayanların ve bunlara tabi olup rıza gösterenlerin İslam milletinden çıkmayacağını ileri sürüyor.

Bu iki rivayete dikkatle bakan kimse soranı, sorulanı ve olayların yaşandığı dönemi bilerek bu meseleyi ona göre göz önünde bulundurursa, olayı daha iyi anlar.

Ebu Mecliz tabiindendi. Esas ismi Lahik İbni Hamid Eşşeybani Essedüsi'dir. Ali (r.a)'yi severdi. Ebu Mecliz'in kavmi Benu Şeyban, Sıffin ve Cemel vakasında Ali (r.a)'nin taraftarları arasındaydı. Sıffin vakasında iki hakem olayı olduktan ve Havariç Ali (r.a)'den ayrıldıktan sonra, Benu Şeyban'dan ve Benu Sedus'tan bir taife de Ali (r.a)'den ayrılanlara katıldı. Ebu Mecliz'e soru yönelten de bu topluluktandı. (Sahih rivayete göre) bu topluluğa "Ebadiyye" denirdi.

"Ebadiyye," Havariç'ten bir cemaatti. Havariç gibi onlar da emirleri tekfir ediyorlardı. Sıffin vakasındaki iki hakem olayından sonra Ebadiyye'nin görüşüne göre, emir sahipleri ve ona tabi olanlar kafir olmuşlardır. Çünkü onlar; hakem tayin etme olayında Allah (c.c)'ın indirdiğine göre hareket etmemişlerdir. Onlar bu şekilde inanıyorlardı.

Ebadiyye'den Ebu Mecliz'e soru soranlar, onun da sulta sahiplerini tekfir etmesi ve kendi sapık görüşlerini desteklemesi için bu ayetleri delil getiriyorlardı. Ebu Mecliz ise bu delillerin onlara tatbik edilemeyeceğini söylüyor ve:

"Onlar, (emirler) Kur'an'dan ve sünnetten bir şeyi uygulamamışlarsa bu yaptıklarının günah olduğunu bilirler" diyordu.

Görülüyor ki, bu durum zamanımızdakinden farklıdır. Yukarıda zikredilen olay zamanımızdaki fitne ve şüphe ehlinin İslam dışı siyasi iktidarları meşru götermeleri için bir dayanak olamaz...

Zamanımızdaki hükümetler, tüm boyutları ile haktan uzaklaşmış, Allah (c.c) ve Rasulünün getirdiklerini bir kenara atmış, batıdan ithal edilen sistemleri tatbik ederek onları Allah (c.c)'ın indirdiklerinden üstün tutmuşlardır. Bu, Allah (c.c)'ın hükmünden yüz çevirmek ve beşeri kanunları Allah (c.c)'ın hükmüne tercih etmekten başka bir şey değildir. Bütün alimlere göre şirktir, küfürdür. Bunda hiç bir şüphe yoktur. Evet! "Bu olabilir" diyen de "böyle yapalım" diyen de ihtilafsız İslam milletinden çıkmış, kafir olmuştur.

Bugün içinde bulunduğumuz durum çok korkunçtur. İstisnasız Allah (c.c)'ın bütün hükümleri haciz altına alınmış ve bir kenara atılmıştır. Allah (c.c)'ın şeriati tümüyle yürürlükten kaldırılmış, Allah (c.c) ve Rasulünün kitap ve sünnetle getirdiklerine karşılık beşeri düşünceler

tercih edilmiştir. Beşeri kanunların, Allah'ın kanunlarından üstün olduğunu, İslam şeriatinin zamanımıza değil başka bir zamana ait olduğunu, Kur' an'daki ayetlerin ise o dönemdeki olaylar ve sebebler hakkında indiğini ve sadece o dönem için geçerli olduğunu, zamanımızda ise bu hükümlerin geçersiz olduğunu iddia edenler artmıştır.

Öyle ise zamanımızdaki bu durum ile Ebu Mecliz ve Ebadiyye arasında zikri geçen hadise arasında nasıl bir ilişki kurulabilir? Hatta zannettikleri gibi o dönemde bir olay hakkında Allah (c.c)'ın hükmünü tatbik etmeme söz konusu olsa bile, nasıl bu meseleyi delil olarak getirebilirler? Oysa, o gün yaşananlarla bugünkü durum arasında hiçbir benzerlik yoktur. Evvelkiler hiçbir zaman İslam şeriatinin dışında herhangi bir beşeri ölçüyü ve kanunu hayat pratiğine geçirip, halkı buna uymaya zorlamış değillerdir. Zaten böyle bir olaya İslam tarihinde rastlanmamıştır.

İkinci olarak; belli bir olayda Allah (c.c)'ın hükmü dışında bir hükümle hükmeden ya bilmediği için, ya da hevasına uyarak masiyette bulunmuştur. Bu ise günahtır, tevbe ile affolunabilir. İctihadında diğer alimlere muhalefet edilmiş ama burada da tevil Kur'an ve sünnetin naslarına dayandırılmıştır. Fakat, gerek Ebu Mecliz'in zamanında gerekse ondan sonraki dönemlerde, herhangi bir meselede Allah (c.c)'ın hükmünü değiştirerek inkar etmek veya küfrün hükmünü Allah (c.c)'ın hükmüne tercih etmek kesinlikle söz konusu olmamıştır. Ebu Mecliz ile Ebadiyye arasında geçen konuşmalar da böyle bir olaya yönelik değildi. Dolayısıyla Ebu Mecliz ile Ebadiyye arasında geçen olay, zamanımızdaki Kur'an'ı tatbik etmeyen siyasal güçleri İslam milletindenmiş gibi göstermeye delil getirilemez, bunu yapmak affedilmez bir gaflettir, küfürdür.

Evet! Hakim güçlere dalkavukluk, yaltaklık ve uşaklıktan ötürü bu iki rivayeti çarpıtıp da batılın doğrultusunda yorumlayarak Allah'ın indirdikleri dışında bir şeyle hükmetmenin mümkün olabileceğini iddia edenin hükmü kafirdir, mürteddir. Tevbeye davet edilmesi gerekir. Tevbe etmezse küfründe veya irtidadında ısrar eden kişinin hükmünü alır." ***(Taberi Tefsiri c: 1 s: 348 Dipnot: 2)***

Mahmut Şakir'in Ebu Mecliz hakkında zikrettiği sözlere ek olarak şunları belirtelim:

Ebu Mecliz'in siyresine bakan bir kişi şunları muhakkak görecektir:

1 - Ebu Mecliz, Havaric'e çok önem veren ve Ali (r.a) ile Havariç arasında geçen hadiseyi rivayet eden bir kişiydi. Rivayetlerinden bir tanesi şöyledir:

Ali (r.a) taraftarlarına, Havariç bir şey yapmadığı müddetçe onlara saldırmamalarını emretti. Ne zamanki Havariç, Abdullah b. Habbab ve hamile cariyesini öldürdü. İşte ancak o zaman onlara saldırdı. ***(Bu hadiseyi daha ayrıntılı öğrenmek isteyen İbni Ebi Şeybe'nin Musannef'i c: 15 s: 308-323'e bakabilir.)***

2 - Ebu Mecliz ile Havariç ve Ebadiye arasında olaylar olmuştur. Çünkü Ebu Mecliz bazı zamanlarda emirlik görevlerinde bulunmuştu. Ebu Mecliz'in hayatını yazanlar onun hakkında şöyle dediler:

"İbni Asakir, Ebu Mecliz hakkında şöyle dedi:

"Mer'u ahalisi Ebu Mecliz'e gelerek onu kendilerine emir tayin etti." ***(Tarihi Dımeşk c: 6 s: 17-18)***

3 - Ebu Mecliz, zamanındaki emirlerle ilişki içerisindeydi ve onlara vaazu nasihat ediyordu. Bu sebeble emirler hakkındaki görüşünü öğrenmek ve bu konuda onunla tartışmak için Ebadiyelerin ona gelmeleri normaldir. Ebu Mecliz, kendisine gelen bu kimselere ehli

sünet vel cemaatin görüşlerini bildirdi. Onlara bildirdiği görüşler, Taberi'nin rivayetinde geçmektedir.

4 - Ebu Mecliz'in, Ömer b. Abdulaziz'le de ilişkisi vardı.

Ömer b. Abdulaziz:

"Horasan hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum, bu sebeble bana doğru söyleyen bir kişi gösterin." Dediğinde ona Ebu Mecliz'i gösterdiler. Bunun üzerine Ebu Mecliz'i çağırarak ona Horasan hakkında sordu."

(Taberi Tarihi c: 6 s: 559, İbni Esir el Kamil c: 5 s: 51-52)

Bilindiği üzere Ömer b. Abdilaziz ile Havariç arasında çok tartışma olmuş, onlarla yaptığı tartışmalarda onları yenmiş ve genellikle Havariç ondan razı olmuştu. Ebu Mecliz, Ömer b. Abdilaziz'in yanında bulunduğu ve Ömer b. Abdilaziz ona güvendiği için o da bu tartışmalara katılıyordu.

Ebadilere gelince... Bunlar, Osman b. Affan (r.a)'ı ve Ali b. Ebi Talib (r.a)'i tekfir ediyor ve **Maide: 44** ayetini kendilerine delil getiriyorlardı. Osman (r.a)'ı ve Ali (r.a)'yi tekfir eden kişi, onlardan sonra gelen Muaviye ve Beni umeyye halifelerini de elbette tekfir eder. Ebadiye'ye göre; Muaviye ve Ömer b. Abdülaziz dışındaki Benu Umeyye halifeleri, Osman b. Affan ve Ali (r.a)' den daha kafirdirler. Çünkü Ebadilere göre zulüm küfürdür. Hatta zulüm olmasa bile, bir insanı hakem tayin etmek de küfürdür. Osman ve Ali (r.a)'yi işte bu sebeble tekfir ettiler. Ebu Mecliz ile Ebadiler arasındaki tartışmalar şüphesiz bu tür hakimler hakkındaydı.

Ebadiler, **"Maide: 44"** ayetini delil göstererek zalim müslüman hükümdarları tekfir ediyorlardı. Ebu Mecliz ise onlara karşı gelerek bu ayetin hükmünün onlar hakkında olmadığını söylüyordu. Zira onlar İslam şeriatini din olarak kabul etmiş ve onun dışında herhangi bir hükme boyun eğmemişlerdi.

Ebu Mecliz'in hadisesini ve cevabını; İslam şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan zamanımızın hakimlerinin müslümanlığını ispat etmek için delil göstermek, en büyük sapıklıktır. Çünkü gerek Ebu Mecliz zamanında ve gerekse İbni Abbas (r.a) zamanında böyle bir durum asla olmamıştır.

Havaricin fitnesi ilk ve büyük bir fitne olduğu için sahabeler bu fitneyi akıllarından hiç çıkarmamışlardır. Onun için:

"Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)** ayetini tefsir ederken, Havaric'in görüşlerine reddiye yapmışlardır. Zira Havaric'in zalim hükümdarları tekfir konusunda en büyük dayanakları bu ayet idi.

Öyleyse sahabelerin, zalim hakimleri kastederek: "İşlediği İslam'dan çıkartmayan bir küfürdür" şeklindeki sözleri, İslam şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan zamanımızın hakimleri için nasıl delil alınabilir? Bu iki hakim arasındaki fark, kafir ile müslüman arasındaki fark gibidir.

Beşeri Kanunlarla Hükmedenleri Tekfir Etmemek İçin Ortaya Atılan Şüpheler Ve Cevapları:

Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak yerine beşeri kanunları uygulamaya koyan tağutların tekfir edilmemesi için bazı şüpheler ortaya atılmış ve bu şüphelerin ortaya atılması için de şu iki kaynak kullanılmıştır:

Birincisi: Tağuta bağlı olan ve onu savunan yayın organları ve belamlar.

İkincisi: İslam'a bağlı olduğunu iddia eden bazı cemaatler. Bu cemaatler, İslam'a bağlı olmadıkları ortaya

çıkmasın diye, Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak yerine beşeri kanunları uygulayan hakimlerin İslam' daki hükmünün kafir değil, müslüman olduğunu söylerler. Hatta bu hakimleri kafir çıkarmamak için kendilerince bir takım deliller getirerek bu hakimleri mazeretli kılacak şüpheler ortaya atarlar.

Zikrettiğimiz bu iki kaynağın ortaya attığı şüpheler ancak cahil olan insanları etkilemiştir. Bu sebeble bu şüpheleri ve bu şüphelerin batıllığını ortaya çıkarmak gerekir.

Bu şüphelerden başlıcaları şunlardır:

Birinci Şüphe: Rasulullah (s.a.s), bir meselede Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmemiştir.

Rasulullah (s.a.s), Abdullah b. Ubey b. Selül, Aişe (r.a)'ye iftira ettiği zaman ona iftira haddini uygulamamıştır. Böyle yapmakla Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmemiş oldu.

Cevap: Rasulullah (s.a.s)'ın, Aişe (r.a)'ye atılan iftira konusunda Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmediğini söyleyen kimseler aslında Rasulullah (s.a.s)'a büyük bir iftira atmış ve bu sebeble küfre girmişlerdir. Zira Rasulullah (s.a.s), Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmesi için gönderilmiş bir rasuldür ve Allah (c.c)'ın hükmü dışında bir hüküm vermesi asla mümkün değildir.

Rasulullah (s.a.s), Usame b. Zeyd (r.a)'e şöyle demiştir:

"Allah (c.c)'ın bir haddi konusunda mı şefaatçi oluyorsun? Sizden önceki kavimlerin helak sebebi; şerefli birisi hırsızlık yaptığında ona had uygulamayı terk etmeleri, zayıf kimseler hırsızlık yaptığında ise ona hırsızlık haddini uygulamaları idi. Allah'a yemin ederim ki Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık yaparsa, onun da elini keserim." ***(Buhari, Müslim)***

Bazı rivayetlerde Abdullah b. Ubey b. Selül'e, Aişe (r.a)'ye iftira ettiği için had uygulandığı, bazı rivayetlerde ise had uygulanmadığı geçmektedir.

Dr. Abdulaziz b. Abdullah el Hamidi, Kur'an'da Münafıklar kitabının 294-296 sayfalarında şöyle demiştir:

"Rasulullah (s.a.s)'ın, ifk hadisesine katılanlara had uygulayıp uygulamadığı konusunda alimler ihtilaf etmişlerdir. Bazı alimlere göre; Rasulullah (s.a.s) onlara had uygulamadı. Çünkü iftira suçu, ne delillerle ne de suçluların ikrarıyla sabit olmuştu.

Bu görüşü İbni Hacer, **Fethul Bari c: 8 s: 479**'da Maverdi'den nakletmiştir.

Bazı alimlere göre Abdullah b. Ubey b Selül hariç, iftiracıların hepsine had uygulanmıştır. Bu görüşü **İbni Kayyım Zadul Mead c: 2 s: 114-115**'te zikretmiştir.

Bu görüşün delil olarak dayandırıldığı rivayet şunlardır:

Aişe (r.a) şöyle dedi:

"Allah (c.c) benim beraetimle ilgili ayetleri Kur'an' da indirdiğinde Rasulullah (s.a.s) minbere çıkarak beraetimle ilgili ayetleri okudu. Minberden indikten sonra iki adam ve bir kadına iftira sebebiyle had uyguladı." ***(Tirmizi hasen-garib senedle, İbni Mace ve Ebu Davud mürsel senedle rivayet ettiler.)***

Ebu Davud'un rivayetinde şöyle bir ziyade vardır:

"Rasulullah (s.a.s) minberden inince iki adam ve bir kadının iftira sebebiyle celdedilmesini emretti. Bunlar Hassan b. Sabit, Mıstah b. Usase ve Hamne bintu Cahş idi."

Bu hadise göre, iftira haddi sadece üç kişiye uygulanmıştır ve bu üç kişinin içinde Abdullah b. Ubey b. Selül yoktur.

Kadı İyad bunun sebebini şöyle açıkladı:

"Abdullah b. Übey b. Selül açık bir şekilde iftira etmemiş, sadece söylenenleri tekrarlamış ve meseleyi araştırmıştır. Bu sebeble ona iftira haddi uygulanmamıştır." ***(Fethul Bari c: 8 s. 481)***

Bazı alimlere göre; Abdullah b. Ubey b. Selül'e maslahat sebebiyle had tatbik edilmemiştir. Zira Rasulullah (s.a.s) onun halis münafık olduğunu bildiği halde maslahat sebebiyle onu öldürmemişti. Çünkü kavmi ona itaat etmekteydi.

Bazı alimlere göre; Abdullah b. Ubey b. Selül'e had uygulamamasının sebebi; Abdullah b. Ubey b. Selül'ün münafık olmasıdır. Zira had müminler için günahlardan bir keffarettir. Abdullah b. Ubey b. Selül ise mümin olmayan münafık bir kişi idi. Bu sebeble onun günahını affettirmemek için ona had uygulanmamıştır.

İbni Kayyım bu iki görüşü de zikretmiş, fakat ikinciyi tercih etmiştir. ***(Zad'ul Mead c: 2 s: 115)***

Bazı alimlere göre Abdullah b. Ubey b. Selül'e diğer iftiracılar gibi had uygulanmıştır.

Said b. Cübeyr (r.a) şöye dedi:

"Rasulullah (s.a.s), Hassan b. Sabit, Abdullah b. Ubey b. Selül, Mıstah b. Usase ve Hamne bintu Cahş'ın her birine Aişe (r.a)'ye iftira ettikleri için seksener sopa had cezası uygulamıştır. Münafıkların başı olan Abdullah b. Ubey b. Selül hariç diğer iftiracıların hepsi tevbe ettiler. Abdullah b. Ubey b. Selül ise münafık olarak ölmüştür."

(Taberani rivayet etti.)

İbni Hacer el Heytemi bu hadis için şöyle dedi:

"Bu hadisi Taberani rivayet etti. Bu rivayetin senedinde İbni Luhayya vardır ve bu kişi zayıf bir kişidir. Diğer raviler ise güvenilir kişilerdir."

(Mecmauzzevaid c: 7 s: 80)

İbni Hacer, Hakim El İklil kitabında Ebi Uvey Hasen İbni Zeyd'den ve Abdullah b. Ebi Bekir b. Hazm' dan ve başkaları mürsel olarak şöyle rivayet etmişlerdir:

"Abdullah b. Ubey b. Selül iftira sebebiyle sopa atılanlardan biridir." ***(Fethül Bari c 8 s 481)***

Bu konuda en kuvvetli olan görüş budur. Bunun sebebi; bu iki rivayet sebebiyledir. Bu iki rivayet ne kadar mürsel bir yoldan gelmişse de birbirini kuvvetlendirmektedirler.

Tirmizi, İbni Mace ve Ebu Davud'da rivayet edilen hadise göre Rasulullah (s.a.s), zikredilen üç kişiye iftira sebebiyle iftira haddi uygulamıştır. Rasulullah (s.a.s), bu üç kişiye iftira haddi uygulamışsa, iftirada bulunanların hepsine de had uygulamış demektir.

Rasulullah (s.a.s)'ın Abdullah b. Ubey b. Selül'e maslahat sebebiyle had uygulamadığını ifade eden görüş ise kabul edilmeyen bir görüştür. Çünkü Abdullah b. Ubey b. Selül, ya küfrünü açıklamıştır ve mürted olduğu için bundan dolayı kendisine had uygulanması gerekir, zira buna karşı gelemezdi ya da nifakını gizleyen bir kimseydi ve onun küfrü bilinmiyordu. Böyle bir durumda o öldürülseydi fitne çıkabilirdi.

Fakat suçu sabit olan kimseye, her müslümana uygulandığı gibi o suçun cezası uygulanmalıdır. Şayet Abdullah b. Ubey b. Selül'ün suçu sabit olmuş ise fitne çıkma ihtimali olmayacağı için ona ceza uygulanırdı. Böyle bir durumda cezayı uygulamamak asıl fitneye sebebiyet verir. İnsanlar; "Rasulullah (s.a.s) Allah (c.c)' ın haddini uygulamadı" diye söylenmeye başlarlar. Oysa Rasulullah (s.a.s) eski ümmetlerin helak sebebini; **"şerefli insanlar suç işlediğinde onlara had uygulamamaları, zayıf kimseler suç işlediğinde ise onlara had uygulamaları"** olarak açıklamıştır.

Alimlerin görüş ve rivayetlerinden anlaşılan şudur:

Şayet Abdullah b. Ubey b. Selül'e iftira haddi uygulanmamışsa, açık bir şekilde iftirada bulunmadığı, yani iftira suçu onun hakkında sabit olmadığı için uygulanmamıştır. Çünkü suç sabit değilse hadler uygulanmaz. İşte bu sebeble Rasulullah (s.a.s) ona, iftiracı oldukları sabit olan kimselere uyguladığı gibi had uygulamamıştır.

Bu iki açıklamayla, Rasulullah (s.a.s)'ın Allah (c.c)' ın indirdiğiyle hükmetmediği şüphesi reddedilmiş olur.

İkinci Şüphe: Rasulullah (s.a.s) ve bazı sahabeler Allah (c.c)'ın helal kıldığını haram kılmışlardır.

Bu şüpheyi ortaya atanlar şöyle derler: "Evet! Beşeri kanunlar Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını ise haram kılmaktadır. Fakat bu kanunları koyan ve onunla hükmeden kimseler niçin tekfir edilsinler ki? Zira Rasulullah (s.a.s) ve bazı sahabeler de helalleri haram kılmış ve bu konuda onları kimse tekfir etmemiştir.

Bu kimseler, kendilerine şu ayetleri delil almaktadırlar:

"Ey nebi! Eşlerinin rızasını isteyerek, Allah'ın sana helal kıldıklarını niçin haram kılıyorsun? Şüphesiz ki Allah Gafur'dur, Rahim'dir. Allah, yeminlerinizin (keffaretle) **çözülmesini size farz** (veya meşru) **kıldı. Allah, sizin mevlanız** (sahibiniz, yardımcınız)**dır. O, Alim'dir, Hakim'dir."** **(Tahrim: 1-2)**

"Ey iman edenler! Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın ve haddi aşmayın! Şüphesiz Allah, haddi aşanları sevmez. Allah'ın size rızık olarak verdiklerinden helal ve temiz olarak yiyin! Kendisine inanmakta olduğunuz Allah'tan korkup sakının! Allah sizi, rastgele söylediğiniz yeminlerinizden dolayı sorumlu tutmaz, ancak yeminleri-

nizle bağladığınız sözlerden dolayı sizi sorumlu tutar. Onun (yeminin) **kefareti, ailenizdekilere yedirdiklerinizin ortalamasından on yoksulu doyurmak ya da onları giydirmek veya bir köleyi özgürlüğüne kavuşturmaktır.** (Bunlara imkan) **bulamayan** (için) **üç gün oruç** (vardır)**. Bu, yemin ettiğinizde** (bozduğunuz) **yeminlerinizin keffaretidir. Yeminlerinizi koruyunuz! Allah, size ayetlerini böyle açıklar, umulur ki şükredersiniz." (Maide: 87-89)**

Cevap: Bu şüpheyi ortaya atan kimseler Rasulullah (s.a.s)'a ve onun sahabelerine gerçekten büyük bir iftira atmışlardır.

Helali haram kılma meselesine gelince... Bu, dört şekilde olur ve bunlardan bazıları küfür, bazıları ise küfür değildir:

1 – Cahiliye ehlinin haram aylarının yerlerini değiştirmeleri, bahira, saibe, vasile ve ham'ı haram kılmaları gibi yeni bir teşri koyarak helal olan bir ameli haram kılmak.

Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

"(Haram aylarının) **yerlerini değiştirmek ancak inkarda bir artıştır. Bununla kafirler şaşırtılıp, saptırılır. Allah'ın haram kıldığına sayı bakımından uymak için, onu bir yıl helal, bir yıl haram kılıyorlar. Böylelikle Allah'ın haram kıldığını helal kılmış oluyorlar. Yaptıklarının kötülüğü kendilerine "çekici ve süslü" gösterilmiştir. Allah, inkarcı bir topluluğa hidayet vermez." (Tevbe: 37)**

"Allah bahira, saibe, vasile, ham diye birşey kılmamıştır. Fakat kafirler yalan yere Allah'a iftira etmektedirler ve onların çoğunun da kafaları çalışmaz." (Maide: 103)

Böyle helal olan amelleri haram kılmak ve onu bir teşri haline getirerek insanları bunu uygulamaya zorlamak, İslam şeriatine muhalif ve küfür olan bir ameldir.

2 – Helal olan bir şeyi, insanın nefsi sevmediği için terketmesi küfür ve suç değildir.

3 - Bir şeyi adakla nefse haram kılmak. Mübah olan bazı amelleri yapmamak için adak adamak gibi...

4 – Helal olan bazı şeyleri yemin ederek nefse haram kılmak.

Bu sayılanlardan üçüncü ve dördüncü maddeler, bizden önceki şeriatlerde helal kılınmıştı.

Allah (c.c), Yakub (a.s) hakkında şöyle buyurdu:

"Tevrat indirilmeden önce, İsrail'in kendisine haram kıldığı şeyler dışındaki bütün yiyecekler İsrail oğullarına helal idi. (Ey Muhammed! O yahudilere) **de ki: "Eğer doğru sözlülerden iseniz** (haydi) **Tevrat'ı getirin ve hemen onu okuyun!"** **(Ali İmran: 93)**

Allah (c.c), **Tahrim: 1-2** ve **Maide: 87-89** ayetleriyle böyle mübah olan şeyleri nefse haram kılmayı bizim şeriatimizde neshederek haram kılmıştır.

Bu ayetler indikten sonra her kim Allah (c.c)'ın helal kıldığını, nefsine haram kılmak için bir adak adar veya yemin ederse, yeminini ve adağını bozması, helal olan şeyleri yapması gerekir.

Tahrim: 1-2 ve **Maide: 87-89** ayetlerindeki haram kılma, teşri konusunda değil sadece adak ve yemin konusundadır. Zira ayetlerin siyakı bunu göstermektedir.

Allah (c.c), Tahrim suresinde şöyle buyuruyor:

"Allah, yeminlerinizin (keffaretle) **çözülmesini size farz** (veya meşru) **kıldı."**

Maide suresinde ise şöyle buyuruyor:

"...rastgele söylediğiniz yeminlerinizden dolayı sorumlu tutmaz, ancak yeminlerinizle bağladığınız sözlerden dolayı sizi sorumlu tutar."

Bu açıklamalardan sonra, bu ayetlerin; Allah (c.c)'ın helalini haram yaparak teşri koyan kimseleri tekfir etmemek için birer delil olamayacağı anlaşılmış olur. Çünkü Allah (c.c) böyle yapan kimseleri, **Tevbe: 37** ve **Maide: 103** ayetlerinde apaçık bir şekilde küfürle vasfetmiştir.

Zikri geçen bu dört tahrim şekli Şatıbi'nin "el İtisam" kitabının c. 1 s: 323'te tafsilatlı bir şekilde açıklanmıştır.

Üçüncü Şüphe: Rasulullah (s.a.s), Allah (c.c)'ın hükmü dışında hüküm vermeyi caiz kılmıştır.

Bu şüpheyi ortaya atanlara göre Rasulullah (s.a.s), emir tayin ettiği bir kimseye şöyle demiştir:

"Onların arasındaki meselelerde Allah (c.c)'ın hükmünü değil, kendi hükmünü ver!" İşte Rasulullah (s.a.s) bu sözü söylemekle, Allah (c.c)'ın hükmü dışında hüküm vermeyi caiz kılmıştır.

Cevap: Bu şüpheyi ortaya atan kimse, Rasulullah (s.a.s)'a büyük bir iftira atan cahil bir kişidir. Zira bu şüpheye göre; Rasulullah (s.a.s), Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmemeyi, daha açıkçası küfür olan bir amelin işlenmesini caiz görmüştür.

Rasulullah (s.a.s) hakkında nasıl olur da böyle bir düşünce ortaya atılabilir? La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah'a gerçek manada iman etmiş bir kimse, asla böyle bir inanç sahibi olamaz ve böyle bir inancı ortaya atmaz. Çünkü, la ilahe illallah'ı gerçek manasıyla bilen ve ona gerçek manada iman eden bir kişi Rasulullah (s.a.s)'ın,

Allah (c.c)'ın hükümlerini uygulamak ve Allah (c.c)'ın hükümleri dışındaki hükümleri reddettirmek için gönderildiğini bilir.

Bu şüpheyi ortaya atanların delil aldığı rivayet şöyledir:

Büreyde b. Hasib şöyle dedi:

"Rasulullah (s.a.s), orduya veya bir seriyeye bir emir tayin ettiğinde ona, Allah (c.c)'tan korkmasını ve idaresi altındaki müslümanlara iyi davranmasını vasiyet ederek şöyle derdi:

"Allah (c.c)'ın ismiyle ve Allah (c.c)'ın kelamını yüceltmek için Allah (c.c)'ı inkar edenlerle savaşın! Bir kaleyi kuşattığında, kaledekiler Allah (c.c)'ın hükmüyle indirilmelerini isterlerse onları Allah'ın hükmüyle değil kendi hükmünle indir! Zira sen, Allah (c.c)'ın onlar hakkında verdiği hüküme isabet edip etmediğini bilemezsin." **(Müslim)**

Zerre kadar ilmi olan bir kimse, bu hadisten Allah (c.c)'ın indirdiği hükümler dışında başka hükümlerle hükmetmenin caiz olduğuna dair bir anlam çıkartmaz. Zira bu hadis, müctehidin ictihadında isabet veya hata edebileceğini gösteren bir rivayettir. Müctehid ictihadında isabet ederse Allah (c.c)'ın hükmüne isabet etmiş, isabet etmezse Allah (c.c)'ın hükmüne muhalefet etmiş demektir.

Rasulullah (s.a.s) bu konuda şöyle demiştir:

"Hakim ictihad ettiğinde isabet ederse iki ecir alır. Şayet ictihad ettiğinde isabet etmezse bir ecir alır."

(Buhari, Müslim)

Rasulullah (s.a.s) bu hadisle komutanlarına şunu emrediyordu:

"Bir meseleyle karşılaştığında, Allah (c.c) ve rasulünün o meseledeki hükmünü bilmiyorsan ve o meselede ictihad etmen gerekiyorsa sakın yaptığın ictihadın Allah (c.c)'ın hükmü olduğunu söyleme! Çünkü Allah (c.c)'ın

hükmüne isabet etmeyebilirsin. Bunun kendi hükmün olduğunu söyle!"

Rasulullah (s.a.s)'ın hadisin sonunda söylemiş olduğu:

"Zira sen, Allah (c.c)'ın onlar hakkında verdiği hüküme isabet edip etmediğini bilemezsin" sözü aslında meseleyi net bir şekilde açıklamaktadır.

Dördünce Şüphe: Yusuf (a.s) kafir bir devlette bakanlık görevinde bulunmuştur.

Tağutun durum ve kanunlarını bilmeyen veya bildiği halde dinini sevenleri tağut adına, İslam ile kandırarak saf dışı etme gayesindeki kimselerin, kafir devletlerde bakan olma konusunda kendilerine delil alarak ortaya attıkları, eski bir şüphe olan Yusuf (a.s) ile ilgi meseleyi burada açıklamak istiyorum.

Onlar şöyle demektedirler:

"Tağutun kanunlarına göre bakanlık yapmak caizdir. Çünkü Yusuf (a.s) kafirlerin yanında bakanlık yapmıştır."

Cevap: Asrımızın yesağının kanunlarıyla hükmetmek için, bu kanunlara bağlı kalacağına dair yemin ederek teşri meclisi olan parlementoya giren kimselerin, kafir devlette bakan olmaya Yusuf (a.s) meselesini delil göstermeleri, bu delil geçersiz olmakla birlikte, Allah (c.c)'ın rasulü olan Yusuf (a.s)'a büyük bir iftiradır. Çünkü onlar böyle bir delili göstermekle; Allah (c.c)'ın rasulü olan Yusuf (a.s)'un, her müslümanın reddetmesi gereken tağutu reddetmediğini, bu tağutun kanunlarını kabul ettiğini ve o kanunlara bağlandığını söylemiş olurlar. Bu ise insanları tağuttan sakındırmak için gönderilen Allah (c.c)'ın rasulü Yusuf (a.s)'a en büyük hakarettir.

Yusuf (a.s)'un durumu ile tağutların hükmü altında bakan olmak arasında çok büyük farklar vardır. En önemli farklardan bazıları şunlardır:

1 - Yusuf (a.s), görevi aldığı zaman kralın kanun ve dinine bağlı kalacağına dair yemin etmedi. Halbuki zamanımızda bakan veya milletvekili olan bir kişi, kafir anayasaya ve tağuta saygılı ve ihlaslı olacağına dair yemin etmektedir.

2 - Yusuf (a.s) görev aldığı zaman, ona herhangi bir şart koşulmadı, sınırlar konulmadı. Ondan herhangi bir söz alınmadı ve dininden zerre kadar taviz vermedi. Görev almadan önce krala sadece şöyle demişti:

"Beni yerin hazinelerinin bakımına memur et! Zira ben çok iyi bir koruyucu ve bilgili bir idareciyim."

(Yusuf: 55)

3 - Yusuf (a.s), devletin kanunlarına bağlı değildi ve o kanunlara uymuyordu. Onun görevi özeldi ve böyle bir görev daha önce hiç kimseye verilmemişti. Allah (c.c) ona yardım etmeseydi böyle bir görev onun için söz konusu olamazdı. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Böylece biz Yusuf'u (emin) bir yere yerleştirdik. Orada dilediği gibi davranırdı." **(Yusuf: 56)**

Yusuf (a.s), yönetimde görev alırken Allah (c.c)'ın yardımıyla dilediği gibi davranacak şekilde görev almıştır. Allah (c.c) ayette:

"Orada dilediği gibi davranırdı" buyurduğu üzere, Yusuf (a.s) yönetme konusunda dilediği gibi davranmaktaydı. Kralın hükümlerine bağlı değildi ve onun hükümleriyle asla hükmetmemişti. O, sadece Allah (c.c)' ın kanunlarını uygulamıştı ve kral da bu konuda ona herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Zira kral, ne bakan ne vezir hiç kimseye verilmeyen bir dokunulmazlığı ona vermişti.

Bu dokunulmazlık, zamanımızdaki kafir devletlerde bakanlık yapanların sahip olduğu dokunulmazlık gibi değildir. Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"Hükümdar şöyle demişti: "Onu bana getirin de kendime has (müşavir) **yapayım." Onunla konuşunca da demişti ki: "Bugün artık sen, nezdimde güvenilir bir mevki sahibisin."** **(Yusuf: 54)**

Yusuf (a.s), Allah (c.c)'ın buyurduğu gibi görevinde dilediği gibi hükmetmekte, dilediği gibi davranmakta, dilediğine vermekte, dilediğine vermemekteydi ve hiç kimseye karşı da sorumlu değildi.

Öyleyse asrımızın yesağına ihlasla ve sadakatla bağlı olacağına, saygı göstereceğine dair yemin eden, teşri hakkını ona veren ve onun kanunlarını uygulayan zamanımızdaki kimseler, acaba Yusuf (a.s) gibi midirler?

4 - Allah (c.c), Yusuf (a.s) hakkında:

"Yusuf'u (emin) **bir yere yerleştirdik."** buyurduğu üzere Yusuf (a.s)'u Mısır'a yerleştirmiş ve orada onu iktidar sahibi yapmıştır. Bu şekilde yeryüzünde yetki sahibi kılınan Yusuf (a.s), şüphesiz Allah (c.c)'ın hükümlerini uygulayacaktır. Zira Allah (c.c), yeryüzünde yetkili kılınan müminlerin nasıl davranmaları gerektiği konusunda şöyle buyurmuştur:

"Onları yeryüzüne yerleştirir ve iktidar sahibi kılarsak, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler, ma'rufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir." **(Hac: 41)**

Yusuf (a.s), ayette zikredilen mümin kimselerin önderidir... O, yeryüzünde Allah (c.c)'ın hükümleriyle hükmetmeye elbette daha layıktır...

En büyük iyilik şüphesiz, Tevhiddir. En büyük münker ise şüphesiz, şirktir. O halde Yusuf (a.s) insanları tevhide davet etme, onları şirkten sakındırma görevini en güzel şekilde yapmıştır.

Zira Yusuf (a.s), en sıkıntılı durumu olan hapis anında bile insanları Allah (c.c)'a imana, tağutu reddetmeye davet etmiştir.

Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"(Yusuf onlara şöyle demişti:) **Birbirinden ayrı Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa herşeye hakim ve galib olan tek bir Allah mı?" Sizin Allah'ı bırakıp da taptığınız şeyler, sizin ve babalarınızın verdiği bir takım isimlerden ibarettir.** (Oysa) **Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm vermek, yalnız Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu** (bunu) **bilmezler."**

(Yusuf: 39-40)

5 - Yusuf (a.s) kralın yanında görev aldığı zaman kralın emirlerine itaat ederek görev yapmamış, onun dinine ve kanunlarına asla boyun eğmemiş ve onunla amel de etmemiş, bilakis kraldan tamamiyle bağımsız olarak dilediği hükümleri uygulamıştır. Böyle olmamış olsaydı kardeşini yanında alıkoyması asla söz konusu olmazdı.

Allah (c.c) bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"İşte biz, Yusuf için böyle bir plan kullandık. Bu planı kullanmasaydı, kralın dinine (kanunlarına) göre kardeşini alıkoyamazdı." **(Yusuf: 76)**

6 - Yusuf (a.s), Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif olan bir kanunu hiçbir zaman ve asla uygulamamış, asrımızın yesağında görev almak için teşri meclisi olan parlementoya girerek yesak kanunlarına ihlasla bağlı kalacağına ve sadakat göstereceğine dair yemin eden kimselerin yaptığı gibi küfür ve şirklerinde kafirlere ortak olmamıştır. Zira nebi ve rasuller şirk ve haramdan korunmuşturlar. Bu sebeble şirk ve haram işlemezler.

7 - Asrımızın yesağıyla hükmetmek için parlementoya giren bir kimse, zamanımızın tağutu olan asrımızın yesağının hükümlerine göre teşride bulunur.

Acaba Yusuf (a.s) böyle yapmış mıdır? Biz Yusuf (as)'u bu şirkten tenzih ederiz. Zira biz, Yusuf (a.s)'un dininin İslam olduğuna, asla bir başka dine bağlanmadığına inanıyoruz.

Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

"Kim İslam'dan başka bir din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir ve o ahirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır." **(Ali İmran: 85)**

Yusuf (a.s), zayıf olduğu anda bile şirke ve müşriklere karşı şöyle haykırmıştır:

"Doğrusu ben, Allah'a iman etmeyen, ahireti de tanımayan bir topluluğun dinini terkettim. Atalarım İbrahim'in, İshak'ın ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir şeyle şirk koşmamız bizim için olacak şey değildir. Bu, bize ve insanlara Allah'ın lütuf ve ihsanındandır. Ancak insanların çoğu şükretmez."

(Yusuf: 37-38)

Yusuf (a.s), hapishanede zayıf bir durumda iken bile tağuttan ve tağuta tapanlardan beri olduğunu haykırdığı halde, yönetimde görev almak için nasıl olur da tağutun kanunlarına bağlanır? Nasıl olur da bu tağutun kanunlarına göre hüküm verir? Zerre kadar imanı olan bir kimse asla böyle düşünmez.

Allah (c.c),Yusuf (a.s) hakkında şöyle buyurmuştur:

"Andolsun kadın onu arzulamıştı. Eğer Rabbinin (zinayı yasaklayan) **kesin kanıt** (burhan)**ını görmeseydi, o** (Yusuf) **da onu arzulamıştı. Böylelikle biz ondan kötülüğü ve fuhşu geri çevirmek için** (ona delil gönderdik)**. Çünkü o, muhlis kullarımızdandı."**

(Yusuf: 24)

Allah (c.c)'ın muhlis kullarından biri olan Yusuf (a.s), Allah (c.c)'ın hükmünden bir başka hükme acaba bağlanır mı veya boyun eğer mi veya ihlasla bağlı kalacağına dair sadakat yemini yapar mı? Veya sadece Allah (c.c)'ın hakkı olan teşri yetkisini bir yaratılmışa verir mi? Bu amelleri müslümanların en zayıfı bile yapsa İslam'dan çıkar, mürted olur. Öyle ise nasıl olur da böyle amelleri bir rasul işler?

Allah (c.c)'ın halis kulu olan Yusuf (a.s) hakkında nasıl böyle bir iftira atılabilir? Tağutlara boyun eğerek şirk işlemelerine rağmen, yaptıklarının doğruluğunu ispat için Yusuf (a.s) meselesini kendilerine delil alanlara yazıklar olsun! Acaba bunlar Allah (c.c)'tan hiç mi korkmazlar? Yoksa onların gerçekleri idrak edebilecek akılları mı yoktur?

Asrımızın yesağının İslam'a muhalif kanunlarla dolu olduğunu, bunun, zamanımızın reddedilmesi gereken tağutu olduğunu ve bu tağut reddedilmedikçe müslüman olunamayacağını size delillerle ispatlamıştık. Buna göre, asrımızın yesağı ile hükmeden bir kimse, aslında tağutun hükümleriyle hükmetmiş ve tağutun kanunlarına muhakeme olmuştur.

Öyle ise, Yusuf (a.s)'un içinde bulunduğu durum, acaba zamanımızdaki kafirlerin hükmü altında olan belamların durumuna benziyor mu?

Tağutlar, kendi kanunlarını tatbik etmeyen, kendisine boyun eğmeyen bakanları görevlerinde asla tutmazlar. Kendileri gibi hareket etmeyecek, kendi pisliklerine, zulümlerine ortak olmayacak, kendi siyasetlerini, ideolojilerini tatbik etmeyecek bir kişiyi bakan olarak asla tayin etmezler. Kafir anayasanın kanunlarını kabul etmeyen, bu kanunlara boyun eğmeyen bir milletvekilinin, milletvekili olması mümkün değilken bakan

olması nasıl mümkün olabilir? Acaba Yusuf (a.s)'un durumu onların durumuna hiç benziyor mu?

Her akıl sahibi bu meseleyi dikkatlice inceleyip düşündüğünde, muhakkak aradaki farkı görecek ve Yusuf (a.s) meselesini kendi şirk amellerine delil gösterenlerin yanılgı ve sapıklıklarını rahatça anlayabilecektir....

Yusuf (a.s)'u, tağutların hükümlerine bir an bile olsun boyun eğmiş olmasından tenzih ederim. Yusuf'un aldığı görevi, zamanımızdaki tağutların bakanlarına benzeten kişide zerre kadar iman yoktur. Çünkü böyle yapmakla, Allah (c.c)'ın nebisi Yusuf (a.s)'un kralın dinine girdiğini ve ona kulluk ettiğini iddia ederek ona büyük bir iftira atmıştır. Oysa her iman sahibi bilir ki, insanları tevhide çağıran bir nebi, Allah (c.c)'ın hükmü dışındaki hükümlere, bir göz kırpması kadar bile olsa, asla boyun eğmez.

Beşinci Şüphe: Necaşi, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmediği halde müslüman ölmüştür.

Bu şüpheyi ortaya atanlar şöyle derer:

"Necaşi, müslüman olduktan sonra, ölünceye kadar imanını gizlemiş ve Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmemiştir. Buna rağmen Rasulullah (s.a.s) onu salih bir kul olarak vasıflandırmış ve öldüğü zaman cenaze namazını kılmalarını sahabelerine emretmiştir. Bu sebeble, aynen Necaşi gibi müslüman olduğunu söyleyen, buna rağmen Allah (c.c)'ın şeriatini bir kenara atarak beşeri kanunları uygulayan hakimleri tekfir etmemek gerekir.

Cevap: a) Necaşi'nin, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmediğini söyleyenler, öncelikle bunu sahih bir delille ispat etmelidirler. Fakat bu konuda kendileri lehine

sahih bir delil bulmaları mümkün değildir. Buna rağmen onlara Allah (c.c)'ın şu ayetini söylüyoruz:

"Eğer (iddialarınızda) **doğrulardan iseniz** (o halde sağlam ve açık) **bir delil getirin!"** **(Bakara: 111)**

Bu kimseler, şayet Necaşi'nin Allah (c.c)'ın indirdiğine muhalif bir hükümle hükmettiğine dair bir delil getiremiyorlarsa yalancılardan olacaklardır.

Bazı kimseler, İbni Teymiye'nin Necaşi ile ilgili olarak söylemiş olduğu sözleri kendileri için bir delil sanarak, İslam'ı din olarak kabul etmesine rağmen Allah (c.c)'ın hükmüyle hükmetmeyenin kafir olmayacağını söylemişlerdir. Bu kimselere cevab olmak üzere İbni Teymiye'nin Necaşi ile ilgili sözlerini naklederek bu sözleri açıklamak istiyorum.

İbni Teymiye şöyle diyor:

"Allah (c.c), kitabının değişik yerlerinde hiç kimseye gücünün yetmeyeceği yükü yüklemeyeceğini bildirmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyurmuştur:

"İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ki biz hiç kimseye güç yetiremeyeceğinden fazlasını yüklemeyiz, onlar da cennetin ashabıdırlar. Orada sonsuza dek kalacaklardır." **(A'raf: 42)**

"Hiç kimse gücünün üstünde birşeyle mükellef tutulamaz." **(Bakara: 233)**

"Allah, hiç bir nefsi, ona verdiğinden başka bir şeyle mükellef kılmaz." **(Talak: 7)**

Yine Allah (c.c), insana gücü miktarınca Allah (c.c)'tan korkmasını emretmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Öyleyse güç yetirebildiğiniz kadar Allah'tan korkun!" **(Tegabun: 16)**

Müminler de Allah (c.c)'a şöyle dua etmişlerdir:

"Rabbimiz! Unutmuş, yahut hata yapmışsak (bu yüzden) **bizi sorumlu tutma! Rabbimiz! Bizden ön-**

cekilere yüklediğin gibi bize de ağır yük yükleme! Rabbimiz! Gücümüzün yetmeyeceğini bize taşıtma!"

(Bakara: 286)

Allah (c.c) da onların isteğini kabul etmiştir. Bu naslar, Cehmiye'nin söylediğinin aksine, insanın gücünün yetmediği yükü, Allah (c.c)'ın insana yüklemediğini ve insanı onunla mükellef kılmadığını göstermektedir. Cehmiye ise bunun aksini söylemiştir ve onların bu görüşleri yanlıştır.

Bu ayetler aynı zamanda, hatayla veya unutarak günah işleyen kimseyi Allah (c.c)'ın sorumlu tutmadığını da göstermektedir. Kaderiye ve Mutezile taifeleri ise bu görüşte değildirler. Kur'an ve sünneti delil alarak ictihad yapan imam, hakim, alim, müftü ve bunlara benzer kimseler, güçleri nispetinde Allah (c.c)'tan korkar ve bütün güçlerini kullanarak ictihad yapar ve ictihadlarında isabet eder veya hata yaparlarsa Allah (c.c)'ın kendilerine yüklemiş olduğu sorumluluğu yerine getirmiş olurlar. Zira bu kimseler, güçleri nispetinde Allah (c.c)'a itaat etmişlerdir. İşte böyle yaptıkları için Allah (c.c) onlara ceza vermez..."

İbni Teymiye sözlerine şöyle devam ediyor:

"...aynı şekilde dar'ul küfürde olmasına rağmen Nebi (s.a.s)'nin daveti kendisine ulaşmış, Rasulullah'ın rasul olduğunu öğrenerek ona ve ona indirilenlere iman etmiş, gücü nispetinde Allah (c.c)'a itaat etmiş ve Allah (c.c)'tan korkmuş, fakat engellenmesi sebebiyle İslam diyarına hicret etme imkanı bulamamış, darul harpte bulunduğu ve kendisine İslam şeriatini öğreten bir kimse olmadığı için İslam şeriatinin bütün hükümlerini yerine getirememiş Necaşi ve onun gibi kimseler mü'mindir ve cennet ahalisindendirler...."

İbni Teymiye, sözlerine şöyle devam etti:

"....Necaşi İslam şeriatinin çoğu hükümlerini yerine getirmemiştir. Hicret etmemiş, cihad yapmamış, beyti haccetmemiştir. Hatta beş vakit namazı kılmadığı konusunda rivayetler vardır. Çünkü, bunları yapmaktan aciz durumda idi. Şayet bunları yapmış olsaydı, kendisini açığa çıkaracak ve böylece kavmi ona karşı gelecekti. Necaşi'nin ise onlara karşı koyacak gücü yoktu. Onların arasında Kur'an'la hükmetme imkanına sahip olmadığına da kesin olarak inanıyoruz..."

İbni Teymiye sözlerine şöyle devam etti:

"...Necaşi, kavmine Kur'an hükümleriyle hükmetme imkanına sahip değildi. Çünkü böyle yapsaydı kavmi ona itaat etmezdi."

(Minhacus Sünne c: 5 s: 110-120, Fetvalar c: 19 s: 215-220)

İmam İbni Teymiye'nin sözlerinde hem doğru hem de yanlış vardır.

Doğru olan şudur: Bütün gücünü kullanmasına rağmen İslam'ı öğrenemeyen, İslam'ın hükümlerini yerine getirme gücüne sahip olmadığı ve aciz olduğu için yerine getiremeyen kimse özür sahibidir ve bu konuda onun için bir günah söz konusu değildir.

Sözündeki yanlışa gelince... İbni Teymiye Necaşi hakkında şöyle söylüyor:

"Necaşi'nin kavmi kafirdi ve Kur'anla hükmedilmesini asla kabul etmezdi. Necaşi'nin ise onlara karşı koyma gücü yoktu." İşte bu söz, İbni Teymiye'nin Necaşi hakkındaki sözlerinin özetidir.

Fakat bu söz doğru değildir. Zira Necaşi hakkında böyle bir sözü söyleyebilmek için, öncelikle Necaşi'ye şer'i hükümlerin ulaştığını ve buna rağmen onun bu hükümleri uygulamamış olduğunu açık ve net bir şekilde ispat etmek gerekir. Oysa Necaşi'ye İslam şeriatinin bütün hükümlerinin ulaştığına ve buna rağmen onun bu

hükümleri uygulamadığına dair herhangi bir sahih delil yoktur. Bu sebeble, Necaşi hakkında; "şer'i hükümler ona ulaştığı halde, kavminden korktuğu için bunları uygulamamıştır" demek doğru değildir.

Bu konuda doğru olan şudur; İslam şeriatinin bütün hükümleri Necaşi'ye ulaşmamış ve ona ulaşmadığı için bu hükümleri uygulamak ona farz olmamıştır.

Aynı şekilde Necaşi hakkında: "Necaşi'nin kavmi kafir olduğu için İslam şeriatini uygulamasına engel olmuş ve bu şeriatin hükümlerini uygulamasına imkan vermemişti" demek de doğru değildir. Çünkü böyle bir söz, herhangi sahih bir delile dayanmayan, zan ve tahminden ibaret olan bir sözdür. Bilakis bu sözün tam tersini ispat eden deliller vardır. Bu delilleri ise İbni Teymiye'nin öğrencisi olan İbni Kayyım zikretmiştir.

İbni Kayyım, Zad'ul Mead kitabının 3. cildinin 62. sayfasında, Necaşi'nin İslamını açıkladığını ve kavminin ona itaat ettiğini haber veren sahih bir rivayet nakletmiştir. (Bu rivayet beşinci şüphede gelecektir.)

İbni Kayyım'ın getirmiş olduğu delil, İbni Teymiye'ye nispet edilen ve yanlış olan sözlerin İbni Teymiye'ye ait olmadığını göstermektedir.

Ayrıca, İslam şeriatiyle hükmetmenin terkedilmesine sebep olan böyle bir korku, sahibi için mazeret sayılmaz. Şayet Necaşi, İslam şeriatinin bütün hükümleri kendisine ulaştığı halde kafir halkından korktuğu için İslam şeriatinin hükümlerini uygulamamışsa bu korku kendisi için mazeret değildir ve bu amelinden sorumludur. Bu konuda bütün alimler ittifak etmişlerdir. Necaşi'nin böyle bir konuda özür sahibi olamayacağına dair alimler şu delilleri zikretmişlerdir:

1 - Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan korkmayın, benden korkun! Ayetlerimi az bir pahaya değiştirmeyin! Kim Allah'ın indirdikleriyle hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." **(Maide: 44)**

Allah (c.c) bu ayette, Allah (c.c)'ın indirdiğiyle hükmetmemek için insanlardan korkmayı mazeret olarak gösterenin mazeretinin geçersiz olduğunu bildirmiştir. Çünkü Allah (c.c) ayette:

"İnsanlardan korkmayın, benden korkun" buyurmuştur.

Allah (c.c)'ın şeriatiyle hükmetmeyip, Allah (c.c)'ın şeriatine zıt bir şeriatle hükmetmenin küfür olduğunu daha önce açıklamıştık. İnsanı İslam milletinden çıkaran ve büyük küfür olan bu ameli işlemek konusunda korku kesinlikle mazeret ve ruhsat değildir. Bu konudaki ruhsat, ancak ikrahi mülci (zorlayıcı baskı) durumunda söz konusudur. Oysa Necaşi ve diğer yöneticiler ikrahi mülci altında değildirler. Zira diledikleri zaman yöneticilikten vazgeçme, bulundukları mevkiyi terketme imkanları vardır.

2 - Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kalplerinde hastalık olanların; "bize bir kötülük isabet etmesinden korkuyoruz" diyerek onlara koştuklarını görürsün. Umulur ki Allah katından bir fetih veya bir emir getirir de onlar nefislerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olurlar ."

(Maide: 51-52)

Bu ayet; büyük küfür işleme konusunda korkunun ruhsat olmadığını göstermektedir. Buna göre, kişinin korktuğu için küfür işlemesi onun kafir olmasına engel değildir.

3 - Bu meseleyle tamamen alakalı olan çok açık bir delil de Rumun kralı Hrakl ile kavmi arasındaki kıssadır.

Rasulullah (sa.s)'ın onu islama davet eden mektubu Hirakl'e ulaştığı zaman Hrakl müslüman olmak istedi. Fakat müslüman olduğunda, kavminin daha önce müslüman olan hristiyan alimlerini öldürdükleri gibi kendisini de öldürmesinden korktu. Bu nedenle onları bu konuda denemek ve imtihan etmek istedi. Kavmi ise onun müslüman olmak istemesine karşı geldi. Bunun üzerine o da onlardan korktu ve müslüman olmaktan vazgeçti. Hrakl ile ilgili bu kıssa Buhari ve Müslim'de geçmektedir.

Buhari'nin rivayeti şöyledir:

"Hrakl, Rumiye de bulunan ve ilim konusunda kendisiyle aynı seviyede olan bir arkadaşına mektub yazarak ona Rasulullah (s.a.s) hakkında sordu. Sonra da Hıms şehrine doğru yola çıktı. Hıms'a ulaştığında ona arkadaşından, Rasulullah (s.a.s)'ın nebi olarak çıktığını doğrulayan cevab geldi. O da Rasulullah (s.a.s)'ın nebiliğini tasdik etti ve rumların ileri gelenlerini yanına çağırdı. Rumların ileri gelenleri yanına geldiğinde sarayın kapılarını kapattırdı ve onlara dedi ki:

"Ey rumlar! Bu yeni çıkan nebiye beyat ederek felaha ve doğruya ulaşmayı ve mülkünüzün sabitleşmesini ister misiniz?" Kavmi bunu duyunca, tıpkı korkmuş bir zebra gibi hemen sarayın kapılarına yöneldi ve çıkmak istediler. Fakat kapıların kapalı olduğunu gördüler. Hrakl onların bu durumunu görünce, iman etmelerinden ümidini kesti ve şöyle dedi:

"Onları bana geri döndürün." Onlar geri dönünce dedi ki:

"Size az önce sormuş olduğum soruyu, sizi imtihan etmek ve dininize bağlılığınızı öğrenmek için sordum. Şimdi artık eminim ki sizler dininize çok bağlısınız." Hrakl bu sözü söyledikten sonra orada bulunanların hepsi ona

secde ettiler ve ondan razı oldular. İşte Hrakl'ın son durumu böyleydi."

İbni Hacer bu hadisin şerhinde, Hrakl hakkında şöyle dedi:

"Hrakl, İslam'a girme konusunda kavminin kendisine itaat etmesini istiyordu. Böylece hem kendisi hem de onlar müslüman olacak ve mülkü, krallığı devam edecekti. Zira onun düşüncesi, önce kavminin iman etmesini sağlamak, sonra da kendisinin iman etmesiydi. Böylece mülkünü muhafaza edebilecekti. Oysa o, gerek onları ve gerekse mülkünü terketmeye, Rasulullah'ın yanına kaçmaya güç yetirebilirdi. Şayet o, Allah (c.c)'ın sevabını umsaydı böyle yapardı. Fakat o, böyle yapmadı. Doğruya muvaffak kılan Allah'tır." ***(Fethul Bari c: 1 s: 43)***

Bu hadis; Hrakl'ın İslam'a tabi olmamasının sebebinin, kavminden korkması olduğunu göstermektedir. Fakat onun bu korkusu kafir olmasına engel olmamıştır. Çünkü o, kavminden korkarak iki şehadeti ikrar etmemiştir. Üstelik ikrahi mülci altında da değildi ve İbni Hacer'in dediği gibi Rasulullah (s.a.s)'ın yanına kaçma imkanı vardı.

İşte bu hadise, korktuğu için Allah (c.c)'ın şeriatiyle değil de, ona zıt hükümlerle hükmeden bir hakimin korkusunun onun kafir olmasına ve tekfir edilmesine engel olmadığını çok açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

b) Necaşi, İslam şeriati tamamlanmadan ve bir çok hüküm inmeden önce vefat etmiştir. Fakat kendisine ulaşan hükümlerle kesinlikle hükmetmiştir.

Medine ile Habeşistan arasındaki mesafe uzundu ve zamanımızdaki gibi taşıma ve haberleşme araçları yoktu. Bu sebeble haberleşme çok geç yapılıyordu. Öyleki Medine'de inen bazı hükümler Habeşistan'a ancak bir kaç

sene sonra ulaşabiliyordu. Buhari'de geçen şu rivayet buna açık bir delildir:

Abdullah b. Mes'ud (r.a) şöyle dedi:

"Biz (Habeşistan'a hicretten önce) Rasulullah (s.a.s) namazda iken ona selam verirdik, o da bize cevap verirdi. Necaşi'nin yanından döndüğümüzde Rasulullah namazda iken ona selam verdik, fakat selamımıza cevab vermedi. Namazı bitirince bize şöyle dedi:

"Namaz bir iştir ve namazda konuşulmaz."

(Buhari)

Necaşi'nin yanındaki sahabeler arapçayı çok iyi bilmelerine ve Rasulullah (s.a.s)'ın haberlerini çok iyi takip etmelerine rağmen namazda konuşmanın neshedildiği haberi, Medine'ye dönünceye kadar onlara ulaşmamıştı. Oysa namaz çok zahir olan, günde beş vakit kılınan bir ameldir. Buna rağmen bu konudaki haber sahabelere ve Necaşi'ye ulaşmamıştı. İşte namaz gibi tekrarlanmayan ve durumu namaz gibi açık olmayan Medinede inmiş bir çok hükmün gizli kalması ve Necaşi'ye ulaşmamış olması da mümkündür. Necaşi, ancak kendisine ulaşan hükümlerle hükmetmekten sorumludur, kendisine ulaşmayan hükümlerden ise sorumlu değildir.

c) Necaşi kafirken, Rasulullah (s.a.s)'a ve İslam'a teslim olmuş, tevhidi ve imanı sağlamış, İsa (a.s)'nın Allah (c.c)'ın rasulü ve kulu olduğuna inanmış ve böylece müslüman olmuştu. Müslüman olmasına rağmen hakim olmaya devam etmiş ve İslam'ından taviz vermemişti. Zira o, Rasulullah (s.a.s)'a bir mektub göndererek ona şöyle demişti:

"Eğer istersen, ben senin yanına geleyim. Çünkü ben, senin söylediğinin hak olduğuna şehadet ederim..."

Yine Rasulullah (s.a.s)'ın sahabelerini en güzel şekilde korumuş, hatta Rasulullah (s.a.s)'a yardım etsinler diye

oğlunu ve beraberinde altmış kişiyi müslüman kimseler olarak Rasulullah (s.a.s)'ın yanına göndermişti.

d) Necaşi hakkı öğrenmek için bütün gücünü kullanmış ve Allah (c.c)'ın hükmünden öğrendiğine muhalif olan hiç bir hüküm uygulamamıştır. Ayrıca dinini gizlememiş, açıkça ilan etmiştir.

İbni Kayyım, Zad'ul Mead'da şöyle bir rivayet zikretmiştir:

"Rasulullah (s.a.s), Oman kralını İslam'a davet etmesi için Amr b. As (r.a)'ı elçi göndermişti. Oman kralının ismi Ciyfer, kardeşinin ismi ise Abid idi. Her ikisi de Cülendi'nin çocuklarıydı. Cülendi'nin oğlu Abid, Amr b. As (r.a)'a ne zaman müslüman olduğunu sormuştu. Amr b. As (r.a), bu meseleyi şöyle rivayet etti:

"Abid b. Cülendi, bana nerede müslüman olduğumu sordu. Ona:

"Ben Necaşi'nin yanında müslüman oldum" dedim ve Necaşi'nin müslüman olduğunu söyledim. Abid b. Cülendi:

"Kavmi onun mülkünü ne yaptılar?" diye sordu. Ona:

"Kavmi onu tasdik etti ve ona bağlandı" dedim. Abid:

"Rahibler ve din adamları ona tabi oldular mı?" diye sordu. Ben:

"Evet, tabi oldular." dedim. Bunun üzerine bana:

"Söylediğin söze dikkat et! Yalan söylemek iyi adamın özelliği değildir" dedi. Ben ona:

"Ben yalan söylemedim, zaten dinimizde yalan söylemeyi helal görmüyoruz" dedim. Sonra Abid b. Cülendi bana şöyle dedi:

"Necaşi'nin müslüman olduğunu herhalde Hrakl duymamıştır." Ben dedim ki:

"Hayır, duydu!" Bana:

"Bunu nasıl bildin?" diye sordu. Ben şöyle cevab verdim:

"Necaşi, Hrakl'e vergi veriyordu. Müslüman olunca ve Rasulullah (s.a.s)'a bağlanınca şöyle dedi:

"Vallahi! Ona (Hrakl'ı kastederek) benden istese bile bir dirhem göndermeyeceğim." Necaşi'nin sözü; Hrakl'e ulaşınca, Hrakl'in kardeşi Niyak, Hrakl'e şöyle dedi:

"Kulun sana vergi vermiyor. Muhammed'in dinine bağlanmış. Senin dinini terketmiş. Onu böylece bırakacakmısın? Ona hiç bir şey yapmayacak mısın?" Hrakl ona dedi ki:

"Bir adam, bir dini sevmiş ve ona bağlanmış, ben ona ne yapayım ki? Vallahi ben mülkümün gitmesinden korkmasaydım aynen onun yaptığını yapardım"

Abd b. Cülendi bu sözleri duyunca bana dedi ki:

"Söylediğin söze dikkat et! Doğru mudur?" Ben:

"Vallahi doğrudur" dedim." ***(Zad'ul Mead: c: 3 s: 62)***

Necaşi'nin durumu işte böyledir. Zamanımızın tağutlarını müdafa ve olmayan İslamlarını ispat için Necaşi'yi delil alanlara yazıklar olsun! Necaşi nerede onlar nerede? Fakat bu kimseler insanları kandırmak ve tağutları müdafa etmek için her türlü hileye başvururlar. Bu konuda ellerine geçen her hükmü insanlara saptırarak sunarlar. Zira onların ortaya attıkları şüphelerin hepsi böyledir. Bu kimselerin şüphelerine burada verilen cevapların, onların bütün şüphelerine verilen cevaplar olduğunu söylemiyoruz. Çünkü bu kimselerin ortaya attıkları ve atacakları şüpheler asla bitmez. Fakat biz, Allah (c.c)'ın izni ve yardımıyla onların ortaya attıkları her şüpheyi iptal etmeye hazırız.

Şunu herkes iyi bilsin! İnsanların hayatlarını düzenleyici hükümler verme hakkı, sadece ve sadece Allah (c.c)'a aittir. Her kim bu hakkın kendinde olduğunu iddia ederse işte o, kendisinin ilah olduğunu söylemese bile,

ilahlık iddiasında bulunmuşur. Her kim de ona tabi olur ve iddiasını kabul ederse işte o kimse de, ister namaz kılsın, ister oruç tutsun, isterse binlerce defa la ilahe illallah'ı söylesin, onu ilah edinmiş ve ibadeti o kimseye yapmıştır.

Allah (c.c)'a gerçek manada teslim olmuş bir müslüman sadece Allah (c.c)'ın kanunlarına boyun eğer, sadece Allah (c.c)'ın kanunlarıyla hükmeder ve sadece Allah (c.c)'ın kanunlarına muhakeme olur. Zira böyle yapmakla ilahe ilallah tevhidinin gereğidir..."

(Tefsiru'ddaiye cüz: 6 Maide 44, 45, 47 ayetlerinin tefsiri)

4 – Allah (c.c) Dışında Şeriat (Kanun) Koyan:

Kanun koyan ile kanunu uygulayan arasında fark vardır. Zamanımızda kanun koyan, yasama organı olarak isimlendirilir. Kanunları uygulayan ise yürütme organı olarak isimlendirilir. Yürütme organı; yasama organının koyduğu kanunları yürürlüğe koyar.

Allah (c.c) dışında kanun koyan, bir şahıs olabileceği gibi, bir hayat sistemi, bir topluluk, bir parti, millet meclisi, bir din adamı, bir rahip veya din kisvesine bürünmüş bir şeyh ve bunlar gibi başka şeyler de olabilir.

Genel olarak şöyle diyorum: Bir şey hakkında Allah (c.c)'a muhalefet ederek helal veya haram, iyi veya kötü diyen veya sadece Allah (c.c)'ın hakkı olan kanun koyma yetkisinin kendisinde olduğunu iddia ederek heva ve hevesinin uygun gördüğü kanunları insanlara koyan kimse, kendisini Allah (c.c)'a denk kılmış ve tağut olmuştur. Müslümana farz olan şey; böyle bir kimseyi reddedip, tekfir etmektir.

Böyle bir kimse; Allah (c.c)'ın:

"Reddetmeleri emrolunmuşken ona muhakeme olmak isterler" **(Nisa: 60)**

ayetinin hükmüne girer. Bu kimsenin kanunlarına muhakeme olan, Allah (c.c)'a ait olan teşri özelliğini ona

veren ve ona itaat edip boyun eğen bir kimse, o kimseye ibadet etmiş olur. Oysa bu özellik sadece Allah (c.c)'a ait bir özelliktir. Kanun koyma, kanunlarına boyun eğilme hakkı sadece Allah (c.c)'a aittir. Bu konuda kendisine asla ortak kabul etmez. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O'nun, hükmünde hiçbir ortağı yoktur." **(Kehf: 26)**

Her kim Allah (c.c)'tan başkasına kanun koyma hakkını verir ve ona muhakeme olursa işte o kimse, namaz kılsa, oruç tutsa ve müslüman olduğunu söylese de onun Allah (c.c)'tan başka bir rab ve ilah olduğunu kabul etmiş ve onu kendisine ilah edinmiştir. Böyle bir kimse için Allah (c.c)'ın şu sözü uygun düşer:

"Onlar hahamlarını, rahiblerini... Allah'tan başka rabler edindiler." **(Tevbe: 31)**

5 – Allah'ın Kanunları Dışındaki Her Kanun:

Allah (c.c)'ın kanunlarına ters düşen her türlü kanun tağuttur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Tağuta muhakeme olmak isterler." **(Nisa: 60)**

Ayette kastedilen tağut; Allah (c.c)'ın kanunları dışındaki bütün kanunlardır. Tağutun tarifinde de geçtiği üzere bazı alimler; Allah (c.c)'ın kanunları dışındaki kanunlara "tağut" ismini vermişlerdir.

Bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelerde şu an tatbik edilen kanunların hepsi tağut hükmündedir. Çünkü bu kanunlar Allah (c.c)'ın kanunlarından alınmamış, insan aklına dayalı ve üstelik Allah (c.c)'ın kanunlarına ters olan beşeri kanunlardır. Bu beşeri kanunları koyan kanun koyucular, bu kanunları her şeyin üstünde görürler. Bu yüzden herkesin, her zaman bu kanunların yani anayasanın hükmü altında olduğunu söylerler.

Bu beşer ürünü anayasanın kulları, anayasalarından öyle çekinmektedirler ki, herşeye karşı gelirler fakat anayasaya asla karşı gelmezler. Herşeye itiraz ederler, fakat anayasaya asla itiraz etmezler. Zira değişmeyen anayasaya asla itiraz edilmez, ona asla yan gözle bakılmaz, doğruluk ve yanlışlığı asla tartışılmaz. Her kim anayasaya ihanet ederse hali fena olur...

Küfre ve beşeri kanunları uygulamaya teşvik eden, laik düzeni özellikle öven kitaplar da birer tağuttur. Zira küfür ve şirki içeren her kitap bir put gibidir. Bu sebeble bu kitaplarda yazılanlara bağlanarak hayatlarında uygulayanlar bu kitaplara ibadet etmiş olurlar.

Bu tür kitaplar, ister maddi menfaat sağlamak ister içindeki fikre hizmet etmek amacıyla olsun satılmamalıdır. Çünkü küfür, şirk ve sapıklığın yayılmasına yardımcı olunmuş olunur. (1)

Şöyle sorulabilir: "Daha önce açıklandığı gibi tağut, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilendir. Allah (c.c)'ın kanunlarından başka kanunlara nasıl ibadet edilir?"

Bunun cevabı şudur: "Allah (c.c)'ın kanunları dışındaki kanunlara muhakeme olmak, itaat etmek, hükümlerine boyun eğmek ve itiraz etmemek ona ibadet etmektir. Zira bu ameller, sadece ve sadece Allah (c.c)'ın kanunları için yapılmalıdır. Her kim Allah (c.c)'ın kanunlarına verilmesi gereken hak ve yetkiyi beşer ürünü kanunlara verirse, bu kanunlara ibadet etmiş ve bu kanunlar da o kimsenin tağutu olmuş olur."

---

[1] Bu göstermektedir ki; kendilerini İslam yayıncısı olarak adlandıran yayıncıların, İslam'a zıd olan, küfür ve şirk içeren, sapıklığa davet eden kitapları satmamaları gerekir. Çünkü şerrin yolunu gösteren, onu yapan hükmündedir.

6 – Allah (c.c) İçin Sevilmeyip Zatı İçin Sevilen:

Allah (c.c) için değil de bizzat kendi zatı için sevilen, zatı için dostluk ve düşmanlık yapılan kimseler Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen kimselerdir. Bu mesele daha önce geçmişti. Zira böyle yapmak, sadece Allah (c.c)'a ait olan bir özelliği ve sıfatı, hak ve batıla riayet etmeksizin zatı için sevilen, dost ve düşmanlık gösterilen kişiye vermek demektir.

Bu sıfat ve özelliğin kendisine verilmesine rıza gösteren kimse ise tağut olmuştur. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan, Allah'dan başka edindikleri denkleri Allah gibi sevenler vardır." **(Bakara: 165)**

Daha önce bu tür şirkle ilgili deliller zikredildi. Burada, Allah (c.c) için değil de zatı için sevilenlerin tağut olduğunu belirtmek için bu konuyu tekrar ele aldık. Bu tür tağutun şekli ve sureti değişebilir. Bir yönetici, bir şeyh, bir parti lideri, bir vatan, bir millet, bir kavim, bir kabile, bir kadın, maddi değerler ve benzeri her kılıkta karşımıza çıkabilir. **(1)**

---

[1] Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:
"Dirhemin ve dinarın kulu sürünsün!" **(Buhari, İbni Mace)**
Rasulullah (s.a.s)'ın hadiste; dirhem kulu lafzını kullanmasının sebebi; insanların çoğunun hayatını buna bağladığını ve diğer insanlarla ilişkilerini bu gayeyle sürdürdüklerini belirtmek içindir. Böyle kimseler, sadece nasıl kazanç sağlayacaklarını, mallarını nasıl çoğaltacaklarını düşünürler. Bu sebeble maddi kazançlarının olduğu yerlerde güzel konuşurlar, güler yüz gösterirler ve zillet altına girerler. Maddi kazançlarının olmadığı yerde ise asık suratlı, yüz çeviren, kibir gösteren ve baş kaldıran kimseler olurlar.
Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:
"Malını çoğaltmak için bütün gücünü kullanan kimse bilsin ki, bu yaptığı tağut içindir." (Bezzar, Taberani-Evsat)
Başka bir rivayette: **"Şeytan içindir."(Taberani-Mecmauzzevaid)**

7 – Allah (c.c) İçin Değil Zatı İçin İtaat Edilen:

Allah (c.c) için değil, zatı için kendisine itaat edilen, tağuttur. Çünkü hak veya batılda kendisine itaat edilen, hakka isabet etsin veya etmesin verdiği emre itiraz edilmeyen veya yorum yapılmayan kişi, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olmuştur. Maalesef zamanımızdaki insanların çoğu bu tür tağutlara bilerek veya bilmeyerek ibadet ederler.

Allah (c.c) için değil, zatı için itaat edilen kimse, bir yönetici, bir parti lideri, bir kabile veya aşiret reisi, bir şeyh veya başkaları da olabilir.

8 – Vatan ve Milliyetçilik:

Vatan ve milliyetçilik Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olabilir. Eğer sevgi ve düşmanlık vatan ve millet için olur, hak ve hukuklar İslam'a göre değil de vatanın sınırlarına ve milliyetçiliğe göre verilirse...

Mesela; vatanın sınırları içinde yaşayan kimselere ne olursa olsun, isterse kafirlerin en kafiri olsunlar, her türlü hak, hukuk sağlanır ve dostluk gösterilir, fakat vatanın sınırları dışında yaşayanlara, insanların en takvalısı olsalar bile, aynı şekilde dostluk gösterilmez, aynı hak ve hukuklar verilmezse işte o zaman vatan ve milliyetçilik Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen birer tağut olur.

Yine, kandırılmış bir takım insanların milliyetçilik adına dillerinde geveleyip durdukları; **"vatanın bölünmez bütünlüğü"**, **"milletin birleşmesi"** gibi sözler vardır. Bu sözlerinden kastettikleri ise: Vatan toprakları içerisinde bulunan ve aynı millete tabi olan kimse veya partilerin, fikirleri ve dinleri ne olursa olsun vatan için, vatan ve millete karşı yapılacak saldırılara karşı birleşmesidir. Bu kimselere göre herşey vatan ve millet içindir. Öyleki kendileri için çok büyük bir önem ve değere sahip olan bu

vatanı korumak gayesiyle gerekirse şeytanla bile birleşirler. Bir bakarsınız, bu gün vatanın en büyük düşmanı olarak ilan edilen ve ona karşı savaş hazırlıklarına girişilen bir ülke, yarın vatanın en önemli müttefiki ilan edilmiş ve sanki yüz yıllardır dostlukları sürmekte ve aralarında hiçbir husumet olmamıştır.

Her kim yahudi, hristiyan ve diğer kafirler ile müslümanlar arasında sadece vatan ayırımı yapar ve bu dinlere mensub olan bütün vatandaşları eşit tutar, hepsine aynı hükmü verirse, şüphesiz en büyük küfrü işlemiş olur. Zira bu kimse dostluk ve düşmanlık konusunda vatan ve milliyetçiliği Allah (c.c)'a ortak koşmuş, dostluk ve düşmanlığı akide ve din için değil vatan ve toprak için yapmıştır. Böyle bir düşünce, inanç veya amel, dostluk ve düşmanlığın sadece din ve akide için olması gerektiğini bildiren Allah (c.c)'ın ayetlerini ve rasulün sözlerini reddetmek demektir.

Bu gün vatan ve milliyetçilik duygusu o kadar yüceltilmiştir ki, nesiller bu fikirler üzerinde terbiye edilmiş, her hayır adeta vatan ve milliyetçilik için yapılır olmuştur. Bu fikrin yayılması için yayın organları da yerli yerinde kullanılmış böylece, sadece Allah (c.c) ve Allah (c.c)'ın rızasını kazanmak için yapılması gereken ameller vatan için yapılır olmuştur. Vatan için cihad yapılmış, vatan için maddi yardımlar toplanmış, vatan için ölünmüş ve vatan için dostluk ve düşmanlık gösterilmiştir.

Rasulullah (s.a.s)'a bir adam gelerek şöyle sordu:

"Bir kişi ganimet için, bir diğeri şöhret için, bir başkası da makam sahibi olmak için çarpışıyor. Bunlardan hangisi Allah (c.c) yolundadır?"

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Kim Allah (c.c)'ın kelimesi yükselsin diye savaşırsa, işte o Allah (c.c) yolunda çarpışmıştır." ***(Buhari)***

Rasulullah'ın bu sözü, cihadın alanını sınırlandırarak, İslam şeriatinin teşvik ettiği cihadın sadece Allah için ve Allah (c.c)'ın şeriatini hakim kılmak için yapılması gerektiğini haber vermektedir. Bunun dışında yapılan savaşlar, gayesi ne olursa olsun batıl ve Allah yolunda değil, tağut yolunda yapılmış savaşlardır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İman edenler Allah yolunda çarpışırlar, kafirler ise tağut yolunda çarpışırlar." **(Nisa: 76)**

Bu ayet, savaşların ancak iki şey için olacağını, bir üçüncü şey için olmayacağını göstermektedir. Savaşlar ya Allah (c.c) ve Allah (c.c)'ın şeriatını hakim kılmak için ya da tağut için yapılır. Allah'ın şeriatini hakim kılmak için yapılmayan savaş, tağut için yapılmıştır.

Şöyle sorulabilir: "Vatan için çarpışmanın ve onun için herşeyi feda etmenin caiz olmadığını söylüyorsunuz. Oysa İslam diyarını müdafa için çarpışmanın müslümanlara farz olduğu bilinmektedir. Öyleyse bu meseleler arasında bir zıtlık yok mudur? Ayrıca Rasulullah (s.a.s) bazı hadislerinde; malı ve ırzını müdafa için zalime karşı savaşarak ölen kişinin şehid olduğunu söylemiştir. O halde bu rivayetler sizin söylediğinize zıt değil midir?

Bu soruya cevab olarak diyorum ki: "Vatan için çarpışmanın ve onun için ölmenin caiz olmadığına dair söylenen sözle, İslam diyarını korumak için çarpışmanın müslümanlara farz olduğunu, malı ve ırzını korumak için zulme karşı çarpışarak ölenin şehid olduğunu söylemek arasında Allah (c.c)'a hamd olsun ki herhangi bir zıtlık yoktur.

Sadece Allah (c.c)'ın rızasını elde etmek, Allah (c.c)'ın emrini yerine getirmek ve Allah (c.c)'ın hükmünü uygulamak gayesi ile vatan, mal ve ırz gibi değerleri korumak için çarpışmakla, Allah (c.c) rızasını gözetmeksizin sadece

belli bir şeyi elde etmek için çarpışmak arasında elbetteki fark vardır.

Birincisinde yapılan şey; sadece Allah (c.c)'ın emrini uygulamak için yapılmıştır. Bu ise Allah (c.c)'a yaklaşmak için yapılan en yüce ibadettir.

İkincisi ise; Allah (c.c)'ın emrine riayet edilmeksizin ve önemsenmeksizin yapılan şirk ve batıl bir ameldir.

Ayrıca insanın vatanını sevmesi, doğduğu, yetiştiği yeri özlemesi meşru olan ve İslam'a zıd olmayan bir durumdur. Böyle bir durum ile vatan için dostluk ve düşmanlık yapmak ve sadece vatanı bir gaye görerek her şeyi vatan için yapmak arasında fark vardır. Bu durum İslam'a zıttır ve meşru değildir. Zira bu gibi durumlar, daha önce geçtiği gibi, vatanı Allah (c.c)'a denk tutmak demektir.

Maalesef zamanımızdaki insanların çoğu bu iki durumu, ya bilerek ya da cahilliklerinden karıştırmakta, dolayısı ile Allah için değil, Allah'a isyan etmiş tağutları, onların yasalarını, tağuti bir rejim olan cumhuriyeti, küfür bir inanç olan demokrasiyi, laikliği, kafirleri, müşrikleri, kafir ve İslam düşmanı başka ülkelerin menfaatlerini, yahudi ve hırıstiyanları, fahişe, pezevenk, faizci, tefeci, korkak ve sömürücüleri korumak için ölenlere şehid sıfatını vermektedirler. Böylece, İslami bir kavram olan "şehid" kelimesinin manasını tahrif etmiş ve ona tağutların hoşuna gidecek başka bir mana yüklemişlerdir. Aynı "ilah", "rab", "din", "ibadet" v.s. kavramlarında olduğu gibi...

Oysa İslamda şehid; "la ilahe illallah kelimesini yükseltmek ve bu gaye ile yukarıda saydığımız kötülükleri ortadan kaldırmak için savaşanlara verilen çok üstün bir sıfattır. Şehid denince ilk akla gelen; İslam dini, la ilahe illallah kelimesi, bu yolda kafirlerle savaş, bu yolda lezzetli bir ölüm ve Allah (c.c)'ın cennette vereceği üstün

mevkilerle nimetlerdir. Bütün bu sayılan değerlere inanmadığı, bilakis bunlara düşman olduğu halde kendi yolunda ölenlere "şehid" diyen yalancı ve soytarıların gayesini bir düşün? Cahil insanların dini duygularını kullanarak tağuti saltanatlarını korumak değil mi?

Yeryüzünde Rasulullah (s.a.s)'ın kalbine en sevgili yer Mekke idi. Fakat onun kalbinde Allah (c.c), o yerden daha sevgili, daha değerli ve daha yüce idi. Bu iki şey arasında yani; çocukluğunu, gençliğini geçirdiği, yetiştiği ve sevdiği Mekke'de kalmakla İslam diyarı Medine'ye Allah (c.c) için hicret etmek arasında tercih yapmak zorunda kalınca, Allah (c.c) sevgisini vatan sevgisinden üstün tutarak Medine'ye Allah (c.c) için hicret etmeyi Mekke'de kalmaya tercih etti. Sahabeler ve onlara bağlı olanlar da bu yolu takib ettiler. İnşeallah bizler de onları örnek alarak onların yaptığı gibi yaparız!"

Önemli Uyarı:

"Ey Allah (c.c)'ın kulu! Bil ki: Gayelerin en üstünü, Allah (c.c) sevgisidir. Bu ise Allah (c.c)'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Bu sebeble hiçbir gaye bu gayeden üstün tutulmamalıdır. Eğer Allah (c.c) sevgisi ile vatan, aile, aşiret, mal ve bunlara benzer dünya zinetlerinden herhangi birinin sevgisi arasında bir seçim yapmak söz konusu olursa kesinlikle Allah (c.c) sevgisini seçmelisin. Allah (c.c) yolunda herşey feda olsun! Zira Allah (c.c) yolunda kaybedilen dünyevi değerlerin pek önemi yoktur. Dünyevi değerler için hiç bir şey feda edilmez. Zira onlar geçici değerlerdir ve mutlak sevgiyi hakedecek üstün bir vasfa sahip değillerdir.

Biz müslümanlar dışında kalan kafir ve müşrikler, herşeylerini tağut için feda ederler. Öyleyse, sahip ol-

duğumuz tüm değerlerimizi biz neden Allah (c.c) için ve Allah (c.c) yolunda feda etmeyelim ki? Bilakis biz bunu yapmaya daha evlayız. Zira bizim Allah (c.c)'tan ümidimiz var. Fakat tağuta kulluk edenlerin ise hiç bir ümitleri yoktur. Allah (c.c) sevgisi için Allah (c.c) yolunda herşeyi feda etmek, iman ve tevhidin gereklerindendir. Her müslümanın bunu bilmesi gerekir. Böyle yapılmadığı müddetçe İslam iddiası gerçek ve doğru olamaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elde ettiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaretiniz ve hoşunuza giden evleriniz Allah'tan, rasulünden ve onun yolunda cihaddan daha sevgili ise Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Şüphe yokki Allah fasık olan kavme hidayet etmez." **(Tevbe: 24)**

Ayette kastedilen fısk; İslam milletinden çıkaran büyük fısktır. Çünkü ayetin siyakı, sibakı ve münasebeti buna delalet etmektedir. Ayrıca bu konuyla ilgili olan diğer naslar da bu manayı desteklemektedir.

9 – Kavim ve Kavmiyetçilik (Ülkücülük)**:**

Kavim ve kavmiyetçilik düşüncesi; dil, tarih, toprak ve ırk temeli üzerine bina edilmiştir. Bu söylenilen değerler vesilesiyle kavimlerin birbirleri arasında kavmiyetçilik bağı oluşur, din ve inançtan uzak olarak birbirlerine karşı dostluk ve sevgi gösterirler. Zira kavmiyetçilik düşüncesinde din ve inancın hiçbir önemi yoktur. Üstelik kavmiyetçilik düşüncesi, din ile devlet işlerini birbirinden ayıran kafir laik sistemleri yerlerinde sabit kılıcı bir düşüncedir.

Düşüncelerini, inanç ve yaşantılarını kavmiyetçilik ilkesi üzerine bina eden ve birleştirenler için kavmiyetçilik, Allah (c.c)'tan başka ibadet ettikleri bir tağuttur. Çünkü bu kimseler her türlü dostluk ve düşmanlığı, hak ve hukuku kavmiyetçilik temellerine dayandırırlar. Her kim bu kavimden ise, velevki yeryüzündeki en zalim kişi olsun, her türlü dostluk, yardım ve haklar ona verilir. Fakat her kim de bu kavimden değilse, velevki yeryüzündeki en takvalı insan olsun, ona hiç bir dostluk, yardım ve hak verilmez. Bilakis tam tersi tavır sergilenir.

Özetle kavmiyetçilik fikri, Allah (c.c)'ın haramını farz kılan, farz kıldığını haram kılan bir düşüncedir. Bu ise apaçık bir küfürdür. Bu nedenle kavmiyetçilik fikrine inanmak, onun için çalışmak, ona yardım etmek, o fikri yaymak; tağuta yardım etmek ve ona inanmak demektir.

İslam dini, dostluk ve düşmanlığı inanca ve dine bağlı kılar. İslam dinine göre insanlar arasındaki üstünlük; dil, ırk, toprak ve tarihleri ne olursa olsun, ancak takva ve salih amelle olur. Zira dil, ırk, toprak ve tarih insanlar arasında üstünlük sebebi değildir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ancak müminler kardeştir." **(Hucurat: 10)**

Müminler dilleri, ırkları, toprakları, tarihleri ne olursa olsun birbirlerinin kardeşi ve dostudurlar. Allah (c.c)'ın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır." **(Tevbe: 71)**

"O küfredenler, beni bırakıp da kullarımı dost edineceklerini mi sanırlar?" **(Kehf: 102)**

Allah (c.c)'ın kafirleri dost edinmeyi yasak kılması, onlar kafir oldukları içindir. Bu sebeble aynı kavme tabi olmalarına rağmen kafir olan kimselere karşı düşmanlık göstermek ve dostluk göstermemek gerekir. Öyleki bu

kimseler aynı aileden, aynı anne babadan olsalar bile... Kafir oldukları müddetçe onlara dostluk ve sevgi söz konusu olamaz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Biz, müslümanlarla mücrimleri bir mi tutarız? Size ne oluyor? Nasıl hüküm veriyorsunuz?" **(Kalem: 35)**

Aynı kavim ve ırka bağlı olsalar bile müslümanla mücrim, müminle kafir hiçbir zaman eşit olamazlar.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yoksa iman eden ve salih amel işleyenleri yeryüzünde bozgunculuk yapanlar gibi mi tutacağız? Veya takva sahibi kimseleri günahkar kimseler gibi mi tutacağız?" **(Sa'd: 28)**

"Ey insanlar! Muhakkakki biz, sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Birbirinizle tanışıp anlaşmanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah katında sizin en üstün olanınız Allah'tan en çok korkanınızdır. Şüphesizki Allah her şeyi hakkıyla bilen ve her şeyden hakkıyla haberdar olandır." **(Hucurat: 13)**

Allah (c.c) bu ayette insanlar arasındaki üstünlüğün ancak takva ve salih amelle olduğunu bildirmiştir.

Sahih sünnette Rasulullah (s.a.s) şöyle demiştir:

"Ehli beytimin bana insanlardan daha öncelikli olduğu sanılır. Oysa öyle değildir. Benim dostlarım; hangi milletten, nereden ve kim olurlarsa olsunlar, sizden olan takva sahipleridir."

(İbni Ebi Asım Sünnet kitabında sahih senedle rivayet etmiştir.)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Arabın acemden üstünlüğü ancak takva sebebiyledir." ***(Buhari, Müslim)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Ey müslümanlar! Allah (c.c) cahiliyye ayıbını ve babalarla övünmeyi giderdi. İnsanlar, ya takvalı bir mü'min ya mutsuz bir facir olurlar. Siz Adem'in

oğullarısınız. Adem ise topraktan yaratıldı. Cehennem odunu olmalarına rağmen kendileriyle övünen kişileri terketmek gerekir. Böyle yapmayan kimseler burnunu pisliğe sürten bok böceğinden daha aşağı kimseler olurlar." ***(Ahmed, Ebu Davud sahih senedle.)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Eğer bir adamın cahiliyenin adetlerine göre baba ve dedeleriyle övündüğünü görürseniz ona: "Babanın erkeklik organını ısır" deyin!"

(Ahmed, Tirmizi sahih senedle)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Kim cahiliye adeti olan kavmiyetçiliğe çağırırsa o cehennem topluluğundandır." Bunun üzerine bir adam şöyle dedi:

"Ya Rasulallah! Namaz kılsa, oruç tutsa da mı?"

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Evet, namaz kılsa, oruç tutsa da böyledir! Sizler Allah (c.c)'ın sizi isimlendirdiği şeye çağırın! Allah (c.c) sizi müslüman, mümin ve Allah (c.c)'ın kulları olarak isimlendirdi. İşte siz insanları buna çağırın!"

(Tergib Ve Terhib, sahih senedle)

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Cahiliyye adeti olan kavmiyetçiliğe çağıran bizden değildir." ***(Nesei sahih senedle rivayet etti.)***

İslam davasından başka her dava cahiliyye davasıdır. İman, İslam ve akide bağı dışında birleştiren her bağ cahiliye bağıdır. Bu bağı reddetmemiz ve ona buğzedip uzak durmamız gerekir.

Kavmiyetçilik hakkında söylediklerimiz, kabilecilik ve aşiretçilik hakkında da geçerlidir. Dinin hiç bir etkisi olmaksızın kabile veya aşiret sebebiyle dostluk ve düşmanlık olursa, kabile ve aşiret tağut olmuş olur. Zira kabile veya aşirete bağlı olan kimse, onların adet ve nizamlarını kabul etmiş, kafir olsa bile, dostluk ve yardımı bu

kimselere yapmıştır. Oysa bu kimse kendi bağlı olduğu kabileye verdiği önem, dostluk ve yardımı, en takvalı kimseler olsalar bile, diğer kabile fertlerine vermez.

Buna göre, kabile ve onun nizamı bu kabileye bağlı olanlar için Allah (c.c)'tan başka itaat edilen bir ilah olmuştur. Çünkü kabilenin yasakladığı, İslam'da farz olsa bile yasak olur. İşte bu, büyük küfür ve şirkin ta kendisidir. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak siz müşrik olursunuz." **(En'am: 121)**

Bazı kabile ve aşiretlerin dostluk şekillerinden birisi de, din ve dürüstlüklerine önem vermeksizin baba ve dedelerle övünmektir. Şüphesiz ki bu, İslam dininin yasakladığı ve uzak durulması için üzerinde ısrarla durduğu bir şeydir.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Musa (a.s) zamanında iki kişi neseplerini zikretti. Birisi dedi ki: "Ben filan oğlu filanım. O da filanın oğludur, o da filanın oğludur..." Böylece dokuz göbek saydı. Bunu saydıktan sonra: "Sen kimsin?" dedi. İkinci adam şöyle dedi: "Ben İslam'ın oğlu filan oğlu filan kişiyim." Bunun üzerine Allah (c.c) Musa (a.s)'ya şöyle vahyetti: "Ey Musa! Bu iki adama şöyle de: "Sen ey kendisini dokuz dedeye intisap eden kişi! Onların dokuzu ateştedir, sen de onların onuncususun. Ey sen kendisini cennette olan iki kişiye intisap eden kişi! Sen bunların üçüncüsüsün."

(Ahmed, Nesei, Taberani sahih senedle rivayet etti.)

Eğer birşeye intisap edilmesi veya bir şeyin övülmesi gerekiyorsa, İslam'a intisap edilsin ve İslam'a intisap edenler övülsün!

10 – İnsanlık (hümanizm) **Fikri:**

İnsanlık fikrinin, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olması; dostluk ve düşmanlığın, savaş ve barışların bu inanç ve fikirden dolayı yapılmasındandır.

İnsanlık fikri, insanlara şunu sunmaktadır: Din ve inançları ne olursa olsun bütün insanlar hak ve hukuk açısından eşittir. Bu fikre göre; en takvalı insan ile en facir insan eşittir. Zira insan olmaları sebebiyle aralarında hiçbir fark yoktur. Şüphesiz bu fikir, İslam'a göre batıldır ve bunu her müslüman bilmektedir. Böyle bir fikre, ancak dinden uzaklaşarak kafir olan kimse bağlanır. Çünkü bu fikir, bütün insanların hayırlısı olan Rasulullah (s.a.s) ile küfrün ve sapıklığın başı olan Ebu Cehil'i eşit tutan bir inanç ve fikir akımıdır.

"İnsanlık" (hümanizm) fikrine bağlı olanlar, bu fikri savunma konusunda ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Zira bir amel yapmış olsalar, bunu insanlık için yaptıklarını söylerler. Şayet onlardan birisi maddi bir yardım yapmış ise; "insanlık için maddi yardım yaptım" der. Şayet bir savaşta yer almışsa; "insanlık için savaştım" der. Veya ölmüş ise; "insanlık için öldüm" der. Böylece herşeyi insanlık için yaptığını söyler. İşte böylece insanlık Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olur.

11- Halk:

Halk, hükmün kaynağı olarak görülür, emir verme, ülke idarecisini ve devlette uygulanacak kanunu seçme yetkisi ona verilirse, velevki Allah (c.c)'ın kanunlarına zıt bir kanun seçmese bile, tağut ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen olur. Tağut olmasının sebepleri şunlardır:

a) Hüküm verme yetkisi halka verildiği zaman, gerek hüküm verme konusunda gerekse kanun koyma konusunda Allah (c.c)'la aynı seviyeye çıkartıltılmış olur. Bu ise şirktir. Bu şirk türüyle ilgili deliller daha önce geçti.

Seyyid Kutub şöyle dedi:

"İslam nizamında yöneticiyi millet seçer ve Allah (c.c)'ın kanunlarını uygulama konusunda ona yetki verir. Bu, milletin hüküm kaynağı olduğu ve tatbik edilecek kanunları belirleyecek yetkiye sahip olduğu anlamına gelmez. Çünkü hüküm kaynağı Allah (c.c)'tır. Bir çok kimse, hatta İslam araştırmacıları bile halkı idare etmekle, hükmün kaynağı arasında ayırım yapamadılar. Oysa insanların hepsi toplansa yine de hüküm verme hakkına sahip olamazlar. Gerçek hüküm sahibi sadece ve sadece Allah (c.c)'tır. İnsanlar ise Allah (c.c)'ın hükümlerini, yine O'nun verdiği yetkiyle uygularlar. Hiç bir kimse Allah (c.c)'ın hükümleri dışında hüküm verme hakkına sahip değildir ve Allah dışında hüküm verenlerin verdiği hükümler meşru hükümler değildir."

(Fizilal'il Kur'an c: 4 s: 1990)

İslam'da yöneticiyi, Allah (c.c)'ın hükmünü uygulaması için halk seçer. Bu sebeble halkın Allah (c.c)'ın hükmünden başka hükümlerle hükmedecek bir yönetici seçme yetkisi yoktur. Hatta kafir bir kimseyi de yönetici olarak seçme yetkisi yoktur. Buna rağmen her kim halka bu yetkiyi verirse, onu Allah (c.c)'tan başka bir ilah edinmiş olur.

b) Allah (c.c)'a karşı gelse ve verdiği hüküm Allah (c.c)'ın hükmüne zıd olsa bile, halka sırf zatı için itaat edilir ve boyun eğilirse işte o zaman halk, Allah (c.c)' tan başka ibadet edilen bir ilah olmuş olur.

c) Halkın iradesi Allah (c.c)'ın iradesinin üstünde tutulur ve ihtilaf halinde halk, hüküm verecek üstün bir merci olarak tayin edilirse bu durumda halk, Allah'tan

başka ibadet edilen bir ilah olur. Bunun örneklerini pratikte görmek mümkündür. Mesela; iktidar ile muhalefet arasında herhangi bir ihtilaf olsa hemen birbirlerini halka (sinei millete) dönmek ve ona muhakeme olmakla tehdit ederler. Oysa ihtilaf halinde baş vurulması gereken tek merci, Allah (c.c) ve rasulüdür.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Eğer herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve ahiret gününe iman etmişseniz onu Allah'a ve rasulüne götürün! Bu, netice itibarıyla daha hayırlı ve daha güzeldir." **(Nisa: 59)**

d) Halkın verdiği hüküm her ne olursa olsun yine de teslim olunması gerektiğine inanılırsa, sadece alemlerin rabbi olan Allah (c.c)'ın hakkı olan bir özellik Allah (c.c)'tan başkasına verildiği için halk ilah ve rab edinilmiş olur.

e) Kanun koyma yetkisi halkın seçtiği millet meclisine verilirse, kanun koyucu bu meclis tağut olur. Çünkü kanun koyma hakkı sadece Allah (c.c)'a aittir. Her kim bu özelliği kendisinde görürse ilahlık iddiasında bulunmuş olur. Her kim de ilahlık iddiasında bulunan bu kanun koyucu meclise itaat ederse, bu meclis onun tağutu olur.

12 – Bazı Yönleriyle Çoğunluk:

Zamanımızdaki insanların çoğunun bağlandığı demokrasi dininin temellerinden olan çoğunluğun hükmü ilkesine göre; çoğunluğun hükmü mutlak bir hükümdür, hakka uygun olsun veya olmasın, ne olursa olsun bu hükme uyulması, rıza gösterilmesi ve ona göre amel edilmesi gerekir.

Demokrasi dinine bağlı olanlara göre; Allah (c.c) ve Rasulünün hükmüne zıt olsa da insanların çoğunun seçtiği hükme bağlanılmalı ve bu hüküm uygulanmalıdır. İşte çoğunluğa bu şekilde bağlanmak onu tağutlaştırmak demektir. İşte bu şekilde çoğunluk Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir ilah olur. Zira çoğunluğun belirlediği hükme muhakeme olmak, onun hükmünü zatı sebebiyle geçerli kılmak ve zatı sebebiyle ona itaatin gerekli olduğuna inanmak, ona ibadet etmek demektir.

Ayrıca çoğunluğun hükmünün en üstün hüküm olduğunu, kimsenin bu hükmü reddetmesinin, ona itiraz etmesinin ve rıza göstermemesinin caiz olmadığını kabul etmek de ona ibadet etmektir. Daha önce anlattığımız gibi bu özellik sadece Allah (c.c)'a verilmesi gereken bir özelliktir. Çünkü hüküm verici olan sadece Allah (c.c)'tır. Hüküm sadece O'na aittir. Sadece O'nun hükmüne itiraz edilmez. Sadece O'nun hükmü verilir, O'nun hükmü dışında hiç bir hüküm verilmez. Sadece O'nun hükmüne rıza ve teslimiyet gösterilir.

13 – Millet Meclisi:

Kendi nefisleri ve insanlar için kanun meclisleri kurarak bu meclislere parlemento veya millet meclisi adını verenler, Allah (c.c)'a karşı en büyük suçu işlemişlerdir. Çünkü bu meclis, Allah (c.c)'ın emrine riayet etmeksizin ve O'nun izni olmaksızın insanlar için kanunlar koyar.

Bu meclislerde bulunanların her biri Allah (c.c)'ın en önemli özelliği olan kanun koyma ve hüküm verme yetkisini kendilerinde gördükleri için kendilerini Allah (c.c)'a denk tutmuş ve böylece büyük birer tağut olmuşlardır.

Bu meclislerde bulunan millet vekillerinin tağut olmalarının sebebi; kanun koyma hakkının onlara verilmesi ve koydukları kanunlara bağlanılmasındandır. İşte onlara bu şekilde ibadet edilir.

Bu meclislerde çıkan kanunları bilen bir kişi bu tagutların çoğunluğunun görüşüyle kabul edilerek çıkarılan kanunların; İslam şeriatine zıt olsa bile red ve itiraz edilmeyip kabul edilen kanunlar olduğunu görür.

14 – Birleşmiş Milletler Teşkilatı:

Sözde dünya barışını ve güvenliğini sağlamak ve uluslar arasında ekonomik, toplumsal ve kültürel bir işbirliği oluşturmak amacıyla, Birleşmiş Milletler Antlaşması'nda öngörülen yükümlülükleri yerine getirmeyi kabul eden devletler tarafından kurulan uluslararası bir örgüttür.

İslam Ülkeleri diye adlandırılan ve gerçekte küfür devleti olan ülkelerin çoğu bu örgüte üyedir.

Birleşmiş Milletler Teşkilatının Kanunları:

Birleşmiş Milletler Teşkilatının yapmış olduğu sözleşme, bu teşkilatın koymuş olduğu kanunlardır. Bu teşkilata girecek üyelerin bu kanunlara iman etmeleri, onları kabul etmeleri ve onlara muhakeme olmaları gerekir. Bu teşkilatın yapmış olduğu sözleşmenin 111 maddesi vardır ve bu maddelerin her biri İslam'a zıd olan birer kanun maddesidir. Her bir üyenin bu maddeleri kabul etmesi gerekir. Bu ise; bu teşkilata girecek üyelerin, birleşmiş milletler genel sekreterinden, bu teşkilatın kanunlarını kabul ettiğine ve ona bağlanmak istediğine dair bir form doldurarak talepte bulunmasıyla olur. İşte bu, bu teşkilata bağlı olan her üyenin, teşkilatın bütün kanunlarını kabul ettiğini göstermektedir.

Burada Birleşmiş Milletler Teşkilatının kanunlarından bir kaç örnek vererek bu kanunların İslam'a ne kadar da zıd olduğunu gözler önüne serelim.

Birleşmiş Milletlerin Sözleşmesi:

"Birleşmiş Milletler Teşkilatı olarak biz; gelecek nesilleri savaş tehlikesinden korumayı üzerimize aldık. Ve biz, insanın temel hak ve hukuklarına inandığımızı tekid ediyoruz. Her ferdin bir değere sahip olduğuna, kadın ve erkeğin, bütün milletlerin, büyük ve küçüğün hak hukuk konusunda eşit olduğuna da inanıyoruz. Adaletin ve devletler arasındaki anlaşmaların sağlanması, devletlerin çıkarmış olduğu kanunlara ve yapmış oldukları anlaşmalara bağlı kalınması üzerinde duracağız. İşte bu belirlediğimiz gayeleri yerine getirmek için aşağıdaki hususları yerine getirmek üzere birbirimize söz verdik:

Bizler, birbirimize karşı hoşgörülü davranacacak, barış içinde olacak, iyi komşuluk ilişkileri içerisinde yaşayacak, barışı ve devletlerin güven ve emniyetini sağlamak için kuvvetlerimizi birleştirecek, bunları sağlamak için de bu teşkilatın ilkelerini kabul edip, bu konularda planlar yapacak, silahlı kuvvetleri ancak müşterek maslahatlar için kullanacak ve bütün bu hedeflerimizi gerçekleştirmek için güçlerimizi birleştireceğiz. İşte bu sebeble Birleşmiş Milletler Teşkilatına bağlı değişik devletlerin temsilcileri olarak San Francisko'da toplanmış bulunmaktayız. Bu teşkilata üye olacak ülke temsilcilerine, bu teşkilatın şartlarını ve yapılan anlaşmayı kabul ettiklerini göstermeleri için birer form sunuldu, onlar da bu şart ve anlaşmayı kabul ederek devletler heyetinin inşasını

sağladılar. Bu devletler heyetinin ismi Birleşmiş Milletlerdir ve bundan böyle bu isimle zikredilecektir..."

Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın sözleşmesi özet olarak işte böyleydi. Bu sözleşmenin ardından, anlaşmanın diğer maddelerini zikretmeye başladılar. Bu teşkilata üye olan bütün devletler bu şartlara bağlı kalacaklarına dair imza attılar. Bu toplantı 26 Haziran 1945 senesinde San Francisko'da yapılmıştır.

Bu sözleşmedeki bazı kanun ve maddeler:

Madde 1 – Birleşmiş Milletlerin İlke ve Hedefleri.

a) Devletler arasında barışı ve güvenliği sağlamak, barışı ihlal eden bütün unsurları yok etmek, devletler arasındaki ihtilafları, adalet ve devletler arası kanuna göre barış yoluyla çözümlemek.

İşte bu madde; devletler arasındaki ihtilafı çözecek mercinin İslam'a zıd olan devletlerin kanunları olduğunu göstermektedir. Bu ise apaçık küfür olan bir ameldir. Gerçek manada Allah (c.c)'a iman etmiş ve teslim olmuş mü'minler, sadece ve sadece Allah (c.c)' ın şeriatini hakem tayin eder ve ona muhakeme olurlar. Onun dışındaki şeriat ve kanunları ve bunları koyanları tağut görür, onlara asla ve asla muhakeme olmazlar.

b) Devletler arasındaki sevgiyi güçlendirmek.

c) İnsanlığın ilmi, sosyal ve kültürel konudaki problemlerini çözme konusunda devletlerle yardımlaşmak, insanın temel hak ve hürriyetlerini; din, dil, ırk ayırımı yapmaksızın eşitlik ilkesine göre sağlamak, kadın ve erkek arasında bir fark gözetmemek.

Madde 2 – Birleşmiş Milletlerin Hedeflerini Gerçekleştirmek İçin Takip Edilecek İlkeler:

a) Birleşmiş Milletlerin heyet ve üyeleri idarecilik yönünden eşittirler.

b) Birleşmiş milletlere üye devletlerin, Birleşmiş Milletlerin kanunlarını yerine getirmesini sağlar.

c) Devletler arasındaki anlaşmazlığı, devletlerin barışı, emniyet ve adaleti tehlikeye girmesin diye barış yollarıyla çözmeye çalışır.

Buraya kadar sayılanlar Birleşmiş Milletlere ait bazı maddelerdir ve bu maddelerin İslam'a zıd olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Çünkü bu maddelere göre; kafirle müslüman eşit tutulmuş, cihad iptal edilmiş ve tağuta muhakeme olmak zorunlu kılınmıştır.

Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nda beş büyük ilah vardır. Bunlar; Amerika, Rusya, Çin, İngiltere, Fransa'dır. Bu ilahların kabul etmediği bir kanun asla gerçekleşmez. Çünkü bunların veto hakkı vardır.

Birleşmiş Milletler Teşkilatına ve bununla ilgili tarihi gelişmelere bakıldığında, yahudilerin bu teşkilatın ortaya çıkmasında büyük bir etkisi ve parmakları olduğu görülür.

Bu anlatılanlardan sonra; Birleşmiş Milletlerin Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağut olduğu görülür. Çünkü:

a) Bu teşkilat, Kur'an ve sünnetin hükmüne bağlı olmayan, dünyanın süper devletlerinin heva ve heveslerine, maslahatlarına ve kinlerine boyun eğen bir meclistir.

b) Devletler ve halklar arasında ihtilaf olduğunda Allah (c.c)'ın kanunlarına değil, bu teşkilatın kanunlarına muhakeme olunur.

c) Devletler ve halklar bu meclisi herşeyden üstün tutarlar ve onun verdiği hükme itiraz etmezler. Bu nedenle bu teşkilattan çıkan kanun ve hükümlerin itirazsız uygulanması gerektiğine inanırlar. Böylece bu meclis onların tağutu olur.

Acaba Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen tağutlar içerisinde bundan daha tehlikelisi ve daha zalimi var

mıdır? Buna rağmen insanlar ve hatta kendisinin müslüman olduğunu iddia edenler, hiç tereddütsüz bu tağutun kanunlarını kabul ederler, hüküm vermesi için ona baş vururlar ve hiç çekinmeden ona muhakeme olurlar.

Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın özelliği ve yetkisine sahip olan her meclis, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen birer tağuttur.

Burada Birleşmiş Milletleri zikretmemin sebebi; milletlere ve halklara karşı zulmü çok açık olan bir tağut olduğu içindir. Böylece okuyucu, diğer meclislerin hükmünü bu meclise kıyasla rahatlıkla verebilir.

15 – Lahey Adalet Divanı ([1]):

Birleşmiş Milletlerin hukuk mahkemesi olan uluslarası adalet divanı, çıkacak karara önceden uymayı kabul eden ülkelerin getirdiği davalara bakar. Divan, her biri değişik ülkelerden gelen ve dokuz yıl süreyle görev yapan on beş yargıçtan oluşur. Bu mahkemeye gelen bütün ihtilaflar, oturuma katılmış yargıçların oy çokluğuyla karara bağlanır. Divan en az dokuz yargıcın katılmasıyla toplanır. Yargıçlar, Lahey dışında başka bir yerde de toplanabilirler.

Lahey Adalet Divanı'na, küfür mahkemesi ismi verilmesi aslında daha uygundur. Bu mahkeme; Hollanda' da bulunan Lahey şehrindedir.

Devletler arasındaki ihtilaflar bu mahkemede, İslam'a zıd olan kanunlara göre çözülür. Birleşmiş Milletlere üye devletlerin bu mahkemenin hükümlerini kabul etme, bu

---

[1] Birleşmiş Milletler Teşkilatı ve Lahey Adalet Divanı hakkında bilgi edinmek isteyen; En nizamil Esasi Li Mahkemetil Adlid-Duveliye ve El Alakat Devletis Siyasiye s: 702 Dr. İsmail Sabri, kitablarına bakabilir.

hükümlere saygı gösterme ve ona muhakeme olma zorunluluğu vardır.

Birleşmiş Milletler'in 94. maddesi şöyledir:

Birleşmiş Milletlere bağlı olan her devletin, ihtilaflı herhangi bir meselede, temel nizamına üye olduğu Lahey adalet divanının hükmünü kabul edeceğine dair söz vermesi gerekir.

Madde 93 şöyledir:

Birleşmiş Milletler'e üye olan her devlet, üye olduğu için aynı zamanda Lahey adalet mahkemesinin temel nizamına da bir üyedir.

Bu mahkemede verilen hükümler, kafir teşricilerin (kanun koyucuların) çoğunun heva ve hevesine göre verilir. Daha açık bir deyişle, bu mahkemede tayin edilen hakimlerden çoğu bir meselede hangi hükmü vermişlerse o hüküm kabul edilir ve uygulamaya sokulur. Bu konuda hiç kimsenin itiraz hakkı yoktur. Çünkü bu mahkemenin 60. maddesinde şöyle geçer:

"Mahkemenin verdiği hüküm kesindir. Kimsenin temyiz hakkı yoktur."

Bu mahkemede, hakkında hüküm verilecek meselede hiçbir zaman ve asla Allah (c.c)'ın kanunlarına riayet edilmez, değer verilmez.

Bu nedenledir ki bu mahkeme tağuttur ve tağutun mahkemesidir. Her kim bu mahkemeye muhakeme olmak için başvurur ve muhakeme olursa şüphesiz ki o kimse tağuta başvurmuş ve muhakeme olmuştlur.

Birleşmiş Milletler Teşkilatına üye olmuş bütün devletler bu tağuta boyun eğmiş ve aralarındaki ihtilaflarda onu hakem tayin edeceklerini kabul etmişlerdir. İşte bu devletler bu özellikleri sebebiyle tağuta tapan, kafir devletlerdir.

16 – İbadet Edilen Put, Haç, Taş, İnek, Mezar, Resim, Hayvan vb. Şeyler:

Allah (c.c) dışında bu zikri geçen şeylere ibadet edilirse, bu şeyler tağut olur.

Şöyle denilebilir: "Zikri geçen bu şeyler çok basit şeylerdir. Bunların hakkında konuşmak ise yersizdir. Zira zamanımızda bunlara ibadet eden kimse yoktur. Üstelik yaşadığımız çağ ilim ve teknoloji çağıdır. Bu sebeble bu çağda, bu gibi şeylere önem vererek onlara ibadet eden kimselerin bulunması mümkün değildir."

Bunlara cevaben diyorum ki: "İnsanlara, halklara ve milletlerin durumlarına baktığınızda, yeryüzünün üçte ikisinin Allah (c.c) dışında bu basit dediğiniz şeylere ibadet ettiğini görürsünüz. Nüfusu bir milyardan fazla olan Çin'e bakınız! Japonya ve Asya devletlerinin çoğuna bakınız! Amerika ve Afrikada ve Avrupadaki bazı halklara bakınız! Buralarda yaşayan insanların çoğunun putperest olduğunu, put ve resimlere ibadet ettiklerini görürsünüz.

Hind kıtasına baktığınızda, oradaki insanların çoğunun ineğe, putlara ve mezarlara ibadet ettiklerini görürsünüz.

Haçlı Avrupa'ya bakın! Kilise ve ibadethaneleri Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen put ve resimlerle doludur. Onların kiliseleri İsa (a.s) ve onun annesi Meryem olarak tasvir ettikleri ve büyükleri olan, aziz diye tabir ettikleri din adamları ve rahiplerinin heykel ve resimleriyle dolu değil mi? Onlar ibadetlerini, Allah (cc)'tan başka bu put ve resimlere yaparlar.

Son olarak; onların icad ettikleri ve Allah (c.c)'tan başka ibadet ettikleri yeni bir putları daha vardır: "**Noel Baba...**" Onların inancına göre bu Noel Baba onlara hayır getirmektedir. Buna ilaveten onların her miladi senenin başında yaptıkları bir **"yılbaşı ağacı"** vardır. Bu ağacı

yüceltirler, ona kutsal bir değer verirler ve onun için büyük törenler yaparlar. Bu sebeble her sene yeni bir put icad ederler. Onların papaz ve rahipleri de Allah (c.c)'tan başka tapındıkları bu putu tebrik ederler.

Hristiyanların, mezhepleri ne kadar değişik olursa olsun, ibadetlerine ve icad ettikleri dini törenlere baktığınızda putperestlere daha yakın olduklarını görürsünüz.

Ayrıca bir zamanlar İslam diyarı olan ülkelere baktığınızda oralarda mezarlara ibadet edildiğini de görürsünüz. Her devlette muhakkak ibadet edilen, sırf onun için yolculuk yapılan bir mezara rastlamak mümkündür. Bu devletlerin başındaki tağutlar bu mezarları korumakta ve o mezarlara ziyareti teşvik etmektedirler.

Yine, her devletin yönetici ve reislerini simgeleyen putları da her yerde görmeniz mümkündür. Bu tağutların değişik boyut ve ölçülerde olan putları şehirlerin girişinde, yolların kavşaklarında, okullarda ve büyük müesseselerde sabit bir şekilde yerleştirilmiştir. Belli günlerde veya canları istedikçe onların karşısına dikilip Allah (c.c)'a yapılması gereken kıyam (ayakta dik durma) ibadetini saygı göstermek için Allah (c.c) dışında bu varlıklara yaparlar. Bunların her biri Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen birer tağuttur. Zira daha önce anlatılan ibadetlerden bir kısmı onlara yapılmaktadır."

Yine karşısında saygı duruşuna geçilen, onun için marşlar söylenen bayrak da Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bir tağuttur. Öyleki ona saygı duruşunun yapılması gerektiği bir esnada ona saygı duymayıp hareket eden, başını kaşıyan veya bir başka hareket yapan kimsenin hali çok kötü olur.

17 – Demokrasi:

Demokrasi; hayat, insan ve varlık konusunda özel bir düşünceye sahip olan bir dindir ve devleti dinden ayıran laik düşünceyi sabit kılan bir nizamdır. Demokrasi dinine göre Allah (c.c) için yapılacak ibadet ancak mescidler, kiliseler, zaviyeler ve mabedlere hastır. Fakat hayatın özel veya genel meseleleriyle ilgili konular demokrasi dinine hastır. Yani, demokrasi dininde yönetici olan kimsenin Allah (c.c)'a ait olan yetkileri kendisinde bulundurma yetkisi vardır. Fakat, Allah (c.c)'ın hakkı olan konularla ilgili kanun yapma yetkisi yoktur. Zira böyle yaparsa dini siyasete alet etmiş olma ithamına maruz kalır veya kökten dinci ya da bölücü terörist ithamı ile karşılaşır. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan Allah'a bir hisse ayırmakta ve kendilerince: "Bu, Allah'a ait şu da ortaklarımıza ait" demektedirler. Ortakları için olan hisse Allah'a ulaşmamakta, fakat Allah'a ayrılan hisse ortaklarına ulaşmaktadır. Verdikleri hüküm ne kötüdür!" **(En'am: 136)**

Demokrasi dinine göre; halk kendi kendine hükmeder. Yani; kanun koyan ve kendisine itaat edilen Allah (c.c) değil, insandır.

Demokrasi dininde, Allah (c.c)'ın dinine zıt olsa da, onunla alay edilse de, beşeri kanunlara muhalefet etmediği müddetçe inanç hürriyeti vardır. Dileyen dilediği fuhuşu yapar, zina eder, livata yapar vs... Zira demokrasi dini için mukaddes hiç bir değer yoktur. Buna rağmen bu din, itiraz edilemeyen, hesab sorulamayan ve sorgulanamayan üstünlükte görülür.

Demokrasi dininde, batıl ve İslam'a zıt olsa bile, çoğunluğun görüşü mukaddes ve geçerlidir.

Demokrasi dininde değeri ve kudsiyeti ne olursa olsun, velevki Allah (c.c)'ın dini olsun, her konuda kişinin tercih hakkı vardır.

Demokrasi dininde yöneticinin seçimi konusunda, en basit ve cahil insanla, en takvalı ve alim insanlar eşit tutulur.

Demokrasi dininde; akidesi ve fikri ne olursa olsun, İslam'a aykırı olsa bile, siyasi partilerin ve değişik grupların oluşumu serbesttir.

Bu anlatılanlara göre demokrasi dininde, kendisine ibadet ve itaat edilen ilah, insanın heva ve hevesidir. İşte bu sapık olan demokrasi fikrinin sahipleri, bu yeni din demokrasiye inanırlar ve düşmanlıkları, dostlukları, savaşları sadece bu din için yaparlar. Bu dine giren kimseyi kendilerine dost edinir, ona yardımcı olurlar. Bu dine girmeyen kimseye ise düşman olup ona savaş açarlar.

Demokrasi bir tağuttur ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen tağutların temelini oluşturur. Buna rağmen insanlar bu dine girmede hiç çekinmez ve tereddüt etmezler. Ona muhakeme olurlar ve onu hiç çekinmeden överler.

Şöyle şaşırtıcı bir durum vardır: Kendilerinin müslüman olduklarını iddia eden kimseler yahudilik ve hristiyanlık dinine girmekten çekinirler. Buna rağmen demokrat, kominist, sosyalist veya laik bir partinin dinine girmekten hiç çekinmezler. Oysa nasıl hristiyanlık ve yahudilik birer din ise demokrasi, kominizm, sosyalizm, laisizm de aynı şekilde birer dindir. Bu dinlerin hepsi batıldır. Aralarındaki tek fark, hristiyanlık ve yahudiliğin semavi asıllı oluşu, demokrasi, komünizim, sosyalizm ve laisizmin semavi değil, heva ve hevesin ürünü oluşudur.

18 – Sihirbaz:

Eşyaları etkiyebilecek kudrete sahip olduğunu, dilediğine zarar verebileceğini, dilediğinden ise zararı kaldırabileceğini iddia eden sihirbaz da bir tağuttur. Oysa bu özellikler daha önce geçtiği gibi sadece Allah (c.c)'a ait olan özelliklerdir. Bu sebeble her kim bu özelliklere sahip olduğunu iddia ederse ilahlık taslamış ve tağut olmuştur.

Buna rağmen insanların çoğu tevhidi ve Allah (c.c)' ın üzerlerindeki hakkını bilmemeleri sebebiyle, eşyalara zarar veya fayda verebilecek güce sahip olduklarına inandıkları sihirbazlara ibadet ederler. Ayrıca bu sihirbazlardan korkar ve onlardan ümit ederler. Bu yüzden istedikleri şeyleri yapabileceklerine, kendilerinden hastalığı dahi giderebileceklerine inanırlar.

İşte bu sebeble sihirbaz tağuttur, kafirdir, İslam'daki cezası ise; başını gövdesinden ayıracak bir kılıç darbesidir. Kafir oluşunun delili ise Allah (c.c)'ın şu ayetidir:

"Şeytanların, Süleyman'ın hükümranlığı hakkında uydurduklarına uydular. Oysa Süleyman kafir olmamıştı. Fakat şeytanlar kafir olmuşlardı. Onlar Babil'de, indirilmiş iki melek olan Harut ve Marut'un öğrettiği sihri insanlara da öğretiyorlardı. Oysa o ikisi insanlara: "Muhakkak ki biz, bir imtihanız, sakın kafir olmayın" demedikçe hiçbirşey öğretmezlerdi."

(Bakara: 102)

İmam Kurtubi, Allah (c.c)'ın: **"Süleyman kafir olmadı"** sözünün tefsirinde şöyle dedi:

"Allah (c.c) bu ayette, Süleyman (a.s)'ın küfürden beri olduğunu söylemektedir. Oysa ayette Süleyman (a.s)'a küfür nispet eden bir kimsenin olduğu zikri geçmemiştir. Ama yahudiler Süleyman (a.s)'ı sihir yapmakla itham

ettiler. Sihir yapmak küfür olduğu için sanki Süleyman (a.s)'a küfür ithamı yapılmıştır. Bu sebeble Allah (c.c), Süleyman (a.s)'ın küfürden beri olduğunu belirtmiştir. Allah (c.c), ayetin devamında şöyle buyuruyor:

"Fakat insanlara sihri öğreten şeytanlar kafir oldular." İşte bu ayet, kafir olan kimselerin, insanlara sihri öğreten şeytanlar olduğunu ortaya koymaktadır."

İmam Kurtubi şöyle devam etti:

"...İmam Malik'e göre; küfür sözleri kullanarak sihir yapan bir müslüman kafir olur ve tevbeye çağrılmadan öldürülür. Tevbe etse bile tevbesi kabul edilmez. Çünkü bu kimse zındık gibidir. Bu yüzden gerçek manada tevbe ettiği bilinemez. Ayrıca Allah (c.c) ayetin:

"Biz imtihanız, sakın küfre girme" demedikçe hiç kimseye birşey öğretmezlerdi." bölümünde sihri, küfür olarak isimlendirdi. Ahmed, Ebu Sevr, İshak, Şafii ve Ebu Hanife bu görüştedirler. Sihirbazın öldürüldüğü konusunda Ömer, Osman, İbni Ömer, Hafsa, Ebu Musa el Eşari, Kays İbni Sa'd (r.anhum) ve tabinden yedi kişiden rivayet nakledilmiştir.

İmam Şafii'nin sihirbaz hakkında şöyle bir görüşü rivayet edilmiştir: "Sihirbaz, sihriyle bir kimseyi öldürmedikçe ve "ben öldürmek istedim" demedikçe öldürülmez. Fakat sihriyle bir kişiyi öldürdüğü halde "ben onu öldürmek istememiştim" derse aynen yanlışlıkla bir kimseyi öldüren kimse gibi diyet öder. Sihriyle şayet bir kimseye zarar verirse, vermiş olduğu zarar miktarınca ceza alır."

İbni Arabi, imam Şafii'nin bu görüşüne karşılık şöyle dedi:

"Bu görüş iki yönden batıldır: Birincisi; bu kimse sihri öğrenmiştir. Sihri ise yapmadan öğrenemez. Sihrin gerçek mahiyeti ise Allah (c.c)'tan başka şeyleri yücelten ve kainatın kaderini değiştireceğine inanılan sözlerden ibarettir. İkincisi; Allah (c.c) kitabında sihrin küfür olduğunu bildirerek şöyle buyurmuştur:

"Süleyman kafir olmadı." Bu ayete göre Süleyman (a.s) sihir yaparak veya söyleyerek küfre girmemiştir.
Ayetin devamında şöyle buyuruyor:

"Fakat insanlara sihri öğreten şeytanlar kafir oldular." Ayetteki bu ibareye göre şeytanlar, hem sihri yaparak hem de insanlara öğreterek küfre girmişlerdir.

Allah (c.c) ayette devamla şöyle buyurmuştur:

"**Harut ve Marut: "Biz imtihanız, sakın küfre girme" demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmezlerdi."** Ayetteki bu ibare ise sihrin küfür olduğu haberinden sonra sihrin hakikatını tekrar hatırlatmak için bir tekiddir."

(Kurtubi Tefsiri c: 2 s: 34, 47, 48)

Bu konu hakkında şöyle diyorum:

"Sihir, ancak şirk ve küfür işlenerek yapılır. Çünkü bu amelin yapılması kafir olan cin şeytanların yardımıyla ve onları yücelterek olur. Sihirbaz, eşyalara etki ettiğini, harikulade şeyleri yapabildiğini iddia eden kimsedir. Sihirbazlar, şeytanları razı etmek için yaptıkları sihirde Allah (c.c)'ın kelamını hafife alırlar. İbni Teymiye onlar hakkında şöyle dedi:

"Sihirbazlar, sihir yaparken Allah (c.c)'ın kelamının harflerini kan veya başka necasetlerle ters olarak yazarlar. Veya şeytanların razı oldukları yazıları yazar ya da sözleri söylerler. Şeytanlar da bu yazılan ve söylenenlere icabet ederek onlara yardım ederler." ***(Fetvalar c: 19 s: 35)***

19 – Gaybi Bildiğini İddia Eden Kimseler:

Gayb: "Ga ba" fiilinin masdarı olup "gözden ve duyulardan gizli olan, bilinmeyen" anlamındadır. Bu sebeble duyulardan ve mahlukatın ilminden gizli olan herşey bu kelimeyle ifade edilir.

Başlıca gayb türleri şunlardır:

1 - Sadece Allah (c.c)'ın bildiği ve bu konuda melek, cin ve rasuller dahil hiç kimseye bilgi vermediği gayb.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır. O'ndan başkası onu bilemez. Karada ve denizde olanları yal-nız O bilir." **(En'am: 59)**

Bu ayete göre; gaybın ilmi sadece Allah (c.c)'a aittir. Sadece Allah (c.c)'ın bildiği bu konularda hiç kimse melek, cin, rasul dahi olsa söz sahibi değildir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Ey Muhammed! Onlara) **De ki: "Gaybı bilmek, sadece Allah'a mahsustur."** **(Yunus: 20)**

Bir başka ayette Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yine de ki: "Göklerde ve yerde Allah'tan başka hiç kimse gaybı bilemez." **(Neml: 65)**

Kur'an'da, Allah (c.c)'ın mahiyetini açıklamadığı, sadece varlığını ve ismini bildirdiği bazı gaybi gerçekler vardır.

Buhari'de geçen meşhur Cibril (a.s) hadisinde, Cibril (a.s) kıyametin ne zaman kopacağını sorunca Rasulullah (s.a.s):

"Bu, Allah (c.c)'tan başka hiç kimse tarafından bilinmeyen beş gaybi meseleden biridir" buyurdu ve şu ayeti okudu:

«Kıyametin saatini bilmek ancak Allah'a mahsustur. Yağmuru o indirir. Rahimlerde olanı O bilir. Kimse yarın ne kazanacağını bilemez ve hiç kimse nerede öleceğini bilemez. Allah şüphesiz bilendir, herşeyden haberdardır." **(Lokman: 34)**

Bu ayete göre; kıyametin ne zaman kopacağını, yağmurun ne zaman yağacağını, doğacak olan çocuğun en ince ayrıntısına kadar nasıl ve ne şekilde olacağını, kişinin nerede ve ne zaman öleceğini ve bir kimsenin yarın ne kazanacağını yalnız Allah (c.c) bilir. Bu konularda fikir beyan etmek, yorum yapmak tahminden başka birşey değildir ve bunlar imana yakışmayan davranışlardır. Bunların kesin olarak bilinebileceğini iddia etmek küfürdür.

Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Sana: "Ruh nedir?" diye soruyorlar. De ki: "Ruh Rabbimin emrindedir. Size çok az ilim verilmiştir."

(İsra: 85)

Bu ayete göre; ruh da sadece Allah (c.c)'ın bildiği gaybi bilgilerdendir. O halde ruhu, Kur'an ve sünnetin beyan ettiği sınırlar dışında tanımlamaya çalışmak ya da mahiyetini araştırmak boş ve yasak bir davranıştır.

Müminlere düşen; böyle konularda yorum yapmayıp onları Allah (c.c)'ın bildirdiği şekilde tasdik etmektir.

İnsanların kalblerinden geçirdiği düşünce ve niyetler ancak Allah (c.c)'ın bilebildiği gaybi bilgilerdir. Hiçbir kulun bu gibi şeyleri bilme veya bu gibi konularda fikir beyan etme kudreti ve izni yoktur.

Buna göre her kim kalbten geçenleri bildiğini iddia ederse:

a - Yalnız Allah (c.c)'a ait olan "gaybı bilme" sıfatını kendisinde gördüğünden dolayı,

b - Kendisine vahiy geldiğini iddia ederek Allah (c.c)'ın vahyin kesildiğine dair haberini yalanladığından dolayı kafir olmuştur.

2 - Allah (c.c)'ın vahiy yoluyla sadece rasullerden dilediğine bildirdiği gayb.

"Görülmeyeni bilen Allah, görülmeyeni kimseye göstermez. Ancak rasullerinden razı olduğu, seçtiği kimseler müstesna... Çünkü onun önüne ve arkasına izleyiciler (koruyucu melekler) **dizer."** **(Cin: 26-27)**

Bu ayette açıkca görülüyor ki; Allah (c.c) bazı gaybi bilgileri seçmiş olduğu rasullerine bildirmiştir. Bu bilgilerden bazıları; geçmiş ümmetlere ait haberler ve gelecekte zuhur edecek bir takım olaylardır. Hatta bazı zamanlarda insanların kablerinden geçenleri Rasullerine bildirmiştir. Onlar da vahiy sayesinde bu gibi konularda insanlara haberler vermişler veya zahirde gösterdikleri alametlere rağmen insanlara kalblerinden geçenlerle hükmetmişlerdir. Fakat bu hal, ancak Rasullere mahsus bir özelliktir.

Görülüyor ki rasuller dahi Allah (c.c) bildirmedikçe gaybi bilme yetkisine sahip değildirler. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Ey Muhammed) **De ki: "Ben kendime Allah'ın dilediğinden başka ne bir fayda ve ne de bir zarar vermeye sahibim. Şayet gaybi bilseydim, elbette daha çok hayır elde etmek isterdim ve bana hiçbir kötülük dokunmazdı."** **(A'raf: 188)**

3 - Allah (c.c)'ın rüya veya ilham yoluyla salih kimselere bildirdiği gayb. Tıpkı Ömer (r.a)'in hadisesinde geçtiği gibi...

Ömer (r.a), hilafeti zamanında Sariye (r.a)'yi İslam ordusunun başında bir savaşa göndermişti. Kafirlerle savaş yapılan yer bir dağın eteği idi. Savaş esnasında müslümanlar biraz güçsüz kalmışlardı. Kafirler dağın arkasından gelip müslümanları haberleri olmadan kuşatmak ve ani bir baskın yapmak istediler. Bu sırada Ömer (r.a), Medine'de cuma günü minberde hutbe okuyordu. Allah (c.c) Ömer (r.a)'e savaş meydanını gösterdi. Ömer (r.a) müslümanların arkadan baskına uğrayacaklarını görünce:

"Ey Sariye! Dağa, dağa!" diye seslendi. Allah (c.c), Ömer (r.a)'in sesini Sariye'ye işittirdi. Bunun üzerine Sariye hemen tedbir alıp düşmanın baskınını önledi. Taarruza geçerek düşmanı bozguna uğrattı.

(İbni Esir - El-Kamil Fi't-Tarih, İbn Hacer - El-İsabe)

Bu hadiseden; Allah (c.c)'ın, Ömer (r.a)'e ilham ederek gayb olan birşeyi bildirdiği anlaşılmaktadır.

Salih kimselerin rüya veya ilham yoluyla bildikleri "bilgi" uyulması gereken mutlak bilgi değildir. Çünkü bu kimselere bildirilen şeyler, rasullere gelen vahyin korunduğu gibi şeytanlardan korunmamıştır. Bu sebeple insanlara, kendilerine gelen bilginin Allah (c.c)'tan olduğunu söyleyemezler. Bu kimseler kendilerine ilham veya rüya yoluyla bildirilen şeyleri sadece kendi şahıslarında yaşarlar. Rüya ve ilhamlar şer'i kaynak değildirler. Böyle bir kimsenin, kendisine ilham edilen şey vasıtasıyla gaybı kesin bir şekilde bildiğini iddia etmesi küfürdür. Çünkü kendisine gelen rüya veya ilhamın Allah (c.c)'tan olduğu kesin değildir, şeytandan da olabilir.

4 - Cinlerin semadan çalarak kahin ve sihirbaz dostlarına bildirdikleri gayb.

Allah (c.c) ileride olacak bir takım olayları Levhi Mahfuzda görevli meleklere yazdırır, melekler de bu haberleri

birbirlerine aktarırlar. Rasulullah (s.a.s) gelmeden önce cinlerin bu haberleri almalarına müsade edilmişti. Fakat Rasulullah (s.a.s) rasul olarak gönderildikten sonra cinlerin semadan haber almaları kıyamete kadar yasaklandı ve sema haberlerini dinlemek isteyen cinler şihab adlı gök taşlarıyla kovalanmaya başlandı.

Allah (cc) şöyle buyuruyor:

"Şimdi kim dinleyecek olursa kendisini gözleyen bir ateş (göktaşı) **buluyor."** **(Cin: 9)**

Kendisine şihab (göktaşı) isabet etmeyip de kurtulan cinler semadan çaldıkları haberlere yüzlerce yalan katarak hemen sihirbaz ve kahin dostlarına ulaştırırlar. Bu kahin ve sihirbazlar da bunları insanlara anlatırlar. Bu söylediklerinden bazıları doğru çıkınca insanlar onların gaybı bildiklerini zannederler. Oysa bu haberler, Allah (c.c)'ın meleklere bildirmesiyle zaten gayb olmaktan çıkmıştır.

Aişe (r.a)'den, Rasulullah (s.a.s)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Melekler, (bir bulut olan) **Anane'ye** (bir bulut ismi) **inerler de gökte kaza ve hükmolunan bazı şeyleri görüşürler. Bu sırada şeytanlar kulak hırsızlığı yaparlar. İşittiklerini de kahinlere gizlice ulaştırırlar.** (Cinler) **bu haberlere yüz yalan da kendilerinden katarlar."** ***(Buhari)***

Kahin; gaybı ve ileride olacak olayları bildiğini iddia eden kimsedir. Bu özellik ise sadece Allah (c.c)'a ait bir özelliktir.

Fincana, avuca, kuma bakarak ileride olacak bir takım şeyleri haber veren kimseler veya gazete ve televizyonlarda yaygın olan burç ilimleri, müneccimlik ilmi (yıldız falı) de kahin kelimesinin manasına girer. Bunların

hepsi, sadece Allah (c.c)'ın bildiği gaybı bildiklerini iddia etmektedirler.

Bu sebepledir ki her kim kahin ve sihirbazlara gidip onların söylediklerini tasdik ederek inanırsa, insanı İslam milletinden çıkaran büyük küfür işlemiş olur.

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

"Her kim falcıya, gaipten haber verene veya sihirbaza giderek onlardan birşey sorar ve onların söylediklerine inanarak tasdik ederse kafir olur."

(Ebu Davud, Ahmed)

"Uğura ve uğursuzluğa inanan bizden değildir. Kahinlik yapan ve kahine giden bizden değildir. Kendisi için sihir yapılan bizden değildir."

(Taberani sahih senedle)

"Arraf veya kahine giderek söylediğini tasdik eden Muhammed'e ineni inkar etmiş olur."

(Ahmed sahih senetle)

"Bir kimse bir kahine giderek söylediğine inanırsa Muhammed'e inenden beri olmuştur."

(Ahmed sahih senedle)

5 - Göremediğimiz veya duyu organlarımızla algılayamadığımız ya da bizden uzak olduğu için bilemediğimiz fakat cinler tarafından bilinebilen gayb...

Cinler Allah (c.c)'ın kendilerine vermiş olduğu özellik sebebiyle çok çabuk hareket edebilme vasfına sahiptirler. Bu sebeple bir yerde birşey olursa hemen ondan haberdar olabilirler. Bizler ise ancak duyu organlarımızla şahit olduğumuz şeyleri biliriz. Başka bir yerde olan ve duyu organlarımızla algılayamadığımız şeyler bizim için gaybtır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Süleyman şöyle dedi: "Ey cemaat! Teslim olmuş olarak bana gelmelerinden önce hanginiz o kraliçenin tahtını yanıma getirebilir?" Cinlerden bir ifrit: "Sen

yerinden kalkmadan önce sana onu getiririm, buna karşı güvenilir bir güce sahibim" dedi. Kitabın bilgisine sahip olan biri: "Gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm" dedi. Süleyman, tahtı yanına yerleşmiş görünce: "Bu, şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınayan Rabbimin lütfundandır. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur, fakat nankörlük eden bilsin ki Rabbim müstağnidir, kerem sahibidir" dedi." (Neml: 38-40)

Ayette de bildirildiği üzere cinler Allah (c.c)'ın kendilerine vermiş olduğu özellik sebebiyle bir takım gaybi şeylerden haberdar olabilirler. Bizim için gayb olan böyle şeyleri cinler vasıtasıyla öğrenmeye çalışmak küfürdür. Çünkü bu gibi gaybi gerçekleri öğretecek olan cinler kafir olan cinlerdir ve kafir cinler müslümanı küfre sokmadan veya onu saptırmadan ona birşey vermezler. Müslüman cinleri bu konularda kullanmak mümkün değildir. Çünkü onlar bunu yapmanın küfür olduğunu bilirler.

Cinlere hükmetme yetkisi sadece Süleyman (a.s)'a verilmiştir, ondan başkasına bu yetki verilmemiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Doğrusu insanlardan bazı kimseler cinlerden bazı kimselere sığınırlardı da, (bu cinler) **onları daha çok yorar** (saptırır)**lardı."** **(Cin: 6)**

Bütün bu ayet, hadis ve açıklamalardan sonra her kim sadece Allah (c.c)'ın bilebildiği gaybı bildiğini iddia ederse tağut olmuştur ve üstelik tugyanda baş olmuştur. Her kim de bu kimsenin iddiasını kabul ederse sadece Allah (c.c) ait olan bir özelliği ona vermiş ve onu Allah (c.c)'tan başka ilah edinerek kafir olmuştur.

Burada gayb çeşitlerini anlatmamızın sebebi, bu konuda tağutlaşan kimselerin iyice tanınması ve tevhidi korumak isteyen kimselerin ondan uzak durması içindir.

Bu gibi kimselere şaka veya oyun yoluyla olsa bile yaklaşmamak gerekir. Zira Allah (c.c)'ın dini ciddiyetle korunması gereken bir dindir.

20 – Allah (c.c)'tan Başka İbadet Edilen Herşey:

Bil ki! Zamanımızda Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen tağutların şekil ve türleri çoktur. Bunların hepsini anlatacak olsak bu kitaba sığmaz. Bu sebeble tağutların hepsini iyice tanıyabilmek için tağutun genel tarifini öğrenmek ve devamlı hatırlamak gerekir. Daha önce açıklandığı üzere tağut; ibadetlerden herhangi birisinin Allah (c.c)'tan başka, kendisine yapılmasına rıza gösterendir. Her müslüman ondan uzak durmalı ve onu tekfir etmelidir.

Bu kitapta sana anlattığım tağutlar, aslında genel tagutlar olup bunların içine giren daha niceleri vardır. Bu nedenle burada sana genel olanları zikrettim ki diğerlerini bunlara kıyasla gizlisi ve açığıyla anlayabilesin.

Zamanımızda insanların çoğunun gafil olduğu gizli tağutlardan bazıları; İslam şeriatine muhalif adet ve örfler, moda dünyası, seks filimleri, futbol takımları, kendilerine sanat yıldızları denilen şarkıcılar, artistler ve bunların benzeri daha başka nice şeyler... Nice batıl örf ve adetler sebebiyle suçsuz insanların canlarına kıyıldı ve nice haksızlık ve zulümler oldu... Moda uğruna nice gençlerin beyinleri uyuşturuldu ve nice insan bataklığa sürüklendi... Oynatılan seks filimleri sebebiyle nice genç kızların, çocukların namusları kirletildi ve canları heder edildi... Nice takımlar için kanlar aktı, eşi başka takımı tuttuğu için nice yuvalar yıkıldı. Nice sanatçı denilen soytarıların sevgisi Allah (c.c) ve rasülünün sevgisinin üstüne çıktı. Onlar için, onlar uğruna her ne olursa adeta feda edilir oldu... İşte bu gizli tağutlara ve insanların bunlara karşı

olan durumlarına dikkatle bakıldığında ibadetin bir yönünün bunlara verilerek, bunların Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenler oldukları açıkça görülür.

İşte zamanımızın tağutlarının başlarını ve yaygın olanlarını; onlardan beri olup, onları ve onlara ibadet edenleri tekfir etmen için sana anlattık. Zikrettiğimiz bu tağutlara ve zamanımızdaki insanların bu tağutlara karşı durumlarına düşünerek baktığında insanların çoğunun bu tağutlara ibadet ettiklerini görürsün. Öyleki, Allah (c.c)'a itattan kaçınılarak bu tağutlara itaat edilmekte, bu tağutlar için dostluk ve düşmanlıklar yapılmakta, Allah (c.c) ve rasulünün hükümlerine değil bu tağutların hükümlerine muhakeme olunmakta, Allah (c.c)'ın dinine değil, tağut ve askerlerinin dinine bağlanılmaktadır. Buna rağmen böyle yapan kimseler kendilerinin İslam'a tabi olduklarını, müslüman olduklarını iddia etmekten de geri durmazlar. Fakat onların içinde bulundukları durum, ileriye sürdükleri iddialarını yalanlamaktadır.

Her Tağut Kafir midir?

Şüphesiz bu soruda kastedilenler, Allah dışında ibadet edilen taş, ağaç ve benzeri cansız varlıklar değildir. Bazı kişiler, tağutu tekfir meselesini sulandırmak ve saptırmak için bu meseleyi ortaya attılar.(1) Burada kastedilenler, Allah (c.c) dışında ibadet edilen insan ve cin şeytanlardır.

---

[1] İhvan'ın ikinci mürşidi olan Hasan El Hudeybi'nin Duatun La Kuda kitabında yaptığı gibi... Yazdığı Duatun la Kuda kitabında bulunan sapıklık, saptırma ve iftiralara Allah (c.c)'ın fazlı ve yardımıyla "Cahiliyenin Hükmünü mü İstiyorlar" kitabımda reddiye yaptım. Bütün etkilerden kurtulmuş olarak ve hakkı istemek niyetiyle bu kitabın tamamen okunmasını tavsiye ederim.

Bunu belirttikten sonra şöyle diyorum:

"Her kim, ibadetlerden herhangi birisinin Allah'tan başka kendisine de yapılmasına rıza gösterirse o kafirdir, küfür ve sapıklıkta en ileri gitmiş biridir. Bu kimsenin tekfir edilmesi ve reddedilmesi gerekir. Onun küfründe şüphe eden veya duraklayan ancak, hem gözü hem de basireti körelmiş, onun gibi kafir olan bir kimsedir.

Kitap ve sünnette tağut zikredildiği zaman tağutun küfrü de açıkça bildirilir. Bu göstermektedir ki, tağut kelimesi küfrü açık olan kimseler hakkında kullanılır. Fakat bu kelime bazen lügat manasıyla yani; "haddini aşan" manasıyla kullanılmış ve haddini aşan belli şahıslara da tağut ismi verilmiştir. Şüphesiz her haddini aşan zalim, kafir olmaz. Bu sebeple selefi salihin alimleri bazen bu kelimeyi, zamanlarındaki bazı kimseler hakkında lügat manasında kullanmışlardır. Beni Umeyye zalimleri ve Abbasiler dönenimde Haccac ve benzeri yöneticileri hakkında, zulüm konusunda hadlerini aşmış görerek onlara tağut ismini vermişler, fakat onları tekfir etme konusunda duraklamışlardır.

İNSANLARIN EN ÇOK MÜPTELA OLDUĞU TAĞUTLAR

Tağut lafzının, Allah (c.c)'ın kitabında sekiz yerde zikredildiğini belirtmiş ve bununla ilgili ayetleri zikretmiştim. Bu ayetleri inceleyen bir kimse, Allah (c.c)'ın, özellikle tağutun iki türü üzerinde çok açık bir şekilde durduğunu görür. Zira insanların çoğu tağutun bu iki türüne bağımlı olmuşlardır. İşte Allah (c.c), insanların Allah (c.c) katında hiçbir mazeretleri olmaması için tağutun bu iki türü üzerinde çok açık bir şekilde durmuştur.

Müslüman olabilmek için tağutun bu iki türünü tafsilatlı bir şekilde reddetmek gerekir.

Allah (c.c)'ın, üzerinde özellikle durduğu bu iki tür tağut şunlardır:

1 – İbadet Tağutu:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Tağuta kulluk etmekten kaçınarak..." **(Zümer: 17)**

"... tağuta tapanlar; işte bunlar, yerleri kötü olan ve doğru yoldan sapan kimselerdir." **(Maide: 60)**

"Şüphesizki biz her ümmete Allah'a ibadet edip tağuttan kaçınmaları için rasuller gönderdik." **(Nahl: 36)**

2 – Hüküm Tağutu:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak isterler." **(Nisa: 60)**

Hüküm tağutunun zamanımızdaki çağdaş şekliyse şöyledir:

a - Teşri Sıfatı Yönünden: Bunlar, Allah (c.c)'ın indirdiğinin dışında teşride bulunan tağutlardır. Devlet reisleri, parlemento, millet vekilleri ve bunlar gibileri... Bunlar, kanunları tartışır, tasdik eder ve teşride bulunurlar. Yasama sultasının üniteleri kanun koyma, yürütme sultası hükümetin oluşturduğu kanunlara işlerlik kazandırma ve yargı sultası teşrileri uygulama yönünden her biri bir tağuttur.

b – Hüküm Verme Bakımından: Bunlar; devlet reisleri, hakimler ve mahkemelerin azalarıdır. Bu tür tagutun yardımcıları ise; onları koruyan, onlara bakıcılık yapan, onları ve hükümlerini kabul etmeleri için insanları zorlayan ve onlar için çarpışan kimselerdir. Daha açıkçası, Allah (c.c)'ın kanunları dışındaki kanunları ve bu kanunları tatbik eden sistemleri, bu sistemlerin mahkeme ve hakimlerini koruyan kimselerdir.

Ve bilinsin ki; tağuta iman da edilir, küfür de edilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Cibte ve tağuta iman ederler." **(Nisa: 51)**

Tağuta ibadet de edilir, ondan beri de olunur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Tağuta kulluk etmekten kaçınarak..." **(Zümer: 17)**

Bu söylenenleri daha iyi anlayabilmen için sana bu konuyu iyice anlatayım:

Daha önce de belirttiğim gibi ibadetin; nüsük, hüküm (teşri) ve velayet olmak üzere üç rüknü vardır. İslam'ın ve dinin aslı bakımından ibadetin genel manası bu üç rükne bağlıdır.

Uluhiyyet tevhidi adı verilen ibadet tevhidi, hem nüsuk, hem hüküm, hem de velayette Allah (c.c)'ı birlemektir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ben insanları ve cinleri yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım." **(Zariyat: 56)**

"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibadet edin!" **(Bakara: 21)**

İbadetin rükunları olan nüsuk, hüküm ve velayet, Allah (c.c)'a ortak kılınmaksızın yapıldığında Allah (c.c) tam olarak birlenmiş ve dille söylenen şehadet pratikte gerçekleştirilmiş olunur.

Bu rükunlardan herhangi birisi şayet Allah (c.c)'tan başkasına yapılırsa, Allah (c.c)'tan başkasına ibadet edilmesi sebebiyle Allah (c.c)'a eş koşulmuş ve bu rükunların kendisine yapıldığı kimse de, o kimseye ilah ismi verilmese bile, ilah edinilmiş olunur. Zira bu, uluhiyyetin ve ibadetin gerçeğidir. Bunun ibadet olmadığına inanmak gerçeği değiştirmez. Tıpkı Adiy b. Hatem (r.a)'in durumu gibi....

Rasulullah (s.a.s):

"Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir." **(Tevbe: 31)**
ayetini okuduğu sırada yanına giren Adiyy b. Hatem ona:

"Biz onlara ibadet etmedik" diyerek itiraz etti. Fakat onun bu itirazı gerçeği değiştirmedi.

Hristiyan ve yahudiler, helalleştirme ve haramlaştırma konusunda din adamlarına itaat etmenin, onlara ibadet etmek olduğunu bilmemekteydiler. Buna rağmen Allah (c.c) onların bu yaptıklarını ibadet olarak isimlendirerek

onları müşrik, din adamları ve rahiplerini de Allah (c.c)'tan başka rabler olarak isimlendirdi.

Rasulullah (s.a.s) da onların bu yaptıklarına ibadet ismini verdi. Öyleyse ismi değiştirmek gerçeği değiştirmez ve hükmü de etkilemez.

Buna göre Allah (c.c)'ın **"Zümer: 17"** ayetinde belirttiği **"tağuta ibadet etmek"** ile **"Nisa: 51"** ayetinde belirttiği **"tağuta iman"**: Bir kulun, ibadetin açıklanan rükunlarından herhangi birisini Allah (c.c)'tan başkasına yapmasıdır. Daha açıkçası zikredeceğimiz tağutlardan herhangi birisine yapmasıdır. Zira ibadet sadece Allah (c.c)'ın halis hakkıdır ve Allah (c.c) bu konuda asla ortak kabul etmez.

Namaz, secde, rüku, kurban, adak, sığınmak, korkmak, umut, tevekkül vs gibi nüsuk ibadetlerinden herhangi birisi tağutlardan birisine yapılırsa bu tağut nüsuk tağutu veya ibadet tağutu olmuş olur. Şayet bu tağutlardan herhangi birisine hüküm hakkı veya teşri hakkı verilirse işte bu tağut hüküm tağutu olmuş olur. Aynı şekilde velayetin herhangi bir türü bağımsız olarak sadece Allah (c.c)'a yapılması gerekirken, herhangi bir tağuta yapılırsa bu tağut velayet ve tabi olma tağutu olmuş olur. Allah (c.c)'ın reddetmemizi emrettiği tağuta ibadetin türleri işte bunlardır.

Özet olarak şöyle diyorum: Tağuta iman da edilir, küfür de edilir. Tağuta ibadet de edilir, ondan beri de olunur.

Öyleyse tağuta iman veya ibadet nasıldır? Tağutu reddetmek nasıl olur? Şimdi bunları açıklayalım.

TAĞUTA İMAN

Bu bölümde açıklanacak meseleler sırasıyla şöyledir:

Birincisi: Nüsuk (İbadet) **Şirki:** Bu konudaki şirk; ibadetlerden herhangi birisini Allah (c.c)'tan başkasına yapmaktır. İbadetlerden herhangi biri Allah'tan başkasına yapıldığında nüsukta şirk meydana gelir. Bu konuda Allah (c.c)'tan başka kendisine ibadet edilen her varlık nüsuk (ibadet) tağutu olmuş olur.

İkincisi: Hüküm Şirki: Bunun üç şekli vardır:

a- Teşri Koyma.

b- Hüküm Verme.

c- Muhakeme olma.

Sadece Allah (c.c)'a ait olan teşri veya hüküm verme veya muhakeme etme hakkı Allah (c.c)'tan başkasına verilirse işte bu yapılan, hüküm şirkidir ve kendisine bu hak tanınan kimse de hüküm tağutu olmuş olur.

Üçüncüsü: Velayet Şirki: Bu ise Allah (c.c)'tan başkasına velayet göstermektir. İşte bu velayet şirkidir. Toprak, kavim, parti, dil ve bunlara benzer değerler için velayet göstermek veya bir kafire velayet göstermek gibi... Kendilerine velayet gösterilen şeyler ise velayet tağutu olmuş olurlar.

Şimdi bu meseleleri ayrıntılı olarak açıklayalım:

Birincisi: Nüsuk (İbadet) **Şirki:** Nüsukun (ibadetin) türlerinden her hangi birisini Allah (c.c)'tan başkasına yapmaktır.

"Nüsuk" kelimesi lügatte; ibadet, taat ve Allah (c.c)'a yaklaşmak için yapılan ameller, manasına gelir. "Nasuk

adam" denildiğinde "ibadetkardır" manası kastedilir. "Tenesseke" lafzı ise; ibadete çekilmiştir, manasına gelir.

Şer'i manası; sadece Allah (c.c)'ın halis hakkı olan, kendisine yaklaşmak için yapılan ve Allah (c.c)'ın başlangıçta da, sonda da müstakil olarak veya kendine bağlı olarak ortak kabul etmediği ibadetlerdir.

Bu tarife göre nüsuk, diğer ibadetlerden daha çok ibadet ismini almış ve bu sebeble onun için "ibadet şiarları" denilmiştir. Nüsuk ikiye ayrılır:

1) Zahiri İbadetler (Uzuvlarla yapılan fiiller)**:** Oruç, namaz, hac, rüku, secde, tavaf, itikaf, kurban, adak adamak, yardıma çağırmak, sadece Allah (c.c)'ın yapabildiği (rızık verme, zararı defetme gibi) konularda Allah (c.c)'a sığınmak, dua, zikir ve bunlar gibi ibadetlerdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Oysa onlar dini O'na has kılarak ihlaslı bir şekilde yalnız Allah'a ibadet etmek, namazı kılmak ve zekatı vermekle emrolunmuşlardı. İşte dosdoğru din budur"

(Beyyine: 5)

"Rabbin için namaz kıl, kurban kes!" **(Kevser: 3)**

"De ki: "Ey cahiller! Bana, Allah'tan başka birine ibadet etmemi mi emrediyorsunuz? Doğrusu, sana ve senden öncekilere (şöyle) **vahyolundu: "Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın. Hayır, artık** (yalnızca) **Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol!"** **(Zümer: 63-65)**

2) Kalbi (batini) **İbadetler:** Sevgi, korku, ümit, korkmak, tevekkül etmek gibi ibadetler....

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan, Allah'tan başka edindikleri denkleri Allah gibi sevenler vardır. Oysa iman edenlerin Allah'ı sevmeleri daha şiddetlidir." **(Bakara: 165)**

"De ki: "Namazım, kestiğim kurban, hayatım ve ölümüm Alemlerin rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Müslümanların ilki olarak bununla emrolundum." **(En'am: 162)**

Zikredilen bu ibadetler sadece Allah (c.c)'a yapıldığında işte o zaman ibadet rükunlarından olan nüsuk tevhidi sağlanmış ve Allah (c.c) birlenmiş olunur.

Bu ibadetlerden herhangi birisi şayet Allah (c.c)'tan başkasına veya Allah (c.c)'la beraber bir başkasına yapılırsa Allah (c.c)'ın affetmediği büyük şirk koşulmuş olunur. Allah (c.c)'tan başkasına dua etmek, kurban kesmek, adak adamak, sadece Allah (c.c)'ın yapabildiği meselelerde Allah (c.c)'tan başkasından yardım istemek gibi...

Bu ibadetler ister bir puta, ister bir ağaca, ister bir taşa, ister bir nebiye, ister bir veliye (sağ veya ölü olsun) yapılsın fark etmez, yine de büyük şirk işlenmiştir. Çünkü Allah (c.c), ister kendisine yakın bir melek, ister gönderilen bir rasul, isterse Allah (c.c) dostu olsun, hiç kimsenin ibadette kendisine ortak edilmesini asla kabul etmez.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz." **(Nisa: 48-116)**

"Mescidler şüphesizki Allah'ındır. Öyleyse oralarda Allah'a ortak koşmayın!" **(Cin: 18)**

Gerek zahiri ve gerekse batıni nüsüklerden herhangi birisi, tağutlardan birisine yapıldığı zaman Allah (c.c) inkar edilmiş ve tağuta iman edilmiş olunur. Böyle yapan kimse müşrik olmuştur. Her ne kadar namaz kılsa, oruç tutsa, haccetse ve müslüman olduğunu söylese bile...

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Eğer şirk koşsaydın mutlaka amelin boşa giderdi."

(Zümer: 65)

Her kim nüsuktan herhangi birisi kendisine yapıldığında buna rıza gösterirse tağut olur ve o, ibadet tağutu ismini alır.

Uyarı:

Nüsuk tağutu ibadet tağutu ismini almıştır. Oysa nüsuk, ibadetlerin üç rüknünden bir tanesidir. Niçin?

Bunun sebebi; ibadetin nüsuk rüknu, ibadet kelimesine en yakın olan ve ibadetin özelliğini en çok taşıyan rükündur. Çünkü nüsuk ibadeti sadece Allah (c.c)'ın halis hakkı olan, kendisine yaklaşmak için yapılan ve Allah (c.c)'ın başlangıçta da, sonda da müstakil olarak ve kendine bağlı olarak ortak kabul etmediği ibadetlerdir.

İbadetin diğer rükunları böyle değildir. İbadetin hüküm rüknünde Allah (c.c) başlangıçta ve müstakil olarak ortak kabul etmez. Fakat kendisine bağlı olarak bu konuda izin vermiştir.

Allah (c.c) ibadetin hüküm rüknünde başlangıçta ortak kabul etmez.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"(Allah) **Hükmünde ortak kabul etmez."** **(Kehf: 26)**

Aynı şekilde Allah (c.c), ibadetin hüküm rüknünde ayrı olarak da ortak kabul etmez.

"Hüküm vermek yalnız Allah'a aittir." **(Yusuf: 40)**

Fakat hüküm, Allah (c.c)'a tabi olunarak Allah (c.c)' tan başkasından istenebilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hayır! Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe...."

(Nisa: 65)

"Bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz onun hükmünü Allah'a ve Rasulüne götürün!"

(Nisa: 59)

Bu ayetlere göre hüküm, Rasulullah (s.a.s)'dan da istenebilir. Fakat Rasulullah (s.a.s)'ın vereceği hüküm müstakil bir hüküm olmayıp Allah (c.c)'ın hükmüne bağlıdır.

Aynı şekilde bir kadıdan, müctehidden, Allah (c.c)' ın hükmüne bağlı kalarak ve delillerden hüküm çıkartarak hüküm vermesi istenebilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İçinizden adalet sahibi iki kişi hükmedecektir."

(Maide: 95)

Kadı ve müctehid, her ikisi de zahire göre hüküm verir. Fakat verdikleri hüküm Allah (c.c)'ın şeriatinden ayrı olarak verdikleri bir hüküm değildir.

İbadetin diğer rüknu olan velayette ibadet, başlangıçta ortaklık (şirk) kabul etmez.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Allah'tan başka dost mu edineyim?"

(En'am: 14)

"Dostum sadece Allah'tır" **(A'raf: 196)**

"Allah, iman edenlerin dostudur. Onları karanlıklardan nura çıkartır. Kafirlerin dostları ise tagutlardır..." **(Bakara: 257)**

Fakat velayet; Allah (c.c)'a bağlı olarak ve müstakil olmayarak müminlere ve Rasulullah (s.a.s)'a olabilir. Çünkü Allah (c.c), Rasulullah (s.a.s)'ın ve müminlerin Allah (c.c) için veli edinilmelerini emretti.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kim Allah'ı, Rasulünü ve iman edenleri dost edinirse... Galib gelecek olanlar, şüphesiz Allah'ın askerleridir." **(Maide: 56)**

İkincisi: Hüküm Şirki:

Bu, tağutu hükümde Allah (c.c)'a ortak yapmaktır. Başlıca şu iki şekilde olur:

a) Teşride (Helal ve haram konusunda) **İtaat Etmek:** Allah (c.c)'tan başkasının helal ve haram konusunda koymuş olduğu teşriyi kabul etmek, ona rıza göstermek veya Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif teşrileri kabul etmek veya onlara rıza göstermek. Kafir anayasa veya kanunlara rıza göstermek, onları kabul etmek gibi...

Bununla ilgili bazı deliller şu ayetlerdir:

1 - Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Ey kitap ehli! Yalnız Allah'a ibadet etmemiz, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamamız, Allah'tan başka birbirimizi rabler edinmemek üzere bizimle sizin aranızdaki müşterek bir kelimeye gelin!" Eğer yüz çevirirlerse: "Bizim müslüman olduğumuza şahid olun" deyin!" **(Ali İmran: 64)**

"Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Oysa sadece tek olan ilahe ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Ondan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koşmalarından münezzehtir." **(Tevbe: 31)**

Bu ayetin tefsiri konusunda Tirmizi'nin rivayet ettiği ve hasen sahih dediği ve başkasının da rivayet ettiği Adiyy b. Hatem (r.a)'in hadisi vardır.

Adiyy b. Hatem (r.a) boynunda gümüşten bir hac takılı olduğu halde Rasulullah (s.a.s)'ın yanına girdi. Rasulullah (s.a.s) o esnada **Tevbe: 31** ayetini okuyordu. Adiyy (r.a) bu ayeti duyunca Rasulullah (s.a.s)'a şöyle dedi: "Onlar haham ve papazlarına tapmıyorlardı." Rasulullah (s.a.s) ona şöyle dedi:

"Bu doğru değil, onlar onlara tapıyorlardı. Zira onlar haramı helal, helalı haram yaptıklarında onlara tabi oldular. İşte onlara ibadet etmek böyledir."

(Bu hadisi Ahmed müsnedinde, İbni Cerir de rivayet etmiştir. İbni Teymiye bu rivayete hasen dedi.)

Rasulullah, bu hadiste ibadeti, teşride (helal ve haram yapma konusunda) itaat ve tabi olarak açıklamıştır.

İbni Kesir şöyle dedi:

"Suddi bu ayet hakkında şöyle dedi: "Allah (c.c)'ın kitabını arkalarına atarak adamların görüşlerini aldılar.

Onun için Allah (c.c) şöyle buyurdu:

"Oysa Allah, onları bir ilaha tapmaya davet etmiştir." Yani; sadece Allah (c.c)'ın haram kıldığı haram, helal kıldığı helal olan hükmüne tabi olunur ve bu konudaki hükmü uygulanır. Ondan başka ibadete layık ilah yoktur. O ortak koştuklarından münezzehtir."

(İbni Kesir Tefsiri)

Kurtubi **Ali İmran: 64** ayetinin tefsirinde şöyle demiştir:

"**Allah'tan başka birbirimizi rabler edinmemek üzere**" Bu ayet; "Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yapma konusunda birbirimize tabi olmayalım" demektir. Bu ayetin manası:

"**Onlar, hahamlarını, rahiblerini ve Meryem oğlu Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler"** ayetinin manası gibidir. Bu ayet ise; Allah (c.c)'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yapan kimselere tabi olanlar, o kimseleri Rab seviyesine çıkardılar" manasındadır."

(Kurtubi Tefsiri)

Bu ayete göre, her kim Allah (c.c)'ın kendisine izin vermediği bir meselede insanlar için bir hüküm verirse kendisini Allah (c.c)'a eş koşmuş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?"

(Şura: 21)

İşte böyle yapmak kendisini insanlara Allah (c.c)'tan başka bir rab ilan etmektir. Bunu yapan kimse ise hüküm tağutu olur. Kim bu konuda ona itaat eder veya yaptığı teşriyi kabul eder veya bu konuda onu ikrar eder veya rıza gösterirse, Allah (c.c)'ın rububiyyet veya uluhiyyetinde Allah (c.c)'a eş koşmuş ve bu tağutu Allah (c.c)'la beraber rab ve ilah edinmiş olur.

Şeyh Abdurrahman b. Hasen şöyle dedi:

"Bu ayet apaçık gösteriyor ki; her kim Allah (c.c) ve rasulünden başkasına itaat eder, Kur'an ve sünnetten yüz çevririr, Allah (c.c)'ın haram kıldığını haram, helal kıldığını helal kılmaz, Allah (c.c)'a karşı gelmede o kimseye itaat eder ve Allah (c.c)'ın izin vermediği bir konuda ona itaat edip tabi olursa, onu rab ve mabud edinmiş ve Allah (c.c)'a ortak koşmuştur. Bu ise Allah (c.c)'ın dini tevhide zıddır. Bu, ihlas kelimesi olan la ilahe illallah'ın delalet ettiği manaya da zıddır. Çünkü tapılmaya hakkı olan sadece Allah (c.c)'tır.

Allah (c.c) haham ve rahiplere, helal ve haram konusunda itaat edilmesini ibadet olarak isimlendirdi ve onlara rab ismini verdi.

Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"O, melekleri ve nebileri rabler edinmenizi asla emretmez." **(Ali İmran: 80)**

Yani; "Allah (c.c), nebi ve melekleri ibadet konusunda kendisine ortak etmenizi asla emretmez.

"Siz müslüman olduktan sonra size küfrü mü emredecek?" **(Ali İmran: 80)**

İşte şirk budur. Allah (c.c) ve rasulünün şeriati dışında itaat edilen, tabi olunan kimse rabdir. Her kim ona itaat

eder ve tabi olursa onu rab edinmiş ve ona ibadet etmiş olur. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz." **(En'am: 121)**

(Fethul Mecid s: 85-86)

2 – Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Üzerine Allah'ın ismi zikredilmeyenleri (hayvanları) **yemeyin! Çünkü o bir fısktır. Muhakkak ki şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için vahyeder. Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz."** **(En'am: 121)**

Şankitiy **En'am: 121** ayetinin tefsirinde şöyle dedi:

"İster kevni kaderi olsun, ister şer'i hükümler olsun bütün hükümler yani teşri, rububiyetin özelliklerinden olduğu için, zikrettiğimiz ayetin delalet ettiği gibi, kim Allah (c.c)'ın teşrisinden başka bir teşriye tabi olursa, bu teşriyi yapanı rab edinmiş ve Allah (c.c)'a ortak koşmuş olur. Bu hükme delalet eden bir çok ayet vardır. Onların üzerinde defalarca durduk. Ve onları yeterince zikredip üzerinde yine duracağız. Bu ayetlerden birisi ve en açık olanı da bu ayettir. Rasulullah (s.a.s) zamanında Rahman'ın hizbi ile şeytanın hizbi arasında, bir meselenin tahlil ve tahrimi hakkında tartışma olmuştu. Şeytanın hizbi bu konuda şeytanın kendilerine vahyettiğine tabi oldu. Şeytanın vahyi; hakkında tartışılan meselenin helalliği yönünde idi. Rahman'ın hizbi ise bu konuda Rahman'ın teşri ve vahyine tabi oldu. Bu teşri ve vahiy; o meselenin haram olduğuna dair hüküm vermişti. Allah (c.c), aralarında ihtilaf ettikleri mesele hakkında **En'am 121** ayetini indirerek Kur' an'da hükmünü verdi. İhtilaf konusu olan mesele şöyleydi:

"Şeytan, dostlarına vahyederek onları müslümanlarla şöyle bir tartışmaya soktu: "Muhammed'e sorun:

"Koyun ölürse onu kim öldürdü?" Muhammed (a.s)' in sahabeleri:

"Allah (c.c), öldürdü" diye cevab verdiler. Bunun üzerine müşrikler şöyle dediler:

"Ölü de Allah (c.c)'ın kestiğidir. Öyleyse siz Allah (c.c)'ın kestiğine nasıl haram dersiniz. Oysa kendi elinizle kestiğinizin yenmesine helal diyorsunuz. Yoksa siz Allah (c.c)'tan daha mı üstünsünüz?" Bu olay üzerine Allah (c.c):

"Üzerine Allah'ın ismi zikredilmeyenleri (ölüyü) **yemeyin"** ayetini indirdi. Allah (c.c) bu ayette şöyle buyuruyor:

"Kafirler, ölünün Allah (c.c)'ın eliyle kesildiğini, bu sebeple altın bıçakla kesilmiş olduğunu söyleseler bile ölü hayvan etini yemeyin! Zira o fısktır, Allah (c.c)'ın taatinden çıkmak, şeytanın teşrisine tabi olmaktır.

"Muhakkak ki şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için vahyeder." Onlar, şeytana bağlandıkları için sizinle tartışırlar ve size şöyle derler:

"Sizin kestiğiniz helaldir. Allah (c.c)'ın kestiği ise haramdır. Öyleyse siz, Allah (c.c)'tan daha üstünsünüz ve kestiğiniz de Allah (c.c)'ın kestiğinden daha temiz, demektir. Allah (c.c), bunların arasındaki ihtilafta kesin bir hüküm vermek için semavi bir fetva indirdi ve şöyle buyurdu:

"Eğer onlara itaat ederseniz muhakkak müşrik olursunuz." İşte bu, yaratıcı olan yüce Allah (c.c)'ın semavi bir hükmüdür. Bu fetvada apaçık şöyle bir hüküm vardır: Rahmanın teşrisine muhalif şeytanın teşrisine tabi olan kimse, Allah (c.c)'a eş koşmuştur."

(Edvaul Beyan Tefsiri: c: 7 s: 169)

Şankitiy bir başka yerde şöyle dedi:

"Zikrettiğimiz semavi naslar apaçık olarak gösteriyor ki; Allah (c.c)'ın Rasulullah (s.a.s)'a indirdiği şeriate

muhalif ve şeytanın dostlarının dili üzere olan teşriye (beşeri kanunlara) uyan kimselerin küfür ve şirke girdikleri konusunda şüphe eden kimse; Allah (c.c)'ın, kendisinin basiretini kör ettiği, vahyin nurunu göremeyen ve onlar gibi kafir ve müşrik olandan başkası değildir."

(Edvaul Beyan Tefsiri c: 4 s: 83-84)

3 – Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?"

(Şura: 21)

Bu ayet; insanlar, Allah (c.c)'ın izin vermediği bir konuda bir kanun koyduklarında, kendilerini rububiyyette Allah (c.c)'a eş koştuklarını göstermektedir. Her kim bu konuda o kimselere itaat eder ve Allah (c.c)'ın şeriatine muhalif kanunlara tabi olursa onları ilah edinmiş ve Allah (c.c)'a eş koşmuş olur.

İbni Kesir bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Onlar, Allah'ın dininde sana tabi olmamakta, cin ve insanlardan şeytanların verdiği şeriate tabi olmaktadırlar. Bu insan ve cinlerden olan şeytanlar cahiliyede; bahiyra, saibe, vasile ve ham'ı haram kılarak; ölü eti, kan, kumar gibi şeyleri helal kılarak ve bunlara benzer batıl ibadetleri ve fasit kazançları kafalarına göre uydurarak onları saptırdılar." ***(İbni Kesir Tefsiri c: 4 s: 120)***

4 – Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O, kendi hükmünde kimseyi ortak etmez."

(Kehf: 26)

"Hüküm vermek sadece Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnızca O'na kulluk etmenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." **(Yusuf: 40)**

Halk için teşri koyma hakkı sadece Allah (c.c)'a hastır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Yaratma da emir (hüküm) **de O'nun'dur."**

(A'raf: 54)

Her kim teşri hakkını Allah (c.c)'tan başkasına verirse, o kimse ibadette Allah (c.c)'a eş koşmuş olur. Allah (c.c)'ın izni dışında Allah (c.c)'tan başka teşri koyan ve bu hakkı kendisine veren kimse de kendisini Allah (c.c)'a eş koşmuş ve hüküm tağutu olmuş olur. Bu konuda Kur'an'da bir çok ayet vardır.

b) Kur'an ve Sünnet Dışındaki Kanunlara Muhakeme Olmak: Beşeri kanunlara, halka, örfe, kabile reislerine ve parti benzeri şeylere muhakeme olmak gibi....

İşte bu, hüküm şirkinin ikinci şeklidir. "Ona muhakeme olma"nın manası: Anlaşmazlık ve husumetlerden doğan ihtilafları çözmek için ihtilafa düşenler arasında rızasıyla hüküm verecek birisini hakem tayin etmektir.

(Fıkhi Terimler Sözlüğü s: 96)

Hüküm vermek ve muhakeme olmak dinin temeline ait ibadetin ikinci rükünlerindendir. Kim bunu ortaksız olarak sadece Allah (c.c)'a verirse, hüküm konusunda Allah (c.c)'ı birlemiş olur. Kim de bunu Allah (c.c)'tan başkasına verirse Allah (c.c)'a eş koşmuş ve tağuta iman etmiş olur. Zira hüküme itaat etmek ve muhakeme olmak bir ibadettir, ibadetler de sadece Allah (c.c)'a yapılır. Bu sebeble hüküm verme yetkisi sadece Allah (c.c)'ın hakkıdır ve bu konuda hiç bir ortak kabul etmez.

1 – Hüküm Vermek İle İlgili Deliller:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hüküm vermek sadece Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnızca O'na kulluk etmenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler." **(Yusuf: 40)**

Bu ayet, hüküm vermenin yalnızca yüce olan Allah (c.c)'a ait olduğunu apaçık gösteren bir ayettir. Niçin? Çünkü ayette geçen;

"Yalnızca O'na kulluk etmenizi emretmiştir" sözü ilk cümle olan;

"Hüküm vermek sadece Allah'a aittir" sözünü açıklamaktadır. Hükmü Allah (c.c)'a has kılmak ve Allah (c.c)'ın hükmüne muhakeme olmak bir ibadet olduğu ve ibadetlerin de sadece Allah (c.c)'a yapılması gerektiği için hüküm vermek de sadece Allah (c.c)'ın hakkı olmuştur ve bu konuda asla ortak kabul etmez.

Seyyid Kutub bu ayetin tefsirinde şöyle dedi:

"Kur'an'ın bu meseledeki açık ve ince sözü, ibadetin ne olduğunu çok dakik ve açık bir şekilde tayin ediyor. Buna göre, hüküm vermek Allah'a aittir, beşere düşen ise bu hükme boyun eğmektir. Dosdoğru din de işte budur. Bu sebeble insanlar sadece Allah (c.c)'ın hükmüne boyun eğmedikçe ve hüküm verme yetkisi sadece Allah'a ait olmadıkça Allah (c.c)'ın dini de söz konusu olmaz.

İnsanlar hayatla ilgili bir meselede veya hükümle ilgili bir konuda Allah (c.c)'tan başkasına boyun eğerse Allah'a ibadet etmiş olmazlar. Zira uluhiyyet tevhidi, rububiyyet tevhidini gerektirir. Rububiyyet tevhidi ise; hükmün sadece Allah (c.c)'a ait olması veya ibadetin sadece Allah (c.c)'a yapılmasıdır. Hüküm ve ibadet birbirine eş anlamlıdır ve bunlardan her biri diğerini gerektirir. İnsanların müslüman olup olmadıklarını belirleyen ibadet ise; insanların hüküm konusunda Allah (c.c)'a boyun eğmelerini veya hükmüne tabi olmalarını gerektirir. İşte Kur' an'ın bu meseleyi çok kesin ve açık bir şekilde anlatması, her zaman ve herhangi bir yerdeki insanların müslüman olup olmadıklarına, Allah (c.c)'ın dininde olup

olmadıklarına dair hükmü çözüme kavuşturmaktadır. Bu mesele herkesin dinde bilmesi gereken temel meselelerdendir.

Her kim, hayatın herhangi bir meselesinde Allah (c.c)'tan başkasının hükmüne boyun eğerse, o kimse müslüman değildir, Allah (c.c)ın dininde değildir. Ancak Allah (c.c)'ın hükmüne boyun eğen ve Allah (c.c)'ın hükümleri dışındaki bütün hükümleri reddeden kişi müslümandır ve Allah (c.c)'ın dinindedir. Bu gerçeği reddeden ve Allah'ın hükümlerine muhalif hükümler koyan kimseler, ancak toplumun adetlerinden etkilenen ve iç yenilgisine sahip kimselerdir. Oysa Allah (c.c)'ın dini apaçıktır!

"Hüküm vermek sadece Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnızca O'na kulluk etmenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din budur." ayeti, bu hükmün herkes tarafından bilinmesi için yeterlidir. Her kim bu konuda tartışmaya girerse, işte o kimse Allah (c.c)'ın dinindeki gerçekler konusunda tartışmaya girmiş olur."

(Fizilalil Kur'an c: 4 s: 1991)

2 – Muhakeme Olmakla İlgili Deliller:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiğini iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak istiyor."

(Nisa: 60)

İbni Abbas (r.a) şöyle dedi:

"Ayette geçen tağut, yahudilerden ismi Ka'b b. Eşref olan bir adamdır. Onlar, aralarındaki ihtitilafın çözülmesi için Allah (c.c) ve rasulünün hükmüne çağrıldıklarında şöyle derlerdi:

"Biz, sizi Ka'b b. Eşref'e muhakeme olmaya çağırırız." Bunun üzerine Allah (c.c):

"Tağuta muhakeme olmak istiyorlar." ayetini indirdi." ***(Taberi Tefsiri, Eddurur Mensur-Suyuti)***

İbni Kesir bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Bu ayet, bundan daha geneldir. Bu ayet; Kur'an ve sünnetin dışındaki şeylere muhakeme olanları kötülüyor. Ayetteki tağut ise; Kur'an ve sünnete muhalif hükümlerdir. Allah (c.c) işte bu sebeble:

"Tağuta muhkeme olmak istiyorlar." buyurmuştur."

(İbni Kesir Tefsiri c: 1 s: 531)

İbni Kayyım şöyle dedi:

"Allah (c.c) ve rasulünden başkasının hükmüne tabi olan ve ona muhakeme olan bir kimse, tağutu hakim tayin etmiş ve ona muhakeme olmuştur."

(A'lamul Muvakkiin c: 1 s: 50)

Bu ayet; Allah (c.c) ve rasulünün dışında muhakeme olunan anayasa, devlet kanunu, halk, örf, hakim ve kadı gibi şeylerin tağut olduğunu göstermektedir. Allah (c.c) bu gibi şeylerin reddedilmesini emretmiştir. İşte bunlar hüküm tağutu olarak isimlendirilirler.

Daha önce açıklandığı gibi, zahire göre tağut; Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen herşeydir. Eğer o şeye, nüsukta ibadet edilirse o şey, ibadet tağutu olur. Şayet ona hüküm ve muhakeme konusunda ibadet edilirse o, hüküm tağutu olmuş olur. Ve eğer ona velayet konusunda ibadet edilirse o, velayet ve tabi olma tağutu olmuş olur.

Yine bu ayet; Allah (c.c) ve rasulü dışındaki şeylere muhakeme olmanın tağuta muhakeme olmak ve tağuta muhakeme olmanın da ona ibadet ve iman etmek demek olduğunu apaçık göstermektedir. Zira Allah (c.c) ayette şöyle buyuruyor:

"Reddetmeleri emrolunmuşken..."

Tağuta muhakeme olmak Allah (c.c)'ı inkar etmek demektir. Zira Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"...indirilenlere iman ettiğini iddia edenler..." İşte böylece bu ayet iman ettiklerini söyleyen kimselerin iman iddiasını iptal etmekte ve onun geçersiz olduğunu ispat etmektedir. Çünkü Allah (c.c) bundan sonraki ayette şöyle buyuruyor:

"Hayır! Rabbine and olsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe ve haklarında verdiğin hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar." **(Nisa: 65)**

İbni Abbas, İbni Teymiye, İbni Kayyım, Ebu Batin, Süleyman b. Sehman ve başka alimlerin tağutun tarifiyle ilgili sözlerinden apaçık sabit olmuştur ki, Tağut; insanların arasındaki ihtilafı çözmek için Kur'an ve sünnete göre hüküm vermeyen, kendilerine muhakeme olunan hakimlerdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız herhangi bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz onun hükmünü Allah'a ve Rasulüne götürün! Bu, netice itibarıyla daha hayırlı ve daha güzeldir." **(Nisa: 59)**

Allah (c.c) bu ayette; Allah (c.c)'a ve ahiret gününe iman eden kimselerin ihtilaf halinde, o ihtilafı çözmek için Allah (c.c) ve rasulüne götürmeyi, iman etmiş olmanın şartı olarak bildirmiştir. Bu ise; ihtilaf halinde Kur'an ve sünnete başvurmamanın, Allah (c.c)'a ve ahiret gününe imanı iptal ettiğini gösterir. Zira şart kalkarsa, şarta bağlı olan şey de kalkar.

İbni Kesir şöyle dedi:

"Mücahid ve seleften bir kaç kişi, ayette geçen;

"**Allah'a ve rasulüne götürün"**den kastın; Allah (c.c)'ın kitabını ve rasulünün sünnetini hakem tayin edin demek olduğunu söylemişlerdir. İşte bu, dinin gerek

aslında gerekse teferruatında ihtilaf edildiğinde Kur'an ve sünnete başvurmayı gerekli kılan Allah (c.c)'ın bir emridir. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"İhtilafa düştüğünüz her meselede hüküm verecek olan Allah'tır." **(Şura: 10)**

Kur'an ve sahih sünnetin verdiği hüküm, haktır. Haktan başkası ise sapıklıktan başka bir şey değildir.

"Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız..." Bu ayet, Kur'an ve sünnete muhakeme olmayan kişinin Allah (c.c)'a ve ahiret gününe iman etmediğini göstermektedir." ***(İbni Kesir Tefsiri c: 1 s: 531)***

Kur'an'da bu manayı ifade eden bir çok ayet vardır. Bu ayetlerin hepsi şunu açıkça ortaya koymaktadır: Büyük olsun küçük olsun, dinin aslından olsun teferruatından olsun, hakkında ihtilaf edilen bir meseleyi çözmek için, Kur'an ve sünnet dışında ister bir anayasa, ister bir kanun, ister halk, ister birleşmiş milletlerin kanunu, ister lahey adalet divanı olsun, kendisine muhakeme olunan mercilere baş vuran ve bunlara muhakeme olan kimse namaz kılsa, oruç tutsa ve müslüman olduğunu iddia etse de Allah (c.c)'ı inkar etmiş ve tağuta iman etmiş olur.

Bu hükme; halkın çıkardığı veya siyasi partilerin çıkardığı kanunlara muhakeme olan veya seçim yoluyla halka muhakeme olan, kafir demokratik sistemler de girmektedir. Bu mesele zamanımızın en büyük fitnesidir ve insanların çoğu bu fitneye düşmüştür.

Şeyh Abdurrahman b. Hasen şöyle dedi:

"Her kim Allah (c.c)'ın ve rasulünün emrine muhalefet ederek Allah (c.c)'ın indirdiği dışında hükümlerle insanlar arasında hükmeder veya heva heva ve hevesine uyarak tağutun hükmünü isterse işte o kimse, müslüman olduğunu iddia etse bile boynundan İslam dininin halkasını çıkarmıştır. Çünkü Allah (c.c) tağuta muhakeme olmak

isteyen kişinin iman iddiasını yalanlamış ve onun hakkında şöyle buyurmuştur:

"Yez'umun" (iddia edenler). Bu kelime genellikle yalan bir şeyi iddia eden kimse hakkında kullanılır. Çünkü bu kimse iddia ettiği şeylere muhalif ve zıd olan şeyleri yapmaktadır." ***(Fethül Mecid s: 351)***

İşte bu anlatılanları bildikten sonra Allah (c.c)'ın dini ve ona bağlı olan muvahhidlerin ne kadar garip olduğunu daha iyi anlarsın. İhtilaf halinde beşeri kanunlara veya birleşmiş milletlerin kanunlarına veya lahey adalet mahkemesine veya halka veya beşeri kanunlarla hüküm veren mahkemelere muhakeme olan buna rağmen imanlı olduğunu iddia eden bir kimse, aslında Allah (c.c)'ı inkar etmiş ve tağuta iman etmiştir. Zira Allah (c.c) tağutlara muhakeme olmayı isteyeni bile tekfir etmiştir. Buna göre, tağuta muhakeme olan daha çok kafir olur.

Zamanımızda bundan daha kötü olan bir durum da şudur: İlim sahibi olduğunu iddia eden bir takım kimseler, insanlar tağutun mahkemesine başvursunlar diye bu meseleyi süslerler ve onlara bu konuda izin verirler. Bu kimselere göre; bir insan, elinden alınan hakkını ancak bu tağutun mahkemesine başvurarak alabilir. Bu ise onun için bir zarurettir ve bu zaruret sebebiyle tağutun mahkemesine başvurmak caizdir ve gereklidir. İnsanlara da bu şekilde fetva verirler.

Bu insanların akıllarına ne olmuş acaba? İlim adamı olarak geçinen kimseler, tevhid konusunda insanların zır cahili olmalarına rağmen, insanlara fetva vermek için fetva makamına geçmişler! Oysa Allah (c.c) ancak ikrah olduğunda ve kalbi imanla dolu olmak şartıyla küfür işlenebileceğine cevaz vermiş, bunun dışında küfür işleyen kimsenin kafir olacağını bildirmiştir.

Şu iyice bilinsin! İkrah ile zaruret arasında büyük farklar vardır. Buna göre tağuta muhakeme olmak, dinin aslını bozan ve alemlerin rabbinin tevhidini ortadan kaldıran bir amel olduğuna göre acaba hangi zaruret tağuta muhakemeye izin verir? Ey Allah'ım! Seni iftiradan tenzih ederiz.

Bu, Allah (c.c)'ın dinine yapılan en büyük iftiradır. Zaruret, günahları mübah kılar, küfür ise ancak ikrahı mülci olduğunda işlenebilir.

İkrah: Bir kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya ve söyletmeye zorlamaktır. ***(Fethül Bari c: 12 s: 311)***

Hafız İbni Hacer, ikrahı mülcinin dört şartı olduğunu söylemiştir:

1 – Zorlayan kişi söylediğini yapabilecek güçte olmalıdır. Zorlanan kişi ise, zorlayan kişinin vereceği zararın altından kalkabileceği güçte olmamalıdır. Yani, kaçabilecek veya gücüyle karşı koyabilecek durumda olmamalıdır.

2 – Zorlanan kişi, zorlayan kişinin dediğini yapmadığında zorlayan kişinin, tehdidini büyük ihtimalle gerçekleştireceğini düşünmüş olmalıdır.

3 - Zorlayan kişi, kendisiyle korkuttuğu şeyi hemen tatbik edebilecek güç ve istekte olmalıdır. Yani; istediği yapılmadığı taktirde tehdidini hemen, ani olarak uygulayacak güç ve istekte olmalıdır.

4 – Zorlanan kişi, kendisinden istenilenden daha fazla bir şey yapmamalı, zorlandığı meselede muhayyer olduğunu, o konuda istekli olduğunu gösterir bir hareket yapmamalıdır. ***(Fethül bari c: 12 s: 311)***

İbni Hacer (r.a) bu şartları zikrederken tehdidin miktarına değinmemiştir. Bu meseleye ise bir başka yerde değinmiştir. İbni Hacer'in ikrahın miktar konusundaki bu

zikri, aslında ikrahın beşinci şartı olarak sayılmalıdır ve bu şart; "ikrahın miktarı (ölçüsü)" olarak isimlendirilir.

İbni Hacer şöyle dedi:

"Alimler, ikrahın miktarı konusunda aralarında ihtilaf etmişlerdir. Ölüm, bir uzvun telef olması, şiddetli dayak ve uzun süreli bir hapis konusunda ittifak etmelerine rağmen, az dayak, bir iki gün hapis gibi konularda ihtilaf etmişlerdir..."

İbni Hacer bir başka yerde şöyle dedi:

"İkrahın miktarı konusunda alimler ihtilaf etmişlerdir. Abd İbnu Humeyd, Ömer b. Hattab (r.a)'dan sahih senedle şöyle bir rivayet zikretmiştir:

"Ömer b. Hattab şöyle dedi:

"Kişi hapisteyken veya bağlı iken veya işkence altında iken nefsinden emin (güvenlik içinde) değildir."

Ömer (r.a)'in bu sözü Şüreyh kanalıyla aynı lafızla zikredilmiştir. Fakat bir fazlalık vardır. Bu fazlalık ise şöyledir:

"Dört şey vardır. Bunların hepsi ikrah sayılır. Hapis, dayak, tehdit ve bağlanmaktır."

İbni Mes'ud (r.a) şöyle demiştir:

"İki kırbaçtan beni kurtaracak bir sözü söyleyerek kurtulacaksam bunu muhakkak söylerdim."

Bu cumhurun görüşüdür." ***(Fethul Bari c: 12 s: 312-314)***

İbni Mesud'un sözünün büyük küfür konusunda söylendiği anlaşılmamalıdır. Zira hiç bir muteber alim bunun büyük küfür için söylendiğini anlamamıştır. Bu sebeble ikrahı; küfür için ikrah, küfür dışındakiler için ikrah olarak ikiye ayırmışlardır.

Hanefi alimleri, ikrahın miktarını şu iki kısma ayırmıştır:

1 - İkrahi Mülci (Tam İkrah)**:** Öldürme tehdidi, el kesme tehdidi veya uzvu sakat bırakmasından veya ölüme sebeb vermesinden korkulan işkence...

2 - Gayri Mülci (Eksik İkrah)**:** Hapis, bağlama, basit dövme gibi.. Yani nefsin zarar görmeyeceği, ölüm tehlikesi olmayan, sakat bırakmayacak olan dayak.

(Bedaiussenai-Kasani c: 9 s: 4479)

Hanbeli, **Hanefi** ve **Malikiler**e göre; büyük küfrün ruhsatı ancak ikrahi mülci ile olur.

Şafii'ye göre; hapis ve bağlanma büyük küfrü işlemek için ikrah ruhsatı sayılır.

(Hanefilerin görüşü; Bedaiussenai c: 9 s: 4493, Malikilerin görüşü; Eşşerhussagir c: 2 s: 548-549, Hanbelilerin görüşü; El Mugni c: 10 s: 107-109, Şafiilerin görüşü; El Mecmu Şerhu'l Muhazzeb Eş-Sirazi c: 18 s: 6-7)

Alimlerin hepsi, ikrah halinde olan kişinin ölümü seçip küfrü söylememesinin, ruhsatı seçmekten daha efdal ve daha büyük sevap olduğunu söylemiştir.

(Bu icma Fethul Bari c: 12 s: 317, Kurtubi Tefsiri c: 10 s: 188'de geçmektedir.)

Cumhurun görüşünün delili:

"Kalbi iman ile dolu olduğu halde zorlanan hariç..." **(Nahl: 106)** ayetinin sebebi nuzülüdür.

Bu ayetin nuzül sebebine göre, kafirler Ammar b. Yasir'i yakalamış, ona çok şiddetli bir işkence yapmışlardı. Daha sonra da ondan küfür söz söylemesini istemişler, o da onların istediklerini söylemişti.

İbni Hacer **Nahl 106** ayeti hakkında şöyle dedi:

"Bu ayetin Ammar b. Yasir hakkında indiği bilinmektedir. Bu konudaki rivayet, Ebu Ubeyd b. Muhammed b. Ammar b. Yasir yoluyla gelmiştir.

Muhammed b. Ammar b. Yasir şöyle dedi:

"Müşrikler Ammar'ı yakaladılar ve ona işkence yaptılar. Sonunda kendisinden istediklerinin bir kısmını onlara verdi ve onu serbest bıraktılar. Bunun üzerine Ammar, Rasulullah (s.a.s)'ın yanına gelerek başına gelenleri anlattı. Rasululah (s.a.s) ona:

"Kalbini nasıl buluyorsun?" diye sordu. Ammar:

"Şüphesiz imanla mutmain olarak buluyorum" diye cevab verdi. Rasulullah (s.a.s) ona dedi ki:

"Eğer onlar dönerlerse, yaptığını tekrarla!"

Bu rivayet mürsel bir rivayettir. Fakat rivayet edenler, güvenilir kişilerdir. Bu rivayet Taberi'de geçmektedir. Bu hadisi Abdurrezzak, ondan da Abd b. Hamid rivayet etmiştir." ***(Fethül Bari c: 12 s: 312)***

Buhari, İkrah Kitabının, "Dayağı, Öldürülmeyi, Zilleti, Küfüre Tercih Babı"nda üç hadis zikretmiş ve ikrah halinde iken büyük küfür işleme konusundaki miktara işaret etmiştir.

1) Enes (r.a)'den Rasulullah (s.a.s)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Üç şey vardır ki, bu şeyler kimde bulunursa imanın güzel tadını tatmış olur... Bunlardan bir tanesi de ateşe atılacakmışcasına tekrar küfre dönmekten korkmaktır (küfrü sevmemektir)**."**

Bu hadiste tekrar küfre dönmenin ateşe girmek gibi olduğuna işaret vardır. Bu ise helak olmak demektir. Bu durumda; nefsin yok olması söz konusu olduğunda küfre ruhsat verilir. İşte bu, cumhurun görüşüdür.

2) Said b. Zeyd (r.a) şöyle demiştir:

"Müslüman olduğum için Ömer (r.a), İslam'dan dönmem için beni bağladı."

Bu hadise göre; Ömer (r.a) müslüman olmadan önce Said İbni Zeyd'i İslam'dan dönmesi için bağlamıştır. Bu hadis; bağlanmanın, İslam'dan dönmek için bir ruhsat

olmadığını göstermektedir. Bu ise Şafii'nin görüşüne karşı bir reddiyedir. Çünkü Şafiiler hapis ve bağlanmayı ikrahtan sayarlar.

3) Habbab (r.a)'dan Rasulullah (s.a.s)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Sizden öncekilerden bir adam getirilir, yerde onun için bir çukur açılır ve o çukura atılırdı. Sonra da bir testere getirilir ve onunla başı ikiye ayrılırdı. Demir taraklarla da eti kemiğinden sıyrılırdı. Buna rağmen yine de dininden dönmezdi."

Rasulullah (s.a.s) bu hadiste; öldürülmeyi ve işkence çekmeyi küfüre tercih edenleri övmektedir. Buhari bu hadisi zikrederek ikrah altında ölümü seçmenin daha faziletli ve efdal olduğuna işaret etmiştir. Bu da bütün alimlerin hakkında icma ettiği bir görüştür.

Önemli uyarı:

Şunu belirtmek gerekir ki; zorlayan kimse, istediği verildiği halde zorlamasına devam edecekse bu durumda istediğinin verilmemesi gerekir. Çünkü böyle bir durum, ikrah ruhsatından artık çıkmıştır. Bütün alimler; sürekli olarak küfür işlemeyi gerektiren bir zorlama altında kalmayı, küfür işleme konusunda ruhsat saymamışlardır.

İkrahla ilgili şartları bu şekilde açıkladıktan sonra ikrah ile zaruret arasında fark olduğu daha net olarak anlaşılmış olur.

Şeyh Süleyman b. Sehman, zaruret adı altında tağuta muhakeme olunma konusunda kendisine sorulan soruya şöyle cevab verdi:

"İkincisi: Tağuta muhakeme olmanın küfür olduğunu öğrendikten sonra sana şöyle denir: Allah (c.c) kitabında küfrün, öldürmekten daha büyük olduğunu şöyle zikretti:

"Fitne öldürmekten daha şiddetlidir." **(Bakara: 191)**

"Fitne öldürmekten daha büyüktür." **(Bakara: 217)**

Bu ayetlerde geçen "fitne"den kasıt; küfür ve şirktir. Bil ki! Gerek çölde yaşayan ve gerekse şehirde yaşayanların hepsinin, birbirleriyle ta yok oluncaya kadar savaşmaları, İslam şeriatine ve Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği hükümlere muhalefet eden ve başka hükümlerle hükmeden tağutu aralarındaki ihtilafı çözme konusunda hakem tayin etmelerinden daha ehvendir.

Üçüncüsü: Eğer muhakeme olmak küfür ve ihtilaf dünya içinse, o zaman nasıl olur da dünya için küfre girersin?

Bil ki! Allah (c.c) ve rasulü herşeyden daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz. Aynı şekilde Rasulullah (s.a.s), kendi çocuğundan, babasından ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz. Bütün dünyan gitse de tağutun mahkemesine muhakeme olmak senin için asla caiz olmaz. Şayet sana ya elindeki herşeyi vereceksin veya tağuta muhakeme olacaksın denilirse, sana farz olan şey; elindeki herşeyi vermen fakat tağuta asla muhakeme olmamandır.

(Eddureru's Seniye Mürtedin hükmü bölümü s: 275)

Şeyh Abdurrahman b. Hasen:

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuş olur. Allah işitendir, bilendir." **(Bakara: 256)**

ayeti hakkında şöyle dedi:

"Tağuta muhakeme olmak, tağuta iman etmek demektir." ***(Fethül Meci s: 351)***

Konunun Özeti:

1 - Muhakeme olmak; namaz kılmak, oruç tutmak, kurban kesmek ve dua etmek gibi bir ibadettir ve Allah (c.c)'tan başkasına yapıldığında apaçık bir küfür olur. Bu ibadeti Allah'tan başkasına yapan kişinin kalbine ve itikadına bakılmaz. Böyle kimseleri, yani bu küfürleri işleyenleri tekfir etme konusunda, helal kılma veya itikad etme şartını ileri sürenler ancak; selefi Salihinin tekfir ettiği aşırı mürcie (cehmiye) olan kimselerdir.

2 – Allah (c.c)'ın şeriati dışında başka bir kanuna muhakeme olan, tağuta muhakeme olmuştur. Tağuta muhakeme olan, tağuta ibadet etmiştir. Tağuta ibadet eden kimse ise yüce Allah (c.c)'ı inkar etmiştir. Bu sebeble Allah (c.c), tağuta muhakeme olmalarına rağmen Allah (c.c)'a ve indirdiği kitaplara inandıklarını iddia eden kimseleri bu imanları konusunda

"iman ettiğini iddia edenleri..." buyurarak yalanlamış ve onların iman iddialarının yalan bir iddiadan başka bir şey olmadığını bildirmiştir. Daha sonra da Allah (c.c);

"Hayır! Rabbine andolsun ki... iman etmiş olmazlar" ayetinde, kendi zatına yemin ederek tağuta muhakeme olan kimselerin mümin olmadıklarını bildirmiştir. Tağuta muhakeme olmak isteyenleri şeytanın derin bir sapıklığa saptırmak istediğini:

"Şeytan onları derin bir sapıklığa satırmak ister." sözleriyle bildirmiştir. Derin sapıklık ise; büyük şirktir. Zira derin sapıklık denildiğinde şer'i manada; büyük şirk kastedilir. Bu kaide Kur'an ayetlerinde açıkça görülmektedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kim Allah'a şirk koşarsa derin bir sapıklığa sapmıştır." **(Nisa: 116)**

"Allah'tan başka kendisine fayda da zarar da vermeyecek şeyleri çağırır. İşte o, derin bir sapıklıktadır." **(Hac: 12)**

3 – Kur'an ve sünnetin dışında her muhakeme olunan şey tağuttur. Müslüman bir kimse, Tevhidin gereği olarak onu reddetmelidir.

4 – Allah (c.c), hüküm tağutunu Kur'an'da apaçık bir şekilde bildirmiştir. Çünkü insanlar, çoğunlukla bu şirke düşerler ve insanların çoğu bu şirke müpteladırlar. Zamanımızdaki insanların çoğunun şirki de işte budur. (Devlet reisleri, bakanlar, millet vekilleri, bunların seçimi, partiler, onların üyeleri, devletler arası kanunlar, Birleşmiş Milletler kanunları, Lahey adalet mahkemeleri, anayasalar, mahkemeler, hükümler... vs.)

Bir kimse hüküm tağutunun her şeklini ve her yönünü, özellikle de zamanımızda var olan türünü reddetmedikçe İslam'ı sahih olamaz. İnsanların çoğu bu tür şirke düştükleri, yani hüküm tağutuna taptıkları için Kur'an'ı kerimde bu tağut hakkındaki ayrıntılı açıklamalar daha fazladır.

Üçüncüsü: Velayet Şirki: Bu; tağuta ibadetin batıl olduğuna inanılmasına rağmen ona dost olmak ve yardım etmektir.

Dinin aslına bağlı olan ve velayet manasına giren bazı lafızlar:

1 - Yardım Etme (Nusra)**:** Bu, velanın en açık şeklidir. Bu, hem dille, hem elle, hem malla olabilir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Onların, Allah dışında kendilerine yardım edecek velileri yoktur. Allah kimi saptırırsa, artık onun için hiç bir (çıkış) **yol yoktur."** **(Şura: 46)**

2 - İtaat Etmek ve Tabi olmak:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın şeytana tabi olur. Muhakkak ona (şeytana) **dost olanı,** (şeytanın) **saptıracağı yazılmıştır."** **(Hac: 3-4)**

3 - Sevmek:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dostlar edinmeyin! Siz onlara karşı sevgi gösteriyorsunuz..." **(Mümtahine: 1)**

Bir kul, vela konusunda bu söylenenlerin hepsini sadece Allah (c.c)'a ve Allah (c.c) için rasulüne ve müminlere vermezse asla muvahhid olamaz. Sayılan bu vela türlerinden herhangi birisi Allah (c.c)'tan başkasına verilirse, Allah (c.c)'a eş koşulmuş olur. Tıpkı nüsuk ibadetleri Allah (c.c)'tan başkasına yapıldığında şirke düşüldüğü gibi...

Bu sayılan vela türlerinin hepsini sadece Allah (c.c)'a ve Allah (c.c) için yapmak gerekir. Bunlardan herhangi birisi veya hepsi, daha önce zikredilen tağutların herhangi birisine verilirse, o tağuta iman edilmiş, dolayısıyla Allah (c.c) inkar edilmiş ve yapılan bu amel velayet şirki olmuş olur. Kendisine ibadet edilen tağut da velayet ve tabi olma tağutu olmuş olur.

Her kim tevhide iman eder, onun gerekleriyle amel eder, onu sever, ona yardım eder ve onun için çarpışırsa işte o kimse muvahhid olur.

Her kim de tağuta yardım eder, onu müdafa eder, onun dinini insanlara iyi ve güzel gösterir ve tevhid ehlinin tağutu reddetmesinin, ondan beri olmasının hata olduğunu, dolayısıyla tağuta ve tağutun dostlarına karşı çıkan muvahhidlerin yaptıklarının çirkin bir şey olduğunu söyler

ve onlara; havariç, tekfirci veya başka isimler verirse, işte o kimse tağuta ibadetin batıl olduğuna inansa bile, tağuta iman etmiş ve yüce Allah (c.c)'ı inkar etmiş olur.

İslam dışı bir sistem veya Allah (c.c)'ın şeriatini tatbik etmeyen bir yönetici için çarpışan kişi tağut yolunda savaşmıştır. Aynı şekilde İslami olmayan bir anayasayı ve kanunları korumak veya demokratik bir sisteme katılmak veya böyle bir sistemin ayakta kalmasını sağlamak veya bir kavim, bir parti, bir ırk için çarpışan kimse aslında tağut yolunda çarpışmıştır. Bu kimse, tağuta ibadetin batıl olduğuna inansa bile, tağuta iman etmiş ve Allah (c.c)'ı reddetmiş olur.

Tağuta mal ve silahla yardım eden kimseler de böyledirler.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır."

(Maide: 51)

Bil ki! Tağuta yardım eden, onu müdafa eden, onun dininin ve şeriatinin iyi olduğunu söyleyen, tevhid ehlini dalaletle, sapıklıkla itham eden kimse, tağuta ibadetin batıl olduğuna inansa bile, tağuta iman etmiş ve Allah (c.c)'ı reddetmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kendilerine kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Onlar, tağuta ve cibte inanıyorlar ve diğer inkar edenler için: "Bunlar, iman edenlerden daha doğru bir yoldadır" diyorlar." **(Nisa: 51)**

Hafız İbni Kesir, tefsirinde İkrime (r.a)'den rivayet ederek şöyle dedi:

"Hayy b. Ahtab ve Ka'b b. Eşref, Mekke müşriklerinin yanına geldiler. Mekke ehli, onlara şöyle dedi:

"Siz, ehli kitab ve ilim sahibisiniz. Bize söyleyin! Muhammed mi bizden daha hayırlı, yoksa biz mi ondan?" Yahudiler onlara dediler ki:

"Siz ne yaparsınız, Muhammed ne yapar?" Mekke müşrikleri dediler ki:

"Biz akrabaları sılai rahim yapar, fakirler için devenin büyüğünü keser, hacca gelen misafirlere su ve süt verir ve esirlere yardım ederek onları kurtarırız. Oysa Muhammed çocuksuzdur ve arkası da yoktur. O, akrabalık bağlarını kesmiş, hacca gelenlere hırsızlık için saldıran Gıfar kabilesinden olan kimselere tabi olmuştur. Hal böyleyken acaba biz mi yoksa o mu daha hayırlıdır?" Yahudiler onlara:

"Siz, ondan daha hayırlısınız ve yolunuz daha iyidir." dediler. Bunun üzerine Allah (c.c) **"Nisa: 51"** ayetini indirdi." ***(Bu rivayet, bir başka yolla İbni Abbas (r.a)'tan ve selefi'ssalihinden bir gruptan rivayet edilmiştir)***

Bunları anlattıktan sonra asrımızın cehmiyeleri, tagutun şeyhleri ve tabilerine şöyle soruyoruz.

"**Nisa: 51** ayetindeki cibte ve tağuta imanın manası nedir? Acaba ayette geçen iman, kalble inanmak mıdır yoksa tağuta ibadetin batıl olduğu bilindiği ve ona buğz edildiği halde o tağuta ibadet edenleri doğrulamak ve desteklemek midir? Bu yahudi alimleri, müşriklerin puta tapmalarının batıl olduğunu muhakkak bilmekte ve buna inanmaktaydılar. Öyleki onlar Kur'an'da geçtiği üzere, müşrikleri yok etmek için bir rasulü beklediklerini söylemekteydiler. İşte onların, müşriklerin batıl üzere olduklarını bilmelerine rağmen, onları zahiren doğrulamaları, yaptıklarını iyi görmeleri ve hak ehlinin sapık olduğunu söylemeleri sebebiyle Allah (c.c), bu ayette o kimselerin cibte ve tağuta iman ettiklerini söylemiştir.

Bundan anlaşılıyor ki, ayette geçen tağuta ve cibte imanın manası; zahiren kafirleri doğrulamak, onların yaptıklarını iyi, iman ve küfür konusundaki sabit olan değişmeyen batıl inançlarını sağlam ve doğru görmek, hak ehlinin ise sapık olduğunu söylemektir.

Bu yahudi alimlerinin böyle yapmaları; müşriklerin yapmış oldukları ibadetlerin hakolduğuna inandıkları için değil, dünya menfaatı elde etmek içindi.

Ey maslahatını düşünen, bir takım siyasi oyunlar ve taktik icabı tağuta boyun eğen, onu destekleyen sistemleri, bu sistemlerin kanunlarını kabul eden ve onlara karşı ihlaslı olacağını söyleyen kimseler! Size sesleniyorum!

Sizin bu yaptığınız da yahudilerin yaptığı gibi değil midir? Sizler de tağuta tabi olanların batıl olduklarına kalben iman etmelerine rağmen, zahiren onların doğru olduklarını söyleyen yahudiler gibi değil misiniz? İşte böyle yapmaları sebebiyle Allah (c.c) onları tağuta ve cibte iman edenler olarak vasfetmiştir. O halde bu konuda sizler de onların hükümdesiniz. Çünkü sizler, tağutu kalben sevmediğiniz, onu tekfir ettiğiniz, onun batıl olduğuna inandığınız halde, zahirinizde gerek maslahat gereği, gerek siyaset icabı ve gerekse herhangi bir dünya menfaati için tağut ve onun sistemini desteklemekte, kanun ve nizamlarına sadakat göstereceğinize dair yemin etmekte ve onu alkışlamaktasınız. İşte bu yaptıklarınız sebebiyle sizler Allah (c.c)'ın hükmü gereği tağuta iman etmiş olmaktasınız.

Şeyh Süleyman b. Abdullah şöyle dedi:

"Allah (c.c) sana rahmet etsin! Bil ki! Kendilerinden korkulduğu veya şerlerinin defedilmesi istendiği için müşrikleri idare ederek ve yağcılık yaparak zahiren onların batıl dinlerini doğrulayan bir kimse, kalben onlara buğzetse, dinlerini sevmese, İslam'ı ve müslümanları sevse bile, onlar gibi kafir olur.

İslam'ın hakim olmadığı ve müslümanların zayıf olduğu bir diyarda tağutlara yardım eden, onların taatine giren, onların batıl olan dinlerini zahiren kabul eden, onlara dostluk gösteren, müslümanlarla dostluğunu kesen,

kabir ve benzerleri şeylere tapan, tevhid askerlerini terkederek şirk askerlerine katılan kimsenin küfründe, Allah (c.c) ve rasulünün düşmanı olduğunda hiç bir müslüman asla şüphe etmez.

Bu hükümden ancak ikrah (baskı) altında olan kimseler istisna edilir. Müşrikler, yakaladıkları ve kendisine baskı uyguladıkları bir müslümanı: "Ya kafir olursun veya sana şöyle şöyle şeyler yaparız. Seni öldürürüz" diyerek tehdit ederler veya onu yakalayıp istediklerini kabul ettirinceye kadar işkence yaparlarsa, ancak böyle bir durumda kalbi imanla dolu olduğu halde dille, onların söylediklerini kabul edebilir.

Alimlerin hepsi, şaka yoluyla küfür söz söyleyen kimselerin kafir olduğu konusunda icma etmişlerdir. Bu konudaki hüküm böyleyken, korktuğu veya dünya menfaati elde etmek istediği için küfre zahiren rıza gösterenin hükmü nasıl olur acaba? Elbette bundan daha kafir olur.

Allah (c.c)'ın yardım ve desteğiyle şimdi bu hükümle ilgili bazı delilleri zikredeceğim. (Sonra bu konuyla ilgili Kur'an ve sünnetten 21 delil zikretti. Bunları risalesinde bulursun.) ***(Şirk Ehline Vela gösterme risalesi, Mecmuatut Tevhid Kitabı s: 331,354)***

Bu konuda şöyle diyorum:

"Durum böyleyken zahiren tağuta ve yardımcılarına itaat eden, küfür ve sapıklıklarına yardım eden, millet meclislerine, seçimlerine ve demokrasilerine katılan, tevhid ehlini reddeden, insanları onlardan uzaklaştıran, tevhid ehline "tekfir ehli" ismi, "havariç", "bagiye" sıfatı veren, bütün bunları dünya metaı, tağutların vereceği makam ve vazifeler ya da zamanımızdaki bakanlık sandalyesi için yapan kimselerin durumları acaba nasıldır? Onlara ve onlara dost olanlara, onları destekleyenlere yazıklar olsun!

Yine bil ki! Tağuta yardım etmek için savaşmak veya ona para, mal ve silahla yardım etmek, ona iman etmek demektir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kafirler ise tağut yolunda savaşırlar. Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın! Muhakkakki şeytanın tuzağı zayıftır." **(Nisa: 76)**

Ayette geçen tağut, daha önce açıklandığı gibi; Allah (c.c)'tan başka kendisine ibadet edilen veya muhakeme olunan bir mahluk, Allah (c.c)'ın kanunları dışında hüküm veren bir yönetici, İslam'dan alınmayan kanunlar, İslam'a zıd olan bir devlet anlaşması, küfür bir ideoloji veya milletler arası bir kanundur.

Her kim Allah (c.c)'ın indirdiği kanunlarla hükmetmeyen bir yönetici veya İslam'dan alınmayan bir anayasa veya bir düzen veya İslam'a zıd bir düşünce, siyaset, ırkçılık, kavmiyetçilik veya demokrasi için (ve onu müdafaa etmek veya korumak veya yerleştirmek için) çarpışırsa ayette açıkça bildirildiği gibi Allah (c.c)'ı inkar etmiştir.

"Kafirler ise tağut yolunda savaşırlar." Sonra Allah (c.c) bu hükmü tekid ederek, bu konuda şüpheye düşülmemesi için:

"Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın!" buyurmuştur.

Buna göre, her kim tağut yolunda çarpışırsa işte o, şeytanın dostu olmuştur. Şeytanın dostu ise ancak kafir olan kimselerdir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kafirlerin dostları ise tağutlardır..." **(Bakara: 257)**

Ba ayette kastedilen tağut velayet tağutudur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Muhakkakki biz, şeytanları, iman etmeyen kimselerin dostları kıldık." **(A'raf: 27)**

Tağutun şekli ve türü zahiren ne olursa olsun, daha önce açıklandığı üzere, gerçek tağut aslında şeytandır. Çünkü küfrün her türüne çağıran, odur. Bu sebeble her kim tağut için veya onu müdafa etmek, korumak veya yerleştirmek için çarpışırsa, aslında şeytanın yolunda çarpışıyor demektir.

Bu ayet, birisi için çarpışmanın, vela türlerinden birisini ona yapmak manasına geldiğini göstermektedir. Vela ise ibadettir ve sadece Allah (c.c)'a yapılır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Allah'tan başka dost mu edineyim? Oysa O, gökleri ve yeri yaratmıştır." **(En'am: 14)**

Velayetin (yardım, taat, tabi olmak, sevmek gibi) herhangi bir çeşidini Allah (c.c)'tan başkasına yapan kişi Allah (c.c)'a şirk koşmuş ve müşrik olmuştur.

Bu şirkin ismi vela şirki, onun karşılığı ise ibadetin ve dinin aslı ve rüknu olan velayet tevhididir. Kendisine velayet şirki yapılan kimse de velayet tağutu olur.

Her kim Allah (c.c) için çarpışırsa, Allah (c.c)'a iman etmiş ve tağutu reddetmiştir.

Her kim de tağut için çarpışırsa, tağuta iman etmiş ve Allah (c.c)'ı inkar etmiştir. Kalbindeki inanç sağlam olsa bile...

Son olarak, açıklanması gereken iki mesele kalmıştır;

Birincisi: Tağut yolunda çarpışmak amelle olabileceği gibi sözle de olabilir.

İmam İbni Teymiye, (aslen kafir olan kimselerle çarpışmak konusunda) şöyle dedi:

"Kadın, çocuk, rahip, yaşlı, kör ve onun gibi savaşmayı bilmeyenler, alimlerin çoğuna göre öldürülmez. Ancak

diliyle veya ameliyle müslümanlara karşı çarpışırsa işte o zaman öldürülür." ***(Fetvalar c: 28 s: 354)***

İbni Teymiye bir başka yerde şöyle dedi:

"Savaşmak, elle ve dille olmak üzere iki türlüdür. Aynı şekilde bozgunculuk da elle yapılabildiği gibi dille de yapılabilir. Üstelik, dilin dinde yaptığı bozgunculuk, elle yapılan bozgunculuktan çok daha fazladır."

(Essalimul Meslul s: 385)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Onlarla büyük bir cihadla cihad et!" **(Furkan: 52)**

Bu ayetteki cihaddan kasıt, dille cihaddır. Çünkü silahla cihad henüz farz kılınmamıştı.

İkincisi: Tağutun yolunda savaşmak elle ve nefisle olabileceği gibi mal vererek veya silah vererek de olur. Allah (c.c), cihad ve kıtal ayetlerinde mal ve nefisle cihadı birbirinden ayırmadan zikretmiştir. Fakat hikmeti gereği bir ayet hariç diğer bütün ayetlerde malla cihadı, nefisle cihaddan önce zikretmiştir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad ederler." **(Saf: 11)**

"Muhakkakki kafir olan kimseler, mallarını Allah yolundan alıkoymak için sarfederler. Bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. İnkar edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır."

(Enfal: 36)

Buna göre tağut yolunda savaşanların türleri şöyledir;

a - Sözle Savaşanlar: Bu kimseler; en başta tağuti sistemlerin alimleri olmak üzere, bu tağuti sisteme şer'i caizlik veren ilim iddiacıları, sistem yazarları, gazeteciler ve yayıncılardır.

b - Nefisle Savaşanlar: Tağutun ordusu, polisi, erleri, istihbarat teşkilatı, tağutun bayrağı altında gönüllü savaşanlar...

c – Malla Savaşanlar: Tağut ve sistemini parayla, malla, mühimmatla destekleyenlerdir.

Tağut yolunda dille, nefisle ve malla savaşan kimselerin tekfir edilebilmeleri için, illede muvahhidlere karşı bizzat savaşmaları şart değildir. Söz konusu tağut yolunda savaşan kimselerin küfründe, ancak basireti kör olmuş, vahyin nurunu göremeyen, onun gibi kafir olandan başkası şüphe etmez.

Tağutu reddetmenin, tevhidin rükunlarından olduğunu, bunu sağlamaksızın iman ve İslam'ın geçerli olmayacağını ve zamanımızdaki yaygın olan tağutların çeşitlerini öğrendikten sonra şimdi de bu tağutları nasıl reddetmen gerektiğini öğrenmelisin ki, bundan böyle tağutu red meselesinin sadece dille söylemekten ibaret olmadığını, pratikte uygulanması gereken bir amel olduğunu iyice anlayasın ve pratik yaşantında bu konularda şirke düşmeyesin.

TAĞUTU REDDETMEK

Tağutu reddetmenin, tevhidin bir rüknu olduğunu, tağutu reddetmeksizin kimsenin imanının geçerli olamayacağını ve zamanımızdaki tağutların türlerini öğrendikten sonra tağutu reddetmenin sadece dille söylemekten ibaret olmadığını, pratikte uygulanması gereken bir amel olduğunu iyice anlaman ve pratik yaşantında yanlış ameller sebebiyle bu konularda şirke düşmemen için sana tağutu nasıl reddetmen gerektiğini bildireceğim. Aksi taktirde Allah (c.c)'ın şu sözü senin hakkında söylenmiş olur:

"Yapmayacağınız şeyi yapacağınızı söylemeniz, suç olarak çok büyüktür." **(Saf: 3)**

Tağutu inkar meselesi insanlara zikredildiğinde, tağutu silik ve net olmayan bir şekil olarak düşünürler. Öyleki onlar, tağutu sanki pratik hayatta varlığı olmayan, sadece teoride var olan bir varlık sanırlar. Oysa tağut, her zaman zihinde hazır bulunan ve pratik hayatta karşımıza çıkabilecek, sınırları, şekli net ve belli olan bir varlık olarak düşünülmelidir.

Tağut hakkında konuştuğumuzda, insanlar onu rahatlıkla reddedebilsinler diye şekli, resmi ve varlığı belli olan bir varlık hakkında konuşmamız gerekir.

Allah (c.c), tağutun nasıl reddedileceğini Kur'an'da muvahhidlerin imamı İbrahim (a.s)'in diliyle açıkça beyan etmiştir.

Allah (c.c), İbrahim (a.s)'i kendinden sonra gelen bütün rasullere ve en son rasul Muhammed (a.s)'e örnek göstererek şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi:

Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır." **(Mumtahine: 4)**

Tağutu Reddetmek Şöyle Olur:

1 – Tağutları ve Onların Dinine (1) **Girenleri Tekfir Etmek:**

Bu, bütün tağutların, nüsuk, hüküm ve velayet ibadetlerinden herhangi birisini bu tağutlara yapanların kafir olduğuna inanmak ve bu gibilere kafir muamelesi yapmaktır.

Rasulullah (s.a.s), davetinin başında zayıf durumda olmasına rağmen Allah (c.c) ona, müşrik kavmine hiç çekinmeden durumlarını apaçık bir şekilde açıklamasını emretti. Böylece müslümanların müşriklere karşı takınmaları gereken tavrın nasıl olması gerektiğini Rabbani bir metodla ortaya koydu. İşte bu, silahla cihad henüz farz kılınmadan ve hicretten önce davetin başlangıcında olmuştu.

Allah (c.c), Rasulullah (s.a.s)'a kavmiyle ilgili gerçekleri, onların İslam'daki durumlarını açık bir şekilde haykırmasını emretti.

Allah (c.c) bu konuda şöyle buyuruyor:

"De ki: Ey kafirler! Ben, sizin taptığınıza tapmam. Siz de benim taptığıma tapmazsınız. Ben, sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Sizler de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz sizin, benim dinim benimdir." **(Kafirun: 1-6)**

---

[1] Tağutun dini; onun nizamı, sistemi, kanunları ve anayasasıdır.

Şayet bu meseleyi geciktirmek caiz olsaydı Rasulullah (s.a.s), kavmini kızdırmamak, onlardan gelecek eziyet ve işkenceyi önlemek amacıyla bu meseleyi geciktirirdi. Çünkü davetin ilk yıllarında zayıf bir durumdaydı ve zayıf olan bu durumunu göz önüne alarak bu meseleyi açıklamayı geciktirirdi.

Fakat bu mesele, İslam akidesini direkt ilgilendiren, dinin aslıyla ilgili olan, dinin en önemli ve en öncelikli meselesidir.

Durum böyle olduğu halde, kendilerini İslam davetçisi zanneden bazı kimseler, İslam'ın metodunu bir kenara atarak beşeri metodlar kullanırlar ve insanların gerçek durumlarını ortaya koymanın, onları İslam'dan daha da uzaklaştıracağını söylerler.

Şeyh Abdurrahman b. Hasen dalalet ehlinden birisine cevaben şöyle dedi:

"Herkes, kendisinin müslüman olduğunu iddia ediyor. Fakat her iddianın doğru olması için ispat gerekir. Şayet ispat olmazsa, bu iddia geçersiz olur. Şeyhimiz, İslam'ın aslını şöyle tarif etmektedir: "Dinin aslı ve temeli iki şeydir:

Birincisi: Ortağı olmayan, tek olan Allah (c.c)'a ibadeti emretmek, insanları bunu yapmaya teşvik etmek, dostluk ve düşmanlığı bu temele dayanarak yapmak ve bu temeli terkedenleri tekfir etmektir.

İkincisi: Allah (c.c)'a ortak koşanları uyarmak, onlara karşı sert muameleler yapmak, onlara düşman olmak ve onları tekfir etmektir.

Bu iki temele muhalefet edenler çok çeşitlidir:

1 – Bunların en şiddetli olanı ve en çok muhalefet edeni, her iki şarta birden muhalefet edendir.

2 – Onlardan bazıları Allah (c.c)'a ibadet eder, fakat şirki reddetmez.

3 – Onlardan bazıları Allah (c.c)'a ibadet eder, şirki reddeder, fakat şirk işleyenlere düşmanlık göstermez.

4 – Onlardan bazıları Allah (c.c)'a ibadet eder, şirki reddeder, şirk işleyenlere düşmanlık gösterir, fakat onları tekfir etmez.

5 – Onlardan bir kısmı tevhidi sevmez, fakat ona buğuz da etmez.

6 – Onlardan bir kısmı tevhidi reddeder, fakat tevhid ehline düşman olmaz.

7 – Onlardan bir kısmı tevhid ehlini tekfir etti ve bu yaptıklarını salih kimselere sövme olarak isimlendirdi.

8 – Onlardan bir kısmı hem şirke buğzetmez hem de onu sevmez.

9 – Onlardan bir kısmı şirki bilmez, bilmediği için de reddetmez.

10 – Bu kimselerin en tehlikeli olanları ise; tevhidle amel eden, fakat onun kıymetini ve değerini anlamadığı için tevhidi terkedenlere buğzetmeyen ve onları tekfir etmeyenlerdir.

11 - Onlardan bazıları; şirki terkeder, onu çirkin görür ve inkar eder, fakat şirkin kötülüğünü bilmez ve bu sebeble şirk ehline düşman olmaz, onları tekfir etmez.

Bu sayılan kimselerin hepsi Allah (c.c)'ın nebilerine gönderdiği tevhid dinine muhalefet eden kimselerdir."

(Ed-Dureru's Seniye 7. bölüm)

Böyle durumda olan bir kimse, dinin aslını gerçekleştirmediği, tağutun dinine girenleri ve tağuta tapanları reddetmediği müddetçe asla mümin ve müslüman olamaz.

Şeyh Hüseyin ve Şeyh Abdullah b. Şeyh Muhammed'e şöyle soruldu:

"Bu dine giren, bu dine bağlı olanları seven fakat müşriklere düşmanlık göstermeyen veya onlara düşmanlık göstermesine rağmen onları tekfir etmeyen bir kimsenin hükmü nedir?" Onlar şöyle cevap verdiler:

"Bu kişi müslüman değildir. Müslüman olabilmesi için tevhidi bilmeli, ona boyun eğmeli ve ona göre amel etmelidir. Aynı şekilde Rasulullah (s.a.s)'ın getirdiği şeriati tasdik etmeli, emir ve nehiyleri konusunda ona itaat etmeli ve getirdiği bütün şeylere iman etmelidir. Her kim: "Ben müşriklere düşmanlık göstermem" der veya düşmanlık gösterdiği halde onları tekfir etmez veya la ilahe illallah dedikleri için Allah (c.c)'ın dinine düşmanlık gösteren, küfür ya da büyük şirk işleyen kimseler hakkında veya mezara tapanlar hakkında bir şey diyemeceğini söylerse, o kişi asla müslüman olamaz. Allah (c.c) böyle bir duruma düşen kimse hakkında şöyle buyuruyor:

"Derler ki: "Bir kısmına iman, bir kısmını inkar ederiz. Böylece işte bunun arasında bir yol edinmek isterler." **(Nisa: 150)***(Mecmuatut Tevhid c: 1 s: 353)*

Rasulullah (s.a.s) bir sahabesine şöyle dedi:

"Kafirun suresini oku! Sonra uyu! Çünkü o sure, şirkten beri olma suresidir." ***(Ebu Davud sahih senedle)***

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik." **(Mumtahine: 4)**

2 – Tağuta Yapılan İbadetin Batıl ve Geçersiz Olduğuna İnanmak:

Bu, kulun; Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen ve daha önce açıklanan taş, put, ağaç, kahin, sihirbaz, ilim adamı veya sapıklığa çağıran bir kişi veya Allah (c.c)'ın kitabı ve Rasulünün sünnetinin dışında hüküm veren bir hakim veya birleşmiş milletler ve benzerleri veya İslam şeriatine bağlı olmayan parti, kavim ve bunlar gibi her türlü tağuta yapılan ibadetlerin sapık ve şirk olduğunu bilip inanmasıyla olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İşte böyle... Şüphesiz Allah, O, Hak olandır ve O'nun dışında taptıkları ise şüphesiz batıldır. Muhakkakki Allah yücedir, büyüktür." **(Lokman: 30)**

El Vezir b. El Muzaffer Es Sem'ani, El İfsah kitabında şöyle dedi:

"La ilahe illallah'a şehadet etmek" demek, "La ilahe illallah" şehadetini söyleyen kimsenin bu kelimenin manasını bilerek şehadet etmesi demektir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Bil ki! Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur."

(Muhammed: 19)

"La ilahe illallah" şehadetinde Allah (c.c)'ın ismi, edat olan "illa"dan sonra gelmiştir. Bu ise uluhiyyet sıfatını sadece O'nun hak ettiğini göstermektedir. Bu sıfatı O'ndan başkası asla haketmez."

Sözlerine devam ederek şöyle dedi:

"Bu sözden istifade edeceğimiz şey şudur: "La ilahe illallah" sözü tağutu red ve Allah (c.c)'a imanı kapsar. Zira ancak sahte ilahlar reddedildiği ve uluhiyyet hakkı sadece Allah (c.c)'a verildiğinde tağut reddedilmiş ve sadece Allah(c.c)'a iman edilmiş olunur."

(Fethül Mecid s: 35)

Her kim zikredilen ibadetlerden herhangi birisini tağutlardan herhangi birisine vermenin caiz olduğunu söyler veya bu konuda şüphe eder veya duraklarsa, tağuta ibadet etmiyor olsa bile tevhidin rüknü olan tağutu red şartını yerine getirmemiş ve İslam'a girmemiş olur.

3 – Tağuta İbadeti Terkederek Ondan Beri Olmak:

Bu, kulun; ibadetlerden herhangi birisini Allah (c.c)' tan başkasına, yani tağutlardan herhangi birisine yapmamasıyla olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz her ümmete: "Allah'a ibadet edip taguttan kaçınsınlar diye rasuller gönderdik. Onlardan kimisine Allah hidayet etti, kimisine de sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezin de yalanlayanların sonunun nasıl olduğuna bir bakın!" **(Nahl: 36)**

Şeyh Abdurrahman b. Hasen şöyle dedi:

"Allah (c.c) bu ayette, her bir insan taifesine gönderdiği rasulleri,

"Allah'a ibadet edip, tağuttan kaçınsınlar diye" gönderdiğini haber veriyor. Bu ise; sadece Allah (c.c)'a ibaet edin ve O'ndan başkasına ibadeti terkedin, manasına gelir. Allah (c.c)'ın şu ayette buyurduğu gibi:

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuş olur. Allah işitendir, bilendir." **(Bakara: 256)**

İşte bu, la ilahe illallah'ın manasıdır. Çünkü sağlam kulp budur." ***(Fethul Mecid s: 19)***

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ad (toplumun)'**a da kardeşleri Hud'u** (gönderdik)**.** (Hud, kavmine) **dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. Sakınmaz mısınız?"** **(A'raf: 65)**

Hud (a.s)'un, Ad kavmine söylemiş olduğu söze karşılık Ad kavmi şöyle cevab verdi:

"Dediler ki: "Sen bize yalnızca Allah'a kulluk etmemiz ve atalarımızın tapmakta olduklarını bırakmamız için mi geldin? Eğer gerçekten doğru isen, bize vadettiğin şeyi getir, bakalım." **(A'raf: 70)**

Hud (a.s) kavmi olan Ad'ı Allah (c.c)'ın tevhidine çağırdığı zaman onlar, babalarının tapmakta olduklarını tevhidin bir gereği olarak terketmeleri gerektiğini anladıkları için, cevap olarak işte bu ayette geçen;

"sen bize yalnızca Allah'a kulluk etmemiz ve atalarımızın tapmakta olduklarını bırakmamız için mi geldin?" sözünü söylediler.

Mekke müşrikleri de Rasulullah (s.a.s)'a bu şekilde bir cevap vermişlerdi.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Onlara la ilahe illallah denildiğinde büyüklenirlerdi ve derlerdi ki: "Deli olan bir şair için ilahlarımızı mı terkedeceğiz?" **(Saffat: 35-36)**

Bu ayet; kafirlerin "la ilahe ilallah" sözünden, Allah (c.c)'tan başka veya Allah (c.c)'la birlikte ibadet edilen bütün sahte ilahların terk edilmesi ve onlardan beri olunması gerektiğini gayet iyi anladıklarını göstermektedir.

Zamanımızda ise şaşırtıcı olan şöyle bir durum vardır: Bu dinin mensublarından müslüman olduklarını zanneden kimseler "La ilahe illallah"ı, geçmiş müşriklerin anladıkları gibi Allah (c.c)'tan başka veya Allah (c.c)'la birlikte ibadet edilen bütün sahte ilahların terk edilmesi ve onlardan beri olunması olarak artık anlamamaktadırlar. Bu sebeble de Allah (c.c)'a tapıyor olmalarına rağmen, O'na birçok eşler koşarak aslında Allah (c.c)'tan başkasına

tapmaktadırlar. La ilahe illallah'ı eski müşriklerin anladıkları gibi anlayamayanlara yazıklar olsun!

Ebu Süfyan (r.a), Hrakl'in yanında bulunduğu bir sırada Hrakl, Rasulullah (s.a.s) hakkında Ebu Süfyan'a şöyle dedi:

"O, size neyi emrediyor?" Ebu Süfyan:

"O bize şöyle diyordu:

"Allah (c.c)'a ibadet edin, O'na ortak koşmayın ve babalarınızın söylemekte olduklarını terkedin!" ***(Buhari)***

Allah (c.c) tarafından gönderilen nebi ve rasullerin hepsi kavimlerini, ilk olarak tağuta ibadet etmeyi terk-etmeye, yani tağutu redde çağırıyordu. Allah (c.c)'tan başka ibadet edegeldiklerini terketmedikleri sürece de onların imanlarını kabul etmiyor, onlara müslüman ismi vermiyorlardı.

Allah (c.c), Kur'an'da ilk inen ayetlerde Rasulullah (s.a.s)'a şöyle buyurdu:

"Ey örtüye bürünen! Kalk ve uyar! Rabbini yücelt! Elbiseni temizle! Kötü şeylerden sakın (putları terket)**! Yaptığın şeyleri çok görerek başa kakma! Rabbin için sabret!"** **(Müddessir: 1-7)**

Rasulullah (s.a.s) bu ayetle rasul oldu.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim babasına ve milletine demişti ki: "Beni yaratan hariç sizin taptığınızdan uzağım. Beni doğru yola iletecek muhakkak O'dur." **(Zuhruf: 26-27)**

Bunu öğrendikten sonra, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenler terkedilmedikçe, tağutun reddedildiği iddiasının ne kadar yalan olduğunu veya şirk ve tağutu pratikte terketmedikçe, sadece onun batıllığına inanmanın yeterli olmayacağını şimdi daha iyi anlamış oldun.

Allah (c.c)şöyle buyuruyor:

"Biz sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız." **(Mümtahine: 4)**

4 – Onlara Düşman Olmak, Onlara Buğzetmek Onlardan ve Onlara Tapanlardan Beri Olmak:

Her kim tağutu terkeder, onun batıllığına inanır fakat ona ve ona tapanlara buğzetmez ve hem ondan hem de ona tapanlardan beri olmazsa Allah (c.c)'ın kendisine farz kıldığı ve onsuz müslüman olunamayan, "tağutu red" şartını yerine getirmemiş olur.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin, babaları, oğulları, kardeşleri ve aşiretleri olsa bile, Allah'a ve rasulüne karşı gelenlere sevgi gösterdiklerini göremezsin." **(Mücadele: 22)**

Beydavi, bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Allah (c.c) bu ayette; Allah (c.c)'a ve ahiret gününe gerçek manada iman eden bir kimsenin, en yakın akrabası bile olsa, Allah (c.c)'a ve rasulüne karşı geldikleri anda onlarla dostluk ilişkisine giremeyeceğini haber veriyor. Çünkü Allah (c.c) ve rasulüne karşı gelenlere dostluk göstermek, Allah (c.c)'a ve ahiret gününe imana zıddır. Bu ikisinin birarada bulunması asla mümkün değildir. Tıpkı su ile ateşin bir arada bulunamaması gibi..."

(Beydavi Tefsiri)

Şeyh Süleyman b. Abdullah bu ayet hakkında şöyle dedi:

"Allah (c.c) bu ayette, Allah (c.c)'a ve rasulüne karşı gelenlere, velevki bu kimseler; baba, kardeş, oğul ve onlar

gibi yakın akraba olsun, dostluk gösteren kimselerin imanını reddetmiştir. En yakın akrabalar için durum böyleyse, Allah (c.c)'a ve rasulüne karşı gelen ve akraba dahi olmayan kimselere dostluk gösterenlerin durumu nasıl olur acaba? Elbette bundan daha kötüdür."

(Ed-Durerus Seniye kitabında geçer. Evsak Ura'l iman risalesi)

El Muvala ve'l Muada (Dost ve Düşman) kitabının yazarı şöyle dedi:

"Sahabelerin, tabin ve tabei tabin alimlerinin hepsi ve (selef-halef) bütün müslümanlar; bir kimse, büyük şirki terketmediği, bu şirki işleyenlerden beri olmadığı ve gücü, imkanı nispetinde onlara buğzedip, düşmanlık göstermediği sürece o kimsenin müslüman olamayacağında ittifak etmişlerdir."

(El-Muvala ve'l Muvada Kitabı c: 1 s: 170)

Allah (c.c)'a dostluk ancak; en yakın akraba bile olsalar, bütün kafirlerden beri olmakla gerçekleşir. Allah (c.c)'a ve ahiret gününe iman, Allah (c.c)'a düşman olan kimselerle dost olmaya zıddır ve bu ikisi bir kulun kalbinde asla bir arada bulunamaz.

İşte bu, Allah (c.c)'ın hükmüdür. Allah (c.c)'a iman ancak, Allah (c.c)'a dostluk göstermek ve müşriklerden beri olmakla gerçekleşir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır." **(Mumtahine: 4)**

Ayette geçen "bede" lafzı "apaçık ortaya çıktı" manasındadır. Bu kelimeyi dikkatle düşün! Ancak uzuvlarla belli olan düşmanlığın, sadece kalpte oluşan kinden önce

zikredildiğini de dikkatle düşün! Bu gösteriyor ki, tağutlara ve bağlılarına buğzederek onlara zahirde sevgi göstermemek yeterli değildir. Onlardan, uzuvlarla belli olan apaçık düşmanlıkla da uzak durmak gerekir.

Ayette, tağuttan önce tağuta tapanlardan uzak olmak gerektiği bildirilmiştir. Çünkü tağuta tapanlardan uzak olmak, tağutu reddi gerektirir. Bunun aksi ise böyle değildir. Zira tağuttan uzak olmak, tapanlardan da uzak olmayı gerektirmez. Allah (c.c) İbrahim (a.s) hakkında şöyle buyuruyor:

"İbrahim babasına ve milletine dedi ki: Beni yaratan hariç sizin taptığınız şeylerden uzağım. Beni doğru yola iletecek şüphesiz O'dur." **(Zuhruf: 26-27)**

"İbrahim şöyle demişti: "Şimdi, gerek siz ve gerekse daha evvelki atalarınız, nelere ibadet ettiğinizi görüyor musunuz? Alemlerin rabbi hariç onların hepsi benim düşmanımdır." **(Şuara: 75-77)**

"(İbrahim dedi ki) **Size ve Allah'ı bırakıp da ibadet ettiğiniz şeylere yazıklar olsun! Hiç aklınızı kullanmıyor musunuz?"** **(Enbiya: 67)**

Örnek almamız gereken güzel örnek işte bu örnektir: İbrahim'in milleti... Bu milletten yüz çeviren kimse ancak kendini bilmeyen kimsedir.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim'in milletinden kendini bilmeyenden başka kim yüz çevirir?" **(Bakara: 130)**

5 – Tağutlara ve Onlara Tapanlara, İmkan Dahilinde Düşmanlık Göstermek, Onlarla Dil ve Elle Cihad Etmek:

İslam akidesinin, "Allah (c.c) için sevmek, Allah (c.c) için buğzetmek" ifadesi üzerine bina ettiği en büyük kaide olan "dostluk ve düşmanlık" kaidesi, imanın şartı ve tevhidin rüknudur.

Bunun, imanın şartı olduğunu Allah (c.c)'ın şu ayeti ifade etmektedir:

"Eğer onlar Allah'a, nebiye ve ona inene iman etmiş olsalardı onları dost edinmezlerdi." **(Maide: 81)**

Tevhidin rüknü olduğunu ise Allah (c.c)'ın şu ayeti göstermektedir:

"Kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuş olur. Allah işitendir, bilendir." **(Bakara: 256)**

Vela ve bera (Allah (c.c) için sevmek, Allah (c.c) için buğzetmek) kaidesi, la ilahe illallah'ın gerektirdiği şeylerin en önemlisidir. Kafirlere karşı düşmanlık göstermek ve onlara buğzetmek, tevhidin rüknu olan tağutu reddin pratik göstergesidir. Aynı şekilde İbrahim (a.s)' in milleti ve bütün nebilerin dininin pratik tercümanıdır.

Zaten, İslam ümmeti bu meseleyi ihmal ettiği için zelil olmuş, onlara kafirler tarafından hükmedilmiş, İslam dini zayıflamış ve bu sebeble tevhid yok olmaya yaklaşmıştır. İşte, bu asılın ihmal edilmesinden dolayı kopmak bilmeyen sağlam kulp kopmuştur.

Nebilerin babası ve muvahhidlerin imamı İbrahim (a.s), sadece la ilahe illallah'ın söylenmesini yeterli görmemiş ve Allah (c.c)'a olan sevginin, ancak kafir ve müşriklere düşmanlık ve kin göstermekle tamamlanacağını, vela ve beranın Allah (c.c) için olması gerektiğini bizzat pratik hayatında yaşayarak göstermiştir.

Allah (c.c) onun hakkında şöyle buyuruyor:

"İbrahim şöyle demişti: "Şimdi, gerek siz ve gerekse daha evvelki atalarınız, nelere ibadet ettiğinizi görüyor musunuz? Alemlerin rabbi hariç onların hepsi benim düşmanımdır." **(Şuara: 75-77)**

İşte bu la ilahe illallah'ın manasıdır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim babasına ve milletine demişti ki: "Beni yaratan hariç sizin taptığınız şeylerden uzağım. Beni doğru yola iletecek muhakkak ki O'dur. Böylece (İbrahim) **belki dönerler diye ardından gelenlere bu kelimeyi devamlı kalacak bir miras olarak bıraktı."**

(Zuhruf: 26-27)

İbrahim (a.s), Allah (c.c)'a dostluk göstermeyi ve Allah (c.c)'tan başkasına ibadet etmekten kaçınıp ona düşmanlık göstermeyi, kendisinden sonra gelenlere bir miras olarak bırakmıştır. İşte onun bıraktığı kelime budur!

Muvahhidlerin imamı İbrahim (a.s)'den sonra kendisine tabi olanların ve ondan sonra gelen bütün nebilerin miras olarak bırakmaları gereken yine; "sadece Allah (c.c)'a dostluk göstermek ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilenleri reddetmek" idi. Miras bırakılacak şey, ancak işte bu kelimedir.

Allah (c.c), Rasulullah (s.a.s)'ı son rasul olarak gönderdiği zaman, babası İbrahim (a.s)'in söylediği kelimeyi söylemesini ona emretti ve bu kelimeyi açıklayan tam bir sure indirdi. İşte bu, Kafirun suresidir.

"De ki: Ey kafirler! Ben sizin taptığınıza tapmam. Siz de benim taptığıma tapmazsınız. Ben sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Sizler de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz sizin, benim dinim benimdir." **(Kafirun: 1-6)**

İşte bu sure, la ilahe illallah şehadet kelimesini açıklamaktadır. Aynı zamanda İbrahim (a.s)'in miras olarak bıraktığı kelimenin manasının da açıklamasıdır.

İmam İbni Teymiye şöyle dedi:

"La ilahe illallah'ı söylemek"; manasını bilmeden ve gerekleriyle amel etmeden sadece dille söylemek değildir. Münafıklar bu kelimeyi söylemelerine, sadaka ver-

melerine ve namaz kılmalarına rağmen cehennemde kafirlerden daha aşağıda, cehennemin en dibinde olacaklardır. "La ilahe illallah'ı söylemek"; "bu sözü söylemekle beraber kalbin bu kelimenin manasını bilmesi, inanması, sevmesi ve bu kelimeye bağlı olanları sevmesi, bu kelimeye muhalefet edenleri ise sevmemesi, onlara buğzetmesi ve düşmanlık göstermesidir."

(Mecmuatut Tevhid s: 108)

Şeyh Hamed b. Atik şöyle dedi:

"Müslüman ve müminlere düşen en önemli görev; Allah (c.c)'ı ve O'nun sevdiği gizli aşikar bütün söz ve amelleri, O'nun sevdiği kulları (melekler ve Adem oğullarının salih kullarını) sevmek, onlara dost olmak, Allah (c.c)'ın buğzettiği gizli veya aleni bütün söz ve amellere ve bunları işleyenlere buğzetmektir.

İşte bu temel, müminin kalbine tam olarak yerleşirse Allah (c.c)'ın düşmanına karşı asla mutmain olmaz, onlarla oturmaz, haşir neşir olmaz ve onlara devamlı kötü gözle bakar. Fakat bu asıl, insanların çoğunun kalbinde zayıflar veya azalırsa Allah (c.c)'ın düşmanlarına karşı gösterdikleri tavır, Allah (c.c)'ın dostlarına gösterdikleri tavıra eşit olur, her iki topluluğa da güler yüz gösterirler. Böylece harp diyarı, İslam diyarı gibi olur. Böyle bir duruma düştükleri zaman artık Allah (c.c)'ın gazabından çekinmez olurlar.

Oysa Allah (c.c)'ın gazabına gökler, yerler ve dağlar bile dayanamaz... Onların kalplerinde dünya metaının çok önemli bir yeri vardır. Bu sebeble dünya metaını elde etmeye çok önem verir ve bütün çabalarını buna göre harcarlar. Hatta, Allah (c.c)'a karşı gelmek söz konusu olsa bile, dünya metaını elde etmek için bütün güçleriyle çalışırlar." ***(Eddurerüs Seniye 7. bölüm. s: 196)***

Şeyh Hamed b. Atik bir başka yerde şöyle dedi:

"Bütün rasullerin dininin aslı; "tevhidi yerine getirmek, onu ve ona bağlı olanları sevmek, onlara dost olmak, şirki reddetmek, şirk ehlini tekfir etmek, onlara buğzetmek ve onlara düşmanlık göstermektir."

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: Biz, sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır." (Mumtahine: 4)

Allah (c.c)'ın bu ayette buyurduğu "Bede" (başladı) sözü; "apaçık bir şekilde belli oldu" demektir ve bu söz, Allah (c.c)'ı birlemeyenlere (tevhid etmeyenlere) karşı kin ve düşmanlığın devam ettiğini ifade eder.

Her kim bu şartları bilir, ameliyle uygular ve bulunduğu yerdeki insanlara bunu açıkça söyleyebilirse, bulunduğu yerden hicret etmesi üzerine farz olmaz. Fakat kim de bu söylenenleri yapamaz, buna rağmen o beldede namaza, oruca, haccetmeğe izin verilmesine bakarak hicret etmesinin üzerine farz olmadığını zannederse aslında o, İslam dininden haberi olmayan, rasullerin risaletinin mahiyetini bilmeyen, bu konuda gaflete düşmüş cahil bir kimsedir."

(Eddurerüs Seniye 7. bölüm s: 199)

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Küfrün önde gelenleriyle savaşın! Zira onların yeminleri yoktur." (Tevbe: 12)

Ayetteki "küfrün önde gelenleri" tağutlardır.

"Onlarla savaşın ki Allah, sizin elinizle onlara azab etsin, onları zelil etsin ve onlara karşı size yardımda bulunsun." (Tevbe: 14)

6 – Onlardan Uzak Durmak ve Onlarla Haşir Neşir Olmamak:

Allah şöyle buyuruyor:

"Tağuta kulluk etmekten kaçınarak Allah'a yönelenlere müjde vardır. O kulları müjdele!"

(Zümer: 17)

"Şüphesiz biz her ümmete, Allah'a ibadet edip tağuttan kaçınmaları için rasuller gönderdik."

(Nahl: 36)

İbrahim (a.s) hakkında Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Sizden ve Allah'tan başka yalvardıklarınızdan uzaklaşıyorum." **(Meryem: 48)**

"(İbrahim) **onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden uzaklaşınca, ona İshak ve Yakub'u bağışladık. Ve her ikisini de nebi yaptık."** **(Meryem: 49)**

İbrahim (a.s), tağutlardan ve onlara tapanlardan uzak durduktan sonra Allah (c.c) ona mükafat olarak, her birisi salih ve nebi olan İshak ve Yakub'u verdi.

7 – Onlara Karşı Yumuşak Değil Sert Davranmak:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Sizde bir sertlik bulsunlar." **(Tevbe: 123)**

"Allah'ın rasulü Muhammed ve beraberindekiler kafirlere karşı şiddetli, kendi aralarında ise yumuşaktırlar." **(Fetih: 29)**

8 – Onlarla Dost Olmamak, İşbirliği Yapmamak Onlara Meyletmemek:

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"O küfredenler, beni bırakıp da kullarımı kendilerine dost edinebileceklerini mi sanmaktadırlar?"

(Kehf: 102)

İşte! Allah (c.c)'ın kulları, Allah (c.c)'tan başka hiç kimseyi dost edinmezler. Ancak imanlarını kaybettiklerinde Allah (c.c)'tan başkalarını dost edinirler.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Kafirleri dostlar edinmeyin!"

(Nisa: 144)

"Onları kim dost edinirse, muhakkakki o da onlardandır." **(Maide: 51)**

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kavmin, Allah'a ve rasulüne karşı gelip düşmanlık edenlere sevgi beslediklerini göremezsin." **(Mücadele: 22)**

"Benim de sizinde düşmanınız olan kimseleri dostlar edinmeyin! Onlara sevgiyle yaklaşıyorsunuz."

(Mümtahine: 1)

"Zulmedenlere (la terkenu) **meyletmeyin! Yoksa size ateş dokunur. Sizin için Allah'tan başka dost yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz."** **(Hud: 113)**

Ayette geçen "terkenu" hafif bir meyil, manasındadır.

İbni Abbas (r.a) ayetteki **"la terkenu"** lafzını **"meyletmeyin"** olarak açıklamıştır.

İmam Sevri şöyle dedi:

"Kim onlara bir mürekkeb veya bir kağıt verir veya bir kalem açarsa onlara meyletmiş ve bu ayetin hükmüne muhatab olmuş olur."

İbni Mes'ud (r.a) şöyle dedi:

"Kafir ve münafıklara karşı cihad et!" **(Tevbe: 73)**

Bu ayette Allah (c.c), elle cihad yapmayı, buna güç yetirilemezse dille cihad yapmayı, buna da güç yetirilemezse kable cihad yapmayı, ayrıca kafir ve münafıklara karşı kinli, kızgın ve sert mizaçlı olmayı emretmiştir."

(Mecmuatit Tevhid, Evsuk Uri'l İman Risalesi)

Tağutu reddetmek işte böyledir ve böyle olmalıdır! Tağutlara dost olan, sevgi gösteren, meyleden, onları savunan, insanlara onları müslüman göstermek için sapık

teviller yapan ve bu tağutlara düşman olan tevhid ehline karşı onlara yardım eden bir kimsenin bütün bunlara rağmen tağutu reddettiğini zannetmesi gerçekten gülünç bir haldir. Çünkü böyle yapan bir kişi, tağutu gerçek manada asla reddetmiş sayılmaz ve bu sebeple mümin de olamaz.

Maalesef zamanımızda çok hayret verici bir durum vardır. O da; insanların, kendilerini İslam alimi olarak tanıdıkları kimselerin, gerek korkmaları, gerek bir takım menfaatler elde etmek istemeleri ve gerekse bir takım menfaatlerin ellerinden gitmesi endişesiyle, zamanımızdaki tağutlara, özellikle de hüküm konusundaki tağutlara düşman olma, buğzetme, onlara karşı savaşma meselesini, uzak durulması gereken bir fitne olarak göstermeleridir.

Hatta onlar bununla da yetinmeyerek, müslümanlar ve müslümanların imamları hakkında zikredilen nasların, bütün küfür ve nifak sıfatlarını üzerlerinde bulunduran bu hüküm tağutları hakkında zikredildiğini söyleyerek nasları tahrif ederler ve insanları kandırırlar.

Onlara ve onları destekleyenlere diyorum ki:

"Her nebi bir tağuta mübtala olmuştur. O tağut, ona eziyet etmiş, nebi ve ona bağlı olanlar da ona karşı çıkmış, onu tekfir etmiş, şirk ve küfürlerini ona açıkça haykırmışlardır. İşte! Tağutlara karşı takınılması gereken bu tavır; gerçek imanlı ve sabırlı mücahid ile cihad yapmayan münafığı birbirinden ayırır. Allah (c.c)'ın şu ayetlerde buyurduğu gibi:

"İçinizden cihada çıkanları ve sabredenleri bilmek ve imanınızı denemek için sizi mutlaka deneyeceğiz."

(Muhammed: 31)

"İnsanlar: "İman ettik" deyip imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sanıyorlar?" **(Ankebut: 2)**

Ey nebilere bağlanılması ve onların örnek alınması gerektiğini söyleyenler! Bunu söylediğiniz halde, sizlerin

de kendisiyle imtihan edileceğiniz, kendilerine karşı çıkarak tevhidi açıklayacağınız tağutlar neden olmasın?

Kendisiyle imtihan edileceğiniz, onlara karşı cihad yapmanız gereken tağutlar konusunda nebilerden ve onlara bağlı olanlardan neden kendinizi ayrı tutuyorsunuz? Oysa zamanımızda, Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen tağutlarla yeryüzünün dolu olduğu açıkça görülmektedir.

Siz tağutlara karşı çıkmanın, onları tekfir etmenin ve onları yok etmeye çalışmanın fitne olduğunu söylüyorsunuz. Maalesef, gerek farkında olarak gerek farkında olmayarak bu fitneye düşen bizzat sizlersiniz! Zira böyle söylemekle siz, fitnenin en geniş kapısından girmişsiniz de farkında değilsiniz.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Onlardan: "Bana izin ver, beni fitneye düşürme" diyenler vardır. Bilesin ki, onlar zaten fitnenin içindedirler." **(Tevbe: 49)**

Mumtahine: 4 Ayetinin Açıklaması:

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi: Biz, sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır." **(Mumtahine: 4)**

Şimdi, Mumtahine: 4 ayeti üzerinde biraz duralım ve düşünelim. Çünkü bu ayet, tağutun pratik olarak nasıl reddedileceğini ve Allah (c.c)'ın gönderdiği bütün nebi ve rasullerin dini ve milleti olan tevhidin nasıl sağlanacağını çok açık olarak göstermektedir.

“İbrahim ve beraberinde olanlarda sizler için güzel bir örnek vardır.”

Ayette zikredilen **“güzel bir örnek**”ten kasıt; farz olan yani; uyulması her müslümanın üzerine farz olan güzel bir örnek demektir

Bunun delili:

1 – İbrahim (a.s)’in milletini açıklayan surenin sonunda Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

“Andolsun, onlarda sizler için, Allah’ı ve ahiret gününü umanlar için güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirecek olursa... Şüphesiz Allah, Ganiy’dir, Hamid’dir.” (Mümtahine: 6)

2 – Allah (c.c) bir başka ayette bu konuyla alakalı olarak şöyle buyuruyor:

“İbrahim’in milletinden, kendini bilmeyenden başka kim yüz çevirir?” (Bakara: 130)

3 - Bir başka ayette şöyle buyuruyor:

“Sonra sana, Hanif olan İbrahim’in milletine uymanı vahyettik. O, müşriklerden değildi.” (Nahl: 123)

“**Onlar kavimlerine şöyle demişlerdi...”**

Allah (c.c), İbrahim (a.s) ve beraberindeki muvahhidlere, babaları, oğulları, aşiretleri, akrabaları ve bunlar gibi kan ve akrabalık bağı olan kimselerden oluşan ve şirk üzere bulunan kavimlerine ne söylemeleri gerektiğini emirle bildirmiştir. Yakın akrabalara böyle söylenebiliyorsa bu kimselerden daha uzak olan ve akrabalık bağı olmayan kimselere de muhakkak aynı şeyi söylemek gerekir.

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız."

Allah (c.c) ayette, önce putlara tapanlardan beri olmayı ziretmiştir. Çünkü bir kimse tağuttan beri olabilir, fakat ona tabi olan ve ona yardım edenlerden beri olmayabilir. İşte böyle bir durumda tağuttan gerçek manada beri olunamaz. Zira bu ayet apaçık göstermektedir ki, tağuta tapan ve yardım eden kimselerden uzak olunmadığı müddetçe tağuttan beri olunamaz.

"Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır."

Ayette "düşmanlık" sözü "kin" sözünden önce zikredilmiştir. Çünkü düşmanlık göstermek, kin beslemekten daha önemlidir. Zira insan kalben müşriklere buğzedebilir fakat onlara düşmanlık göstermeyebilir. Böyle bir durumda, Allah'ın farz kıldığını yerine getirmemiş olur. Tağuta ve tağuta tapanlara karşı düşmanlık göstermedikçe tağut reddedilmiş sayılmaz. Ayrıca tağuta gösterilmesi gereken düşmanlık ve kinin çok açık olması gerekir.

Bil ki! Kin sadece kalpte kalır, etkisi ve alametleri belli olmaz ve düşmanlıkla beraber olmazsa, daha açıkçası kafirlerle olan ilişki kesilmezse işte o zaman düşmanlık ve kin belli olmamış olur. Böylece ayetteki "başlamıştır" şartı yerine getirilmemiş olur. Çünkü ayette "bede" lafzı; "başladı", "apaçık belli oldu" manasındadır.

Ayrıca normalde kin, düşmanlıktan önce zikredilmesi gerekir. Çünkü önce kin, sonra düşmanlık olur. Kin beslemek, kalbin amelidir. Düşmanlık yapmak ise bedenin amelidir. Bedenin ameli de kalbin ameline bağlıdır. Fakat Allah (c.c), hikmeti gereği bu ayette düşmanlığı kinden önce zikretmiştir.

Şeyh İshak b. Abdurrahman şöyle dedi:

"Kafirlere kalple kin beslemek yeterli değildir. Zira düşmanlık ve kin açıkça belli olmalıdır..." Sonra **Mümtahine: 4** ayetini zikrederek sözlerine şöyle devam etti:

"Allah'ın bu ayetteki beyanını açıklayışına dikkatle bak! Çünkü bundan daha açık bir açıklama yoktur. Allah ayette: **"...başlamıştır."** buyuruyor. Bu ise; "ortaya çıktı, göründü" manasındadır. Dini açıkça ortaya koymak işte budur. Düşmanlığı açık bir şekilde yapmak ise; kafirleri açık bir şekilde tekfir etmek ve onlardan bedenen ayrılmakla olur."

(Eddureris Seniye cüz 7 s: 141 cihad bölümü)

Şeyh Süleyman b. Sehman, Mumtahine ayeti hakkında şöyle dedi:

"İşte bu, İbrahim (a.s)'in milletidir. Allah (c.c), İbrahim (a.s)'in milleti hakkında şöyle buyuruyor:

"İbrahim'in milletinden, kendini bilmeyenden başka kim yüz çevirir?" **(Bakara: 130)**

Allah (c.c)'ın düşmanlarına düşmanlık göstermek, bu düşmanlığı apaçık bir şekilde ortaya koymak, onlardan çok uzak durmak, onlarla dost ve haşir neşir olmamak her müslümana farzı ayn olan amellerdir."

(Durerus Seniye 7. bölüm. cihad bölümü s: 121)

Bu ayetin delalet ettiği üzere, tağutu reddin şekli ve sıfatı şu üç şekilde özetlenebilir:

1 - Müşriklerden, mürtedlerden ve tağutlardan beri olmayı ilan etmek.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız.."

2 - Onların ve tağutlarının düşüncelerini, bütün müesseselerini, kanunlarını ve anayasalarını reddettiğini ilan etmek, onların kanun ve sistemlerini kabul edenleri tekfir etmektir.

"Sizi reddettik...."

3 - Onlara, sistemlerine ve içinde bulundukları durumlarına karşı düşmanlık ve kin gösermek ve onlarla mümkün olduğu kadar el ve dille cihad etmektir.

"Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve kin başlamıştır."

Bu cihad, bu düşmanlık ve bu kin, onlar tamamen Allah'a iman edip teslim oluncaya yani, tağutları tekfir edip onlardan uzaklaşıncaya kadar sürecektir. Arada, kesinlikle hiç bir anlaşma ve uzlaşma noktası yoktur.

Bazı Şüpheler Ve Onlara Reddiye

Tağutların alimlerinin saptırdığı ve insanları aldatmak için ileri sürdükleri şöyle bir mesele vardır:

"Müslüman olabilmek için la ilahe illallah şehadetini telaffuz etmek yeterlidir. Bu yüzden her kim, la ilahe illallahı telaffuz ederse, ne yaparsa yapsın mümindir ve cennete girecektir."

Bu meseleye, sahih olan "Bitaka" hadisinin ve benzeri bazı hadislerin zahirini delil olarak gösterirler.

Bazı hadislerin zahirinden; la ilahe illallahı söyleyen kimsenin mümin ve cennet ehlinden olduğu anlaşılmaktadır. Fakat, şehadetin manasını, bir kimsenin ne zaman müslüman olacağını, cennete girecek kimsenin vasıflarını açıklayan bu konuyla ilgili başka hadisler de vardır. Buna rağmen onlar, bu hadislere bakmadan, sadece bir kaç hadisin zahiri manasıyla meseleye hüküm vermişlerdir. Böyle yapan kimse ancak, İslam'ın hükmünü istemeyen bir kimsedir.

Bir meselede hakkı isteyen, o mesele hakkındaki Kur'an ve hadiste bildirilen bütün delillere bakarak hüküm verir.

Çünkü naslar birbirini tefsir eder. Ve en doğru tefsir, nasların birbirini tefsir etmesidir. Bu nedenle tağutların alimlerine kanarak, onların kurdukları tuzağa ve sapıklığa düşmemen için sana bu meseleyi açıklıyorum:

Rasulullah (s.a.s) sahih bir hadiste şöyle dedi:

"İslam beş şey üzerine bina edilmiştir: La ilahe illallah Muhammedun rasululaha şehedat etmek, namazı ikame etmek, zekat vermek, beyti haccetmek ve Ramazan orucunu tutmaktır." **(Buhari, Müslim)**

Tağutların alimleri bu hadisi delil göstererek şöyle derler:

"İşte bu hadis, la ilahe illallah Muhammedun rasulullah şehadetini ikrar eden bir kimseden nelerin istendiğini ve Allah (c.c)'ın kendisine neleri farz kıldığını, neleri yerine getirmesi gerektiğini göstermektedir. Bu nedenle insanları İslam'a davet ederken sadece buna davet etmeliyiz."

Onlara cevaben şöyle diyorum:

"Hüküm vermede acele etmeyin!

Zira İslami hükümler böyle verilmez. Bu meseleyle ilgili diğer nasları da göz önünde bulundurmak gerekir. Bir konuda nefsin hoşuna giden nasları delil alıp, heva ve hevese ters düştüğü için diğer naslara göz yumarak onları terketmek doğru değildir. Şayet bu konuda doğru hüküm vermek isteniyorsa, o zaman la ilahe illallah Muhammedun rasululah şehadetini açıklayan diğer hadislere de bakmak gerekir.

Rasulullah (s.a.s) sahih senedle şöyle dedi:

"İslam beş şey üzerine bina edilmiştir: Allah (c.c)'ı tevhid etmek, namazı ikame etmek, zekat vermek, ramazan orucu tutmak, haccetmek." ***(Müslim)***

Bu hadise dikkatle bakıldığında, hadiste **"la ilahe illalah'a şehadet etmek"** yerine la ilahe illallah şehadetinin manasını veren **"Allah (c.c)'ı tevhid etmek"** laf-

zının geçtiği görülür. Bu ise; yalnızca Allah (c.c)'a ibadet etmek, sadece O'nun emrine tabi olmak ve Allah (c.c)'tan başka bütün ibadet edilenleri reddetmek, manasına gelir. Hadiste zikredilen tevhidin gerekleri işte bunlardır. Aşağıdaki hadis de bunu açıklar.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"İslam beş şey üzerine bina edilmiştir: Yalnız Allah (c.c)'a ibadet etmek ve ondan başka ibadet edilenleri reddetmek. Namazı ikame etmek, zekatı vermek, beyti haccetmek ve ramazan orucu tutmak."

(Müslim)

Rasulullah (s.a.s)'ın diğer hadislerde la ilahe illallah Muhammedun rasulullah şehadetinin manasını nasıl açıkladığına dikkat et! Önce Allah (c.c)'ı tevhid etmek olarak, sonra da yalnız Allah (c.c)'a ibadet etmek ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bütün tağutları reddetmek olarak açıklamıştır.

İşte bu hadislere göre diyorum ki: "Her kim hadiste açıklandığı şekilde la ilahe illallah Muhammedun rasullah'a şehadet eder yani; bütün ibadetleri yalnız Allah (c.c)'a yapar ve Allah (c.c)'tan başka ibadet edilen bütün tağutları reddederse işte o zaman ancak Allah (c.c)' ın kendisinden istediğini yerine getirmiş sayılır ve bu şekildeki şehadeti ona fayda vererek cehennem azabından onu korur. Bu manayla söylenmeyen şehadetin hiç bir kıymeti yoktur ve şehadeti bu manayla söylemeyen kişiyi bu şehadetin bizzat kendisi yalanlamaktadır."

Ayrıca tağutların alimleri Rasulullah (s.a.s)'ın:

"Kim la ilahe illallah Muhammedun rasulullaha şehadet ederse Allah (c.c) ona cehennemi haram kılar." ***(Müslim)***

hadisini zikrederek şöyle derler: "Bu delil gösteriyor ki, kim iki şehadeti telaffuz ederek ilan ederse muhakkak

cennete girer ve cehennem ona haram olur, asla oraya girmez.”

Onlara şöyle diyorum:

“La ilahe illallah şehadetinin geçerli olabilmesinin şartları vardır. Bu şartlar diğer naslarda bildirilmiştir. Bu sebeble bu şartları bildiren diğer naslara riayet edilmeli ve onlarla amel edilmelidir. La ilahe illallah’ı söyleyen kimse, ancak bu şartlara riayet ettiği müddetçe cennete girer. Bu şartlardan bazıları şunlardır:

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Kim la ilahe illallah der ve Allah (c.c)’tan başka ibadet edilenleri reddederse malı, kanı haram olmuş olur ve sonra onun hesabı Allah (c.c)’a aittir.”

(Müslim)

İşte bu hadis gösteriyor ki tağutu tekfir etmek la ilahe illallah’ın geçerli olmasının şartlarındandır.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Kim la ilahe illallah’ın manasını bilerek ölürse cennete girer.” ***(Müslim)***

Bu hadis, la ilahe illallahı söyleyen kişinin manasını bilmesini şart koşmuştur.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

“Her kim la ilahe illallah Muhammedun rasulullah’ı kalbiyle tasdik ederek şehadet ederse Allah (c.c) ona cehennemi haram kılar.” ***(Müslim)***

Başka bir rivayette şöyle dedi:

“Müjdelenin ve müjdeleyin! Her kim la ilahe illallah’ı doğru söyleyerek şehadet ederse cennete girer.”

(Buhari)

Bu hadislerde ise yalanın tersi olan doğruluk, nifağın zıddı olan ihlas şart koşulmuştur.

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"La ilahe illalah'a ve benim Allah (c.c)'ın rasulü olduğuma şehadet ederim. Her kim bu iki şehadeti şeksiz şüphesiz söyleyerek Allah (c.c)'a kavuşursa muhakkak cennete girer." ***(Müslim)***

Rasulullah (s.a.s) şöyle dedi:

"Herhangi bir kul, la ilahe illallah der ve bunun üzerine ölürse muhakkak cennete girer."

(Ahmed, İbni Mace)

Bu hadis ise tevhid üzerinde ölmeyi şart koşar.

La ilahe illallah kelimesi ve onu söyleyen kimsenin vasıfları hakkında konuştuğumuzda işte bu hadislerde zikredilen şartları göz ardı edemeyiz ve gizleyemeyiz. Şayet hakkı istiyorsak, la ilahe illallah'ı söyleyen kişiye bu kelimenin fayda verebilmesi için bütün şartları ona bildirmemiz gerekir. Aksi taktirde İslam ilmini gizlemiş oluruz.

Sonuç

Ey ihlaslı okuyucu!

Bu kitabın sonunda şu kelimelerle sana veda ediyoruz. Bu kelimeler sende emanet olsun!

Vallahi ben, senin maslahatını isteyen, senin için üzülen bir nasihatçıyım. Bu kitabın başından sonuna kadar sana söylediğim bazı sözleri tekrar hatırlatmak istiyorum:

Bil ki! Temellerin temeli, amaçların en yücesi; ibadette Allah (c.c)'ı birlemen, ibadetlerin her çeşidini bütün yönleriyle yalnızca Allah (c.c)'a yapman ve tağutun her türlüsünü reddetmendir.

Bu temel olmaksızın yapılan hiçbir amel sahih değildir ve asla kabul edilmez. Zira bu temel, rabbin için gerçekleştirmen gereken ilk iştir ve hayata veda ettiğinde üzerinde bulunman gereken en son şeydir..

Allah (c.c) bu temel için halkı yarattı, rasuller gönderdi, kitaplar indirdi, gök ve yerleri yarattı. Dostluk ve düşmanlık, bu temel doğrultusunda yapılır. Cihad, bu temeli gerçekleştirmek için meşru kılınmış, kanlar ve mallar, bu temel için feda edilmiştir.

Dünya ve ahirette senin kurtuluşun ancak bu temel ile olur. Bu temelde senin azizliğin, kıymetin, hürriyetin vardır. Tağutlara bağlanarak bu temeli sakın kaybetme! Bu temelden daha basit şeylerle kendini meşgul etme! Bu temeli anlamadan ve onunla amel etmeden sakın başka şeylere geçme!

Alim geçinen bir takım kimselerin bu temeli bırakıp teferruatla uğraşmaları seni aldatmasın. Zira bu ilmi tam olarak öğrenmeden İslam'ın tefferruatıyla uğraşmak, şeytanın kandırmacasından başka birşey değildir. Çünkü şeytan bu şekilde onları, en büyük zulüm ve günah olan şirke kolaylıkla sevkeder.

Zamanımızda ünü, şöhreti yayılmış, diploma sahibi olan ve alim (!) olarak bilinen nice insanlar vardır ki bunlar, temel ilmini bilmemeleri sebebiyle gerek bilerek ve gerekse bilmeyerek şirke düşmüş, şirki desteklemiş, şirke davet etmiş, insanları kendilerine ibadet ettiren tağutların varlığından rahatsız olmamış ve hatta bu tağutlara ibadet eder olmuşlardır.

Bütün bunların sebebi; tevhide ve gereklerine önem vermemeleridir.

Tağutlara ibadetin, hayatın her yönünde çok zararlı etkileri vardır. Tağuta ibadet edenlerin bu ibadeti, onlara çok pahalıya mal olmaktadır. Zira tağut için nefisler, ırzlar, mallar, çocuklar feda edilmekte buna rağmen tağut bununla yetinmeyerek, onlardan daha fazlasını istemektedir. Bu kimseler ahirette de büyük bir hüsrana uğrayacaktır. Çünkü tağuta ibadet edenler için ahirette cehennem vardır. Bu ise ne kötü bir sondur. Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Kafirlerin dostları, tağutlardır. Onları nurdan karanlıklara sokarlar." **(Bakara: 257)**

Tağutların soktuğu karanlık bir değil, bir çok karanlıklardır. Bu karanlık; şirkin karanlığıdır, tağuta ibadet ve boyun eğmenin karanlığıdır, nefsi ve göğsü daraltan karanlıktır, mutsuz hayatın karanlığıdır. Ahirette ise cehennem azabı ve karanlıklarıdır.

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"De ki: "Allah katında ceza olarak bundan daha kötüsünü size haber vereyim mi? Allah'ın kendisine lanet ettiği, ona karşı gazablandığı ve onlardan maymunlar, domuzlar ve tağuta tapanlar kıldığı kimselerdir. İşte bunlar, yerleri kötü olan ve doğru yoldan sapan kimselerdir." **(Maide: 60)**

"Allah'a ortak koşan kimse, sanki gökten düşmüş de onu bir kuş kapmış veya rüzgar onu ıssız bir yere sürükleyip atmış gibidir." **(Hac: 31)**

Allah (c.c)'a eş koşanların cezası işte budur!

Fakat, Allah (c.c)'ı birleyip bütün ibadetleri sadece O'na yapan, O'na hiçbir şeyi eş koşmayan ve bütün tagutları reddeden kişi için iki şey vardır: Hem dünyada hem de ahirette mutluluk ve müjde...

Allah (c.c) şöyle buyuruyor:

"Tağuta kulluk etmekten kaçınarak Allah'a yönelenlere müjde vardır. O kulları müjdele! Onlar, sözü işitirler ve en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerini hidayete erdirdiği kimselerdir ve onlar, temiz akıl sahipleridir!" **(Zümer: 17-18)**

"Allah, içinizden iman edenlere ve salih amel işleyenlere vadetmiştir. Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, onlar için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse, işte onlar fasıklardır." **(Nur: 55)**

İşte ayetlerde zikredilen mükafatların hepsi:

"Bana ibadet ederler ve bana hiçbir şeyi eş koşmazlar" ifadesinin karşılığıdır. Acaba bu şartı nefsimizde, hayatımızda ve ailemizde gerçekleştirdik mi?

Bu meseleyi, nefsimizde, ailemizde ve hayatımızda gerçekleştirmediğimiz sürece Allah (c.c)'tan bizi zafere ulaştırmasını, yeryüzüne hakim kılmasını ve korkularımızı güvene çevirmesini ne kadar istersek isteyelim şüphesiz Allah (c.c) bunu bize vermez ve yapmış olduğumuz dualar boşa çıkar.

Allah (c.c)'ın bu amelimi kabul etmesini, bütün günahlarımı affetmesini, tevhid üzerinde beni sabit kılmasını, tevhid üzere ölmemi nasib etmesini ve bu kitabımı gerek bana ve gerekse bütün kullara faydalı kılmasını temenni ederim. Zira O, duaya icabet eden, çok merhametli olan ve affedendir.

Ümmi olan Nebimiz Muhammed (a.s)'e, onun ehline ve sahabelerine selam olsun!

Son duamız:
"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun!"

FİHRİST

YAZARIN KISACA HAYATI 3
AÇIKLANMASI GEREKEN BAZI MESELLER 11
1 - İBADET 11
İbadet Kelimesi İçine Giren Kavramlar: 15
a - İtaat: 16
b - Muhakeme Olmak: 25
c - Sevmek Ve Buğzetmek (Dostluk ve Düşmanlık) 35
Sevgi Alametleri: 39
Tabi Olmak, İtaat Etmek, Boyun Eğmek: 39
2 - DİN 44
3 - İLAH 51
Allah (c.c)'ın Uluhiyyetinin Özelliklerinden Bazıları: 52
TAĞUTU REDDETMEK TEVHİDİN VE İMANIN SIHHAT ŞARTLARINDANDIR 61
4 - TAĞUT 65
Selefi Salihinin Tağutun Tarifi Hakkındaki Sözleri: 67
1 – Şeytan 67
2 – Allah (c.c)'tan Başka İbadet Edilen Herşey: 68
3 – Kahinler: 68
4 – Sihirbaz: 68
5 –Putlar: 68
6 – Putların Kahinleri (tercümanları): 68
7 – Yahudi alimleri: 68
Alimlerin Tağut Hakkındaki Sözleri: 71
Zamanımızda Allah (c.c) Dışında İbadet Edilen Tağutların Bazıları 75
1 – Şeytan (İblis Aleyhil Lane): 75
2 – Heva ve Heves: 76
3 – Allah'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyenler: 78
Maide 44, 45 ve 47 Ayetleriyle İlgili Açıklama 80
Allah (c.c)'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyen Hakim Ne Zaman Büyük Küfür İşler: 88
Allah (c.c)'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyen Hakim Ne Zaman Küçük Küfür İşlemiş Olur 114
İbni Abbas (r.a)'ın Sözünün Açıklaması: 118
Beşeri Kanunlarla Hükmedenleri Tekfir Etmemek İçin Ortaya Atılan Şüpheler Ve Cevapları 129
4 – Allah (c.c) Dışında Şeriat (Kanun) Koyan: 156
5 – Allah'ın Kanunları Dışındaki Her Kanun: 157
6 – Allah (c.c) İçin Sevilmeyip Zatı İçin Sevilen: 159
7 – Allah (c.c) İçin Değil Zatı İçin İtaat Edilen 160
8 – Vatan ve Milliyetçilik: 160
Önemli Uyarı: 164
9 – Kavim ve Kavmiyetçilik (Ülkücülük): 165
10 – İnsanlık (hümanizm) Fikri: 170
11- Halk: 170
12 – Bazı Yönleriyle Çoğunluk: 172
13 – Millet Meclisi: 173
14 – Birleşmiş Milletler Teşkilatı: 174
Birleşmiş Milletler Teşkilatının Kanunları: 174
Birleşmiş Milletlerin Sözleşmesi: 175

15 – Lahey Adalet Divanı 178
16 – İbadet Edilen Put, Haç, Taş, İnek, Mezar, Resim, Hayvan vb. Şeyler 180
17 – Demokrasi: 182
18 – Sihirbaz: 184
19 – Gaybi Bildiğini İddia Eden Kimseler: 187
20 – Allah (c.c)'tan Başka İbadet Edilen Herşey: 194
Her Tağut Kafir midir? 195
İNSANLARIN EN ÇOK MÜPTELA OLDUĞU TAĞUTLAR 196
1 – İbadet Tağutu: 197
2 – Hüküm Tağutu: 197
TAĞUTA İMAN 201
Birincisi: Nüsuk (İbadet) **Şirki** **201**
1) Zahiri İbadetler (Uzuvlarla yapılan fiiller) 202
2) Kalbi (batini) İbadetler 202
Uyarı: 204
İkincisi: Hüküm Şirki: 206
1 – Hüküm Vermek İle İlgili Deliller: 212
2 – Muhakeme Olmakla İlgili Deliller: 214
Önemli uyarı 223
Konunun Özeti: 224
Üçüncüsü: Velayet Şirki 226
1 - Yardım Etme (Nusra) 226
2 - İtaat Etmek ve Tabi olmak: 227
3 - Sevmek: 227
TAĞUTU REDDETMEK 236
Tağutu Reddetmek Şöyle Olur: 237
1 – Tağutları ve Onların Dinine Girenleri Tekfir Etmek: 237
2 – Tağuta Yapılan İbadetin Batıl ve Geçersiz Olduğuna İnanmak: . 241
4 – Onlara Düşman Olmak, Onlara Buğzetmek Onlardan ve Onlara Tapanlardan Beri Olmak: 245
5 – Tağutlara ve Onlara Tapanlara, İmkan Dahilinde Düşmanlık Göstermek, Onlarla Dil ve Elle Cihad Etmek: 247
6 – Onlardan Uzak Durmak ve Onlarla Haşir Neşir Olmamak: 252
7 – Onlara Karşı Yumuşak Değil Sert Davran-mak: 252
8 – Onlarla Dost Olmamak, İşbirliği Yapmamak Onlara Meyletmemek: 252
Mumtahine: 4 Ayetinin Açıklaması: 255
Bazı Şüpheler Ve Onlara Reddiye 259
Sonuç 264
FİHRİST 269

ÇIKAN ESERLERİMİZ

1 – İşte Tevhid
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
2 – Hakimiyet Allah'ındır
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
3 – İşte Müslüman
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
4 – Cahiliyenin Hükmünü mü İstiyorlar ?
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
5 – Asrımızın Yesakı
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
6 – İslam Dinin Aslı
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
7 – Tağutu Red Tevhidin Gereğidir
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
8 – Büyük Şirkte Cehalet Mazeret Değildir (Yeni Çıktı)
Yazan: Dr. Ziyaeddin El-Kudsi
9 – İslam Davetçilerine Öğütler
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
10 – Davetçinin Tefsiri (I. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
11 – Davetçinin Tefsiri (II. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
12 – Davetçinin Tefsiri (III.Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
13 – Davetçinin Tefsiri (IV. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
14 – Davetçinin Tefsiri (V. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
15 – Davetçinin Tefsiri (VI. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
16 – Davetçinin Tefsiri (VII. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
17 – Davetçinin Tefsiri (VIII. Cüz)
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
18–Müslümanlara Karşı Kafirlere Yard. Etmenin Hükmü
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
19 – Rasulullah'ın Hayatıyla İslam'ın Hareket Metodu I
Yazan: Abdurrahman El-Muhacir
20– Rasulullah'ın Hayatıyla İslam'ın Hareket Metodu II
Yazan: Abdurrahman El-Muhacir

21 –Rasulullah'ın Hayatıyla İslam'ın Hareket Metodu III
Yazan: Abdurrahman El-Muhacir
22 –Rasulullah'ın Hayatıyla İslam'ın Hareket Metodu IV
Yazan: Abdurrahman El-Muhacir
23-Mü'minin Sıfatları
Yazan:Abdulhak El-Heytemi
24 – İrtidat Ve Mürtedin Hükmü
Yazan: Abdulhak El-Heytemi
25 – İslam'ın Hareket Metodu
Yazan: Seyyid Kutub
26 – Halifelik ve Emirlik
Yazan: Mahmut Şakir
27 – Büyük Günahlar
Yazan: Hafız İmam Zehebi
28 – Yahudiliğin Gerçek Yüzü
Yazan: Fuad Abdurrahman Er-Rıfai
29 – Kelimetül İhlas
Yazan: İbni Receb El-Hanbeli
30 – Mevzu Ve Zayıf Hadislerin Akideye Etkisi
Yazan: Abdurrahman Abdulhak
31 – İbni Hacer'in Akaid Konusundaki Fetvaları
Yazan: İbni Hacer El-Askalani
32 – Kur'an'da Nasih ve Mensuh
Yazan: Mer'i İbni Yusuf'il Kermi
33 – Akidede Sünnetin Yeri
Yazan: İmam Suyuti
34- Uygulamalı Tecvid
Yazan: Abdurrahman Hak
35-Müslümanı Koruyan Dualar
Yazan:Abdurrahman El-Muhacir
36-İman Şartları Ve Onu Bozan Şeyler
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid
37-Kur'an ve Sünnetten Delilleriyle Hanefi Fıkhı
Yazan: Şeyh Seyfuddin El-Muvahhid